

จ้วฬฝ่าหลุฬ

เล่ฬ 2

หลี่ หลงจื่อ

แปลเป็นไทย ค.ศ. 2000

ลู่ อวี

“พุทธธรรม (ผอฝ่า)” เป็นสิ่งที่เลิศล้ำสุดยอด เป็นวิทยาศาสตร์ที่ลึกล้ำหัตถ์จรรยเหนือกว่าบรรดาทฤษฎีทั้งหลายในโลก หากจะเปิดสิ่งลึกล้ำนี้แก่มวลมนุษย์ ควรจะต้องเปลี่ยนแปลงทัศนคติของปุถุชนจากรากเหง้าเสียใหม่ หาไม่แล้วความเป็นจริงของจักรวาล จะยังคงเป็นเทพนิยายของมนุษย์ตลอดไป มนุษย์จะยังคงหลงวนเวียนอยู่ในกรอบที่ตนเองขีดขึ้นด้วยความเขลา

ถ้าเช่นนั้น “พุทธธรรม(ผอฝ่า)” แท้จริงแล้วคืออะไร คือศาสนาหรือ คือปรัชญาหรือ สิ่งเหล่านี้คือความเข้าใจของ “ผู้ศึกษาศาสนาพุทธในยุคปัจจุบัน” พวกเขาเหล่านั้นเพียงแต่ศึกษาทฤษฎี โดยนำเอา “พุทธธรรม(ผอฝ่า)” มาวิเคราะห์ค้นคว้าดังเช่นสิ่งที่อยู่ในขอบข่ายของปรัชญา แท้จริงแล้ว “พุทธธรรม(ผอฝ่า)” ไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่บันทึกไว้ในคัมภีร์เท่านั้น สิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในคัมภีร์เป็นเพียงหลักฐานเบื้องต้นของ “พุทธธรรม(ผอฝ่า)” เท่านั้น “พุทธธรรม(ผอฝ่า)” เป็นข้อไขปริศนาของความลึกลับทั้งมวล จากอนุภาคโมเลกุลไปจนถึงจักรวาล จากสรรพสิ่งที่เล็กที่สุดไปสู่สรรพสิ่งที่ใหญ่ที่สุด ไม่มีสิ่งใดไม่ครอบคลุม ไม่มีสิ่งใดตกหล่น “พุทธธรรม(ผอฝ่า)” คือการบรรยายและวิเคราะห์คุณสมบัติพิเศษของจักรวาล “ความจริง ความเมตตา ความอดทน (เงิน ชัน เหย็น)” ที่มีลักษณะแตกต่างกันตามระดับชั้นที่แตกต่างกัน ก็คือ สิ่งที่สวยงามเท่าเรียกว่า “เต๋า” สายพุทธเรียกว่า “หลักธรรม(ผอฝ่า)”

วิทยาการของมนุษย์ในปัจจุบันแม้จะเจริญก้าวหน้าอย่างไร ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งในความลึกลับของจักรวาล เมื่อเรากล่าวถึงปรากฏการณ์ที่เป็นรูปธรรมใน “พุทธธรรม(ผอฝ่า)” ก็จะมีคนพูดว่า “คุณนี่เป็นยุคของอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาศาสตร์ก็เจริญก้าวหน้ามาถึงขั้นนี้ ยานอวกาศก็บินไปถึงดาวดวงอื่นแล้ว ยังจะพูดถึงเรื่องมกายแบบเก่าๆ อีก” ถ้าจะพูดให้ชัด ต่อให้สมองกลจะมีศักยภาพสูงเพียงไรก็ไม่อาจเปรียบได้กับสมองมนุษย์ แต่ในปัจจุบันสมองมนุษย์ยังคงเป็นปริศนาที่คนเรายังค้นคว้าและวิจัยไม่ทะลุปรุโปร่ง ยานอวกาศจะบินได้สูงเพียงใด ก็ไม่อาจหลุดพ้นจากมิติวัตถุที่มนุษย์อาศัยอยู่นี้ได้ ความรู้ของมนุษย์ในยุคปัจจุบัน สามารถเข้าใจได้เพียงสิ่งผิวเผินเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ยิ่งห่างไกลจากความเป็นจริงของจักรวาลอีกมากมายนัก บางคนถึงกับไม่กล้าเผชิญกับความจริง ไม่กล้าสัมผัส ไม่กล้ายอมรับปรากฏการณ์ความจริงที่ดำรงอยู่โดยภววิสัย เพราะว่าพวกเขาเหล่านั้นมีความคิดแบบอนุรักษ์เกินไป ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความคิดจากทัศนคติที่สืบทอดกันมา สิ่งที่จะสามารถไขข้อปริศนาของจักรวาล มิติอวกาศ และร่างกายมนุษย์ได้ มีเพียง “พุทธธรรม(ผอฝ่า)” เท่านั้น ซึ่งจะสามารถแยกแยะระหว่างความเมตตากับความชั่วร้าย ความดีกับความเลวได้อย่างแท้จริง ขจัดความคิดเห็นที่ผิดพลาดเหลวไหลทั้งปวง และให้ประจักษ์ในสิ่งที่ถูกต้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและค้นคว้าของวิทยาศาสตร์ของมนุษยชาติในปัจจุบัน ได้แต่จำกัดอยู่ในโลกของวัตถุเท่านั้น ต่อเมื่อสิ่งของชนิดหนึ่งได้เป็นที่รู้จักแล้วจึงค่อยเริ่มดำเนินการค้นคว้าในสิ่งนั้น มนุษย์เราจะเดินตามกันไปบนเส้นทางนี้ แต่ในมิติที่เราอาศัยอยู่นี้ยังมีสิ่งที่เราสัมผัสไม่ถึงและมองไม่เห็น แต่คงอยู่โดยภววิสัย และได้สะท้อนเป็นปรากฏการณ์มายังมิติอันเป็นวัตถุของเรา นี้ ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด แต่คนเรากลับไม่กล้าที่จะไปสัมผัส โดยคิดว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่แน่ชัด คนที่ถือทิฐิจะหาเหตุผลกล่าวหาว่าเป็นปรากฏการณ์ของธรรมชาติโดยไร้หลักฐาน คนที่มีเจตนาเป็นอย่างอื่นก็จะพูดเหมารวมอย่างชัดกับความรู้สึกของคนว่าเป็นเรื่องมกายเหลวไหล ผู้คนที่ไม่แสวงหาก็คใช้ข้ออ้างว่าวิทยาศาสตร์ไม่เจริญเพื่อหลีกเลี่ยง ถ้าหากมนุษย์สามารถเริ่มต้นทำความรู้จักตัวเองกับจักรวาลอีกครั้ง แกไขเปลี่ยนแปลงความคิดที่แข็งทื่อแล้วนั้น มนุษย์ก็จะหลุดไปข้างหน้าได้อย่างรวดเร็ว “พุทธธรรม (ผอฝ่า)”

สามารถช่วยให้มนุษย์เข้าใจโลกอันหาขอบเขตที่สุดมิได้ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง นับตั้งแต่อดีตกาลมา สิ่งที่จะสามารถอธิบายการคงอยู่ของมนุษย์ วัตถุในแต่ละมิติ ชีวิตและจักรวาลทั้งหมดได้อย่างสมบูรณ์มีเพียง “พุทธธรรม (ผลผ่า)” เท่านั้น

หลี่ หงจื้อ

1992.6.2

ความยิ่งใหญ่ของจักรวาล ความกว้างใหญ่ของท้องฟ้า
มนุษย์ไม่อาจหยั่งรู้ได้ ความเล็กของสสาร มนุษย์ไม่อาจมองเห็นได้
ความลึกลับของร่างกาย ไม่ใช่เพียงแต่สิ่งผิวเผินที่มนุษย์เข้าใจเท่านั้น
ความสลบซับซ้อนของชีวิตจะยังคงเป็นปริศนาของมนุษยชาติตลอดไปชั่วกาลนาน

หลี่ หงจื้อ

1995.9.24

คนเลว	ถูกรอบำงำด้วยความอิจฉาริษยา ความเห็นแก่ตัว ความโกรธ คิดว่าตัวเองไม่ได้รับความยุติธรรม
คนดี	มีแต่ความเมตตา ไม่โทษ ไม่โกรธ ไม่อาฆาตแค้น ทนทุกข์ด้วยความยินดี
ผู้สำเร็จธรรม	ไร้ซึ่งจิตยึดติด สงบนิ่งมองดูผู้คนลุ่มหลงในสิ่งลวงตา

ไม่คำนึงถึงทุกข์สุขของคนธรรมดาสามัญ คือ ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรม
ไม่ยึดติดกับการได้และเสียในโลก คือ อรหันต์

สารบัญ

บรรยายธรรม ณ เขาต้อวิเศษ	5
บทเรียนในศาสนาพุทธ	10
ความตกต่ำของมนุษย์และการปรากฏตัวของผู้สำเร็จธรรม	12
นักค้นคว้าวิจัยกับการบำเพ็ญปฏิบัติเป็นคนละเรื่องกัน	14
จิตพุทธ	15
ไม่บำเพ็ญแต่อยู่ในทางเต่า	17
นิทานเรื่องการสร้างมนุษย์ด้วยดินเหนียว	18
กรอบอันจำกัดของวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน กับ ความกว้างใหญ่ และลึกซึ้งของพระธรรม	19
หลักธรรมทุกวิธีนำไปสู่ต้นกำเนิดเดียวกัน	21
ฉันท (เซนต์) คือพวกเดินสุดขั้ว	22
ระดับชั้นของการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม	23
พุทธ และ เต่า	24
ช่วยคนให้หลุดพ้นบรรยายธรรมไม่ทำการแสดง	25
พระเจ้าช่วยให้คนหลุดพ้น ไม่ใช่เพื่อคุ้มครอง	27
ความตกต่ำของมนุษย์ และความคิดอันตราย	28
คนในยุคธรรมะเสื่อม	30
บำเพ็ญจริง	32
ฉลาดปราดเปรื่อง	33
รับรู้	33
เหตุใดจึงไม่ประจักษ์	33
ศึกษาหลักธรรม	34
ช่วยฝึกสอนอย่างไร	34
อะไรคือว่างเปล่า	35
แนวแน่	35
บทความศาสนาพุทธคือส่วนที่เล็กที่สุดของพระธรรม	35
อะไรคือปัญญา	36
ปลดเกษียณแล้วค่อยฝึก	36

บรรยายธรรม ณ เขาต้อวิเศษ

คนบางคนเมื่อบำเพ็ญไม่สำเร็จในชาติหนึ่ง และไม่ได้ตั้งปณิธานจะบำเพ็ญต่อในชาติหน้า ถ้าหากชาติหน้าได้เกิดเป็นคนอีกครั้ง ก็ไม่มีโอกาสจะบำเพ็ญต่อ ดังนั้นกุศลกรรมที่ตนเองได้บำเพ็ญไว้ในชาติก่อนก็กลายเป็นความสุขและโชคลาภ เจ้าใหญ่หลายโตะจำนวนมากก็คือพระสงฆ์ที่กลับชาติมาเกิดใหม่ เพราะเขาได้บำเพ็ญด้วยความยากลำบากสะสมบุญกุศลไว้จำนวนหนึ่งแต่บำเพ็ญไม่สำเร็จ บุญกุศลจึงส่งผลให้เขาได้เป็นใหญ่เป็นโต หรือเป็นพระเจ้าแผ่นดิน

ถ้าได้ตั้งปณิธานไว้หากชาตินี้บำเพ็ญไม่สำเร็จจะบำเพ็ญต่อในชาติหน้า ก็จะก่อเกิดเป็นवासนาในชาติหน้าให้เขามีโอกาสได้บำเพ็ญต่อในวิชาเดียวกัน หากได้ตั้งปณิธานไว้แบบนี้ เมื่อคนๆนี้มาเกิดใหม่อีกครั้ง ก็จะไม่อยู่ในการควบคุมของเทพผู้ดูแลบนโลก อาจารย์ของเขาจะคอยดูแล เผ่าติดตามให้เขาได้ไปเกิดในครอบครัวที่จะเอื้ออำนวยให้เขาฝึกบำเพ็ญ เขาก็จะมีโอกาสบำเพ็ญตนต่อ

มีพระสงฆ์ในวัดจำนวนมากที่บำเพ็ญไม่สำเร็จ สาเหตุสำคัญเพราะไม่สามารถจัดจิตยึดติด ไม่รู้จะบำเพ็ญอย่างไร ไม่ได้หลักธรรม บางคนคิดว่าการสวดมนต์จะทำให้เขาบำเพ็ญสำเร็จเป็นพระพุทธรูปได้ ปลอ่ยวางจิตมनुษย์ลงไม่ได้ เขาก็จะบำเพ็ญไม่สำเร็จ แต่จิตเขาก็กังคืดที่จะเป็นพุทธรูป เมื่อตายไปก็จะมีพระสงฆ์เขาที่ไม่ใช่คน คนในปัจจุบันจึงค่อนข้างสับสนวุ่นวาย นอกจากนี้พระพุทธรูปบางองค์ก็ไม่มีกรรมกายของพระสถิตอยู่ มีแต่วิญญาณซึ่งเกิดขึ้นมาจากการกราบไหว้บูชาของคน เวลานี้บางคนผูกผ้าแดงไว้กับต้นไม้เพื่อกราบไหว้ กราบไหว้แม้กระทั่งภูเขา ก้อนหิน รูปสลักพระพุทธรูปที่ยังไม่ได้เบิกเนตรก็กราบไหว้ กราบไหว้จนเกิดวิญญาณขึ้นมา มีรูปร่างหน้าตาเหมือนพระแต่ไม่ใช่พระจริง อาศัยรูปลักษณะของพระพุทธรูปกระทำในสิ่งไม่ดี ประเภทนี้มีมากมาย

สวรรค์เข้มนวดกวอดขันต่อผู้สำเร็จอริยะผล ไม่เหมือนอย่างที่คุณคาดคิด ความจริงศาสนาพุทธในระยะหลังนี้ไม่ไหวแล้ว มีผู้คนมากมายไม่รู้ว่าจะบำเพ็ญตนอย่างไร บำเพ็ญตนลำบาก ในศาสนาพุทธมีการอธิบายพระสูตรไว้มากมาย พระสงฆ์รูปนี้อธิบายไว้แบบนี้ รูปนั้นอธิบายไว้แบบนี้ คำอธิบายเหล่านั้นสามารถนำพาผู้คนให้หลงทางไปสู่แนวทางที่ผิด ล้วนบ่อนทำลายพระธรรม ขอเพียงคนเราสามารถรับรู้จากตัวอักษรดั้งเดิม ความหมายดั้งเดิมในพระสูตร เขาก็จะรับรู้ได้เล็กน้อย แม้จะเข้าใจได้เพียงเล็กน้อย จิตของเขาก็สูงขึ้นแล้ว อ่านอีกครั้งเข้าใจหลักธรรมอีกข้อ เขาก็จะยกระดับสูงขึ้นอีก ในแต่ละระดับชั้นเขาจะเข้าใจแตกต่างกันไป พระสงฆ์บางรูปตีความพระสูตรด้วยความหมายที่แน่นอน มีคนแต่งหนังสืออธิบายพระธรรมให้คำจำกัดความที่แน่นอน เช่น คำพูดของพระพุทธรูปประโยคนี้มีความหมายว่าอย่างไร ประโยคนี้มีความหมายว่าอย่างไรนั้นเป็นต้น ความจริงคำพูดของพระพุทธรูปประโยคนี้มีความหมายแตกต่างกันไปตามระดับชั้นที่แตกต่างกัน จนถึงระดับของพระยูล แต่ที่พระสงฆ์รูปนั้นยังบำเพ็ญอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ยังไม่บรรลุหลักธรรมของพระโพธิสัตว์ ของพระพุทธรูป ก็ออกมาให้คำจำกัดความต่อพระสูตร ความจริงนั้นคือความเข้าใจในระดับที่เขาอยู่ คำพูดของเขาไม่มีความหมายสูงไปกว่านั้น การชักจูงคนไปสู่ความเข้าใจในระดับต่ำและอยู่ในกรอบ ก็คือพาคนเดินหลงเข้าไปในแนวทางที่ไม่ถูกต้อง ในขณะที่เขาพูดว่าคำสอนของพระพุทธรูปมีความหมายอย่างนี้ คนก็ถูกจำกัดให้อยู่ภายในกรอบ ก็เข้าใจตามนั้น ใครก็บำเพ็ญขึ้นไปไม่ได้

ในอดีตการอธิบายประเภทนี้มีอยู่มากมาย แท้ที่จริงเมื่อคนเราพูดถึงพระปิฎกใหญ่ พูดถึงพระไตรปิฎก พระสูตร กฏ บทอธิบาย นอกจากพระสูตรแล้ว กฏ และบทอธิบายนั้น ไม่สามารถนำมาเทียบเคียงกับพระสูตร โดยเฉพาะบทอธิบายเหล่านั้น อธิบายพระธรรมจนยุ่งเหยิงและสับสน ไม่เหลือเค้า

ความเดิม สมัยนี้พระสงฆ์ใช้ภาษาชาวบ้านอธิบายพระสูตร โดยแก่นแท้อธิบายไม่ได้ ความหมายดั้งเดิมตามท้องคัมภีร์เป็นอย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้น อธิบายก็จะผิดเพี้ยนไป นี่คือสาเหตุหนึ่งที่พระสงฆ์ในสมัยนี้ไม่สามารถบำเพ็ญกรรมสำเร็จ พระสงฆ์ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ อ่านพระสูตรในภาษาดั้งเดิมไม่เข้าใจ ล้วนเป็นภาษาโบราณ ก็หาหนังสืออ้างอิงต่างๆ หนังสืออ้างอิงเหล่านี้ล้วนอธิบายหลักธรรมเล็กๆน้อยๆ ตามที่ตัวเองเข้าใจ ปัญหาเหล่านี้มีอยู่ทุกยุคทุกสมัยในประวัติศาสตร์ ในอดีตก็เช่นกัน อยาได้หลงเชื่อสิ่งที่บันทึกไว้ในหนังสือโบราณ เหมือนกันหมด ล้วนแต่บ่อนทำลายพระธรรมทั้งสิ้น องค์คัมภีร์ว่าว่า หลักธรรมของพระองค์ก็ปล่อยให้หลังก็จะใช้ไม่ได้ เมื่อถึงยุคธรรมะเสื่อม จะมีมารมาบ่อนทำลายหลักธรรม นี่ก็คือสาเหตุหนึ่ง

ศาสนาพุทธหายไปจากอินเดีย ก็เพราะถูกพระสงฆ์บ่อนทำลาย พระสงฆ์รูปหนึ่งเข้าใจเป็นอย่างนี้ อีกรูปหนึ่งเข้าใจเป็นอย่างนั้น เข้าใจอย่างสับสนวุ่นวาย เข้าใจไปเข้าใจมา จนผิดเพี้ยนไปจากความเข้าใจดั้งเดิมขององค์คัมภีร์เสียแล้ว ไม่เหลือเค้าความหมายเดิม ดังนั้นศาสนาพุทธจึงได้เสื่อมสลายไปในอินเดีย

การพูดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนความเข้าใจซึ่งกันและกันนั้นไม่มีปัญหา เพราะเป็นการพูดถึงความเข้าใจต่อพระสูตรของตัวเอง เรื่องนี้ไม่เป็นไร ไม่ส่งผลกระทบต่อใครๆ กลัวแต่ว่าท่านจะใช้คำพูดของตัวเองมากำหนดความหมายของพระสูตร ความหมายในแต่ละคำแต่ละประโยค ไม่จำกัดอยู่เฉพาะตามที่เข้าใจกันในระดับชั้นนั้นเท่านั้น ท่านเห็นว่าหลักธรรมข้อหนึ่งพูดได้ถูกต้องนัก ดีมาก แต่เมื่อจิตของท่านยกระดับสูงขึ้น ท่านจะพบว่าคำพูดประโยคเดียวกันนั้นมีหลักธรรมที่สูงกว่านั้นอีก

องค์คัมภีร์ทรงถ่ายทอดหลักธรรมเป็นเวลา 49 ปี ในระยะแรกพระองค์ยังไม่บรรลุถึงขั้นของพระยูไล หลักธรรมบางตอนก็เป็นธรรมะที่พระองค์ทรงถ่ายทอดก่อนหน้านั้นหลายปี แต่พระองค์ยังทรงถ่ายทอดหลักธรรมอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งเสด็จปรินิพพาน หลักธรรมที่ทรงถ่ายทอดในระยะหลังกับระยะแรกมีความหมายแตกต่างกันมากมาย เพราะพระองค์ทรงบรรลุความกระจ่างอย่างต่อเนื่อง ยกระดับสูงขึ้นอยู่ตลอดเวลา บำเพ็ญอย่างต่อเนื่อง ความจริงคือพระองค์มิได้ทรงให้หลักธรรมของจักรวาลไว้แก่คนเป็นคนสมัยนี้ที่เรียกหลักธรรมว่าพระสูตร ในสมัยพุทธกาลไม่มีพระสูตร นั่นคือสิ่งที่คนรุ่นต่อมามีจัดทำกันขึ้นจากความทรงจำในคำสอนของพระองค์ ระหว่างการจัดทำย่อมมีการคลาดเคลื่อน ความหมายที่แท้จริงในคำสอนขององค์คัมภีร์จึงเปลี่ยนแปลงไป แต่คนในสมัยนั้นก็ได้รับอนุญาตให้รับรู้ได้เพียงระดับนั้น นี่ไม่ใช่เหตุบังเอิญ ล้วนต้องเป็นเช่นนั้น เพราะในสมัยนั้นไม่มีใครกล้าอธิบายเรื่องการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมอย่างตรงไปตรงมา ไม่ว่าจะอะไรคนก็บอกให้คนไปรับรู้เอาเอง มนุษย์ตกอยู่ท่ามกลางวังวนอะไรก็ไม่รู้ จึงยากที่รับรู้ องค์คัมภีร์เมื่อทรงมีชีวิตอยู่ได้ให้สิ่งสำคัญแก่คน คือศีลข้อห้าม ก่อนที่พระองค์จะเสด็จปรินิพพาน สาธุศิษย์ได้ถามพระองค์ว่า เมื่อท่านอาจารย์จากไป พวกเราจะยึดใครเป็นอาจารย์ พระองค์ตรัสว่า ให้ยึดศีลข้อห้ามเป็นอาจารย์ ความจริงพระองค์ได้ให้ศีลข้อห้ามไว้เพื่อให้ผู้บำเพ็ญสามารถบำเพ็ญปฏิบัติจนสำเร็จ นั่นคือกฎที่ท่านกำหนดไว้ในขณะที่ยังทรงมีชีวิตอยู่ คนรุ่นต่อมาก็ให้นำเอาคำสอนของพระองค์ออกมาเขียนและจัดทำเป็นพระสูตร นี่เป็นครั้งแรก ที่ข้าพเจ้านำเอาหลักธรรมสำหรับการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมที่แท้จริงออกมาถ่ายทอด ซึ่งไม่เคยมีใครทำมาก่อน ข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่ไม่มีผู้ใดในอดีตทำมาก่อน นั่นคือให้บันไดการไปสู่สวรรค์แก่คน

ความจริงศาสนามีจุดมุ่งหมายอยู่สองประการ ประการแรกคือเพื่อให้คนดีสามารถบำเพ็ญปฏิบัติจนบรรลุหลักธรรม ประการที่สองคือเพื่อช่วยผดุงศีลธรรมของสังคมมนุษย์ให้คงอยู่ในระดับสูง นี่คือการกิจ

สองประการของศาสนา ที่จริงสิ่งที่ข้าพเจ้าถ่ายทอดออกมาไม่ใช่ศาสนา แต่เป็นการถ่ายทอดหลักธรรมที่แท้จริง การช่วยให้คนพ้นทุกข์ก็จะบังเกิดผลเช่นนี้ กล่าวคือ ทำให้คนได้หลักธรรมในการบำเพ็ญปฏิบัติอย่างแท้จริง ให้แนวทางแก่ท่าน และสามารถทำให้คนที่ได้ฟังหลักธรรม ที่ได้อ่านหนังสือของข้าพเจ้า แม้ไม่คิดจะบำเพ็ญปฏิบัติก็จะเข้าใจหลักธรรมได้ดีขึ้น ดังนั้นเขาจะไม่ตั้งใจที่จะทำในเรื่องไม่ดีไม่งามในสิ่งเลวร้าย เขาจะสามารถช่วยผดุงศีลธรรมของมนุษย์ให้อยู่ในระดับค่อนข้างสูง จะบังเกิดผลเช่นนี้เช่นเดียวกัน การถ่ายทอดพลัง(กง)อย่างแท้จริง การสอนคนมิเป็นการช่วยให้คนพ้นทุกข์หรือ

ในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ อารยธรรมของมนุษย์บางครั้งดำรงอยู่ได้ยาวนาน บางครั้งสั้น บางยุคความเจริญทางอารยธรรมของมนุษย์ดำรงอยู่ได้ค่อนข้างยาวนาน แต่ละยุคแต่ละสมัย ความเจริญทางวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ก็ไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน มนุษย์สมัยนี้ถูกจำกัดอยู่ในกรอบความเจริญทางวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน เขาไม่อาจหยั่งรู้ได้ว่ายังมีวิทยาศาสตร์อีกแนวทางหนึ่ง อันที่จริงวิทยาศาสตร์ของคนจีนโบราณกับวิทยาศาสตร์ที่ถ่ายทอดมาจากทางยุโรปในปัจจุบันนั้น แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คนจีนในสมัยก่อนจะมุ่งศึกษาในด้านสรีระและชีวิตมนุษย์ จักรวาลโดยตรง สิ่งที่สัมผัสไม่ได้ มองไม่เห็น คนในสมัยก่อนกล้าที่จะสัมผัส เขาจึงสามารถยืนยันได้ว่ามันมีอยู่จริง ความรู้สึกของคนขณะนั่งสมาธิ ความรู้สึกจะแรงกล้ามากขึ้นตามลำดับ จนในที่สุดไม่เพียงแต่ความรู้สึกที่แรงกล้าเท่านั้น ยังสามารถสัมผัสถึงมันมองเห็นมัน นี่ก็คือทำให้สิ่งที่ไม่มีตัวตนกลายเป็นสิ่งที่มีตัวตน คนโบราณเลือกเดินอีกเส้นทางหนึ่ง ค้นหาความลึกลับของชีวิต ความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายมนุษย์กับจักรวาล เดินบนเส้นทางที่แตกต่างจากวิทยาศาสตร์ปัจจุบันโดยสิ้นเชิง

ความจริงดวงจันทร์นั้นถูกสร้างขึ้นมาโดยคนในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ช่างในกลวงคนในยุคก่อนประวัติศาสตร์เจริญก้าวหน้ามาก คนในยุคปัจจุบันพูดว่าคนอียิปต์เป็นคนสร้างปิระมิด และพยายามศึกษาค้นคว้าว่าลำเลียงก้อนหินมาจากที่ใด มันไม่ได้เป็นอย่างไรที่เข้าใจ ความจริงแล้วมันคือวัฒนธรรมประเภทหนึ่งในยุคก่อนประวัติศาสตร์ที่จมอยู่ใต้ทะเล ต่อมาภายหลังเมื่อโลกเกิดการเปลี่ยนแปลง ผืนแผ่นดินมีการสลับปรับเปลี่ยนหลายครั้ง จึงโผล่ขึ้นมาบนพื้นโลกอีกครั้ง ภายหลังชุมชนที่แผ่ขยายเข้าไปสู่พื้นที่บริเวณนั้น ค่อยๆรับรู้ถึงคุณประโยชน์ของปิระมิดว่าสามารถเก็บรักษาสีของไวไวภายในได้นาน ดังนั้นคนจึงนำซากศพไปเก็บไว้วางใน คนอียิปต์ไม่ได้เป็นผู้สร้างปิระมิด แต่เป็นผู้ค้นพบปิระมิด และใช้ปิระมิดเป็นประโยชน์ ต่อมาคนอียิปต์ได้ลอกเลียนแบบสร้างปิระมิดเล็กๆอีกจำนวนหนึ่งขึ้นมา จึงทำให้นักวิทยาศาสตร์สับสน

คนในปัจจุบันได้แต่มองปัญหา โดยยืนอยู่บนฐานความเข้าใจที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อกำหนดต่างๆ ของนักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายได้ตีกรอบจนคนไม่สามารถขยับเขยื้อน ดาร์วินได้พูดว่าคนนั้นพัฒนามาจากวานร ทุกคนต่างพากันเชื่อว่าคนนั้นพัฒนามาจากวานร ในที่สุดก็วินิจฉายนไปวนมาตามทฤษฎีที่ว่านี้ ปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเก่าแก่กว่าอารยธรรมและประวัติศาสตร์ของมนุษย์ในยุคปัจจุบันมากมายนัก คนเรากลับไม่กล้าที่จะยอมรับ เห็นเป็นเรื่องอยู่นอกเหนือความนึกคิดต่างคนต่างพูดกันอย่างสับสน ในอนาคตอาจมีร่างมนุษย์วิทยาศาสตร์ เป็นไปได้ว่าฟิสิกส์ เคมีและวิทยาการอื่นๆ อาจพัฒนาจากอีกมุมหนึ่งในอนาคต ไม่แน่ว่าจะต้องพัฒนาจากมุมของทางตะวันตกเช่นนี้ ปัจจุบันการจำกัดความของวิทยาศาสตร์ว่าด้วยการพิสูจน์นั้นแคบมาก นอกจากต้องมองเห็น สัมผัสได้ จึงจะยอมรับ สิ่งที่มองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้จะไม่ยอมรับ การจำกัดความทางวิทยาศาสตร์

โดยแก่นแท้หาใช้วิทยาศาสตร์ไม่ เพราะมันจำกัดให้คนอยู่ในกรอบ ท่านใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ค้นพบสิ่งที่คนเรามองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ เป็นวิทยาศาสตร์ใช่หรือไม่ ไม่ใช่วิทยาศาสตร์อย่างนั้นหรือ

ความเข้าใจต่อวัตถุ ก็ไม่เหมือนกับความเข้าใจของนักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน พวกเขาค้นคว้าวิจัย นิวตรอน ปรมาณู สิ่งของพวกนี้ไม่ปลอดภัย ถ้าไม่ใส่ไว้ในกล่องตะกั่วมันก็จะแผ่กัมมันตภาพรังสี นี่คือพวกเขาศึกษาตามทฤษฎีที่ตัวเองสามารถจะค้นคว้าได้โดยอาศัยข้อมูลที่มีอยู่ เขาสามารถรู้ได้เพียงจุดนี้แท้ที่จริงสรรพสิ่งล้วนมีชีวิต องค์ศากยมุนีก็เคยตรัสไว้เช่นนี้ วัตถุในมิติใด ๆ ล้วนมีสสารคงอยู่ทั้งสิ้น ร่างวัตถุเหล่านั้นล้วนมีชีวิต นิวตรอน ปรมาณู รังสีคอสมิก แม้กระทั่งสสารที่เล็กยิ่งกว่าจุลภาค มนุษย์ล้วนสามารถควบคุมได้แต่ต้องบรรลุถึงระดับขั้นนั้น ความจริงพลัง(ง)ที่พวกเราฝึกก็มีกำลังกัมมันตภาพรังสีแรงกล้า ผู้ฝึกสามารถควบคุมได้ทั้งสิ้น วิทยาศาสตร์ปัจจุบันพูดกันว่าจักรวาลประกอบขึ้นมาจากด้วยอะไร ประกอบขึ้นมาอย่างนี้ ประกอบขึ้นมาอย่างนั้น จากสสารอย่างนี้ สสารอย่างนั้น ความเข้าใจที่สูงกว่านั้นคือจักรวาลประกอบขึ้นด้วยกาลเวลาและอวกาศ อันที่จริง จักรวาลโดยแก่นแท้ประกอบขึ้นมาจากด้วยพลังงาน สสารยิ่งเล็กกำลังกัมมันตภาพรังสียิ่งแรงกล้า นี่คือมูลฐานที่แท้จริง นักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันไม่กล้ายอมรับ เพราะพวกเขาไม่เข้าใจถึงจุดนี้

สสารในภาวะจุลภาคที่เล็กมาก ๆ อนุของสสารที่เล็กมาก ๆ เล็กมาก ๆ แท้จริงแล้วคือสสารต้นกำเนิดที่ไม่มีชีวิต มันเป็นสสารต้นกำเนิดชนิดหนึ่งที่อยู่เหนือความนึกคิดของคนธรรมดาสามัญ สสารต้นกำเนิดชนิดนี้ช่างน่ากลัวนัก วัตถุใดตกหล่นเข้าไปก็มีอันต้องแยกสลาย สลายตัวไปในบัดดล พุฒให้ถูกต้อง สสารต้นกำเนิดชนิดนี้ยังไม่สามารถนับเป็นสสารได้ จักรวาลมีคุณสมบัติพิเศษเรียกว่า เงิน ชั้น เหยิน ทำให้เราจึงพูดว่าในทุกอนุของวัตถุล้วนประกอบด้วย เงิน ชั้น เหยิน แท้ที่จริง เงิน ชั้น เหยิน สามารถทำให้สสารต้นกำเนิด -- สสารต้นกำเนิดที่ยังไม่สามารถเรียกว่าสสาร รวมตัวเป็นอนุของปฐมสสารที่เล็กที่สุดเมื่อก่อตัวขึ้นแล้ว มันก็จะรวมตัวกัน เป็นจุลภาคของสสารนาาชนิด จากนั้นจุลภาคของสสารชนิดนี้ก็แตกสาขาและรวมตัวขึ้นเป็นดินในแต่ละชั้นของมิติ ก้อนหิน โลหะธาตุ แสง และกาลเวลา -- สสารชั้นพื้นฐานต่าง ๆ ในจักรวาล หลังจากนั้นก็จะวิวัฒนาการเป็นขั้น ๆ จนก่อกำเนิดเป็นสสารที่ใหญ่ขึ้น และเป็นสรรพสิ่งเมื่อสรรพสิ่งล้วนก่อกำเนิดขึ้นมาจากด้วยคุณสมบัติพิเศษของจักรวาล ภายในสรรพสิ่งย่อมต้องมีคุณสมบัติแห่งการควบคุมโดยหลักกรรมของจักรวาลชนิดนี้อยู่ด้วย ดังนั้นสสารใด ๆ ล้วนมีคุณสมบัติของพระพุทฺธ -- เงิน ชั้น เหยิน ก็คือสิ่งที่ก่อกำเนิดจักรวาล พระธรรมก็เรียกว่า "เต๋า" ด้วย

วัตถุใด ๆ ล้วนมีชีวิต มีคุณสมบัติของพระพุทฺธ เพียงแต่ว่าวัตถุทุกชนิดย่อมมีการอ่อนล้า นอกจากคุณสมบัติพิเศษ เงิน ชั้น เหยิน สสารที่แตกแขนงออกมาเมื่อเกิดการอ่อนล้า ก็จะเผชิญกับภาวะอันตราย ... เนื้อของวัตถุจะเปลี่ยนแปลงด้วยภาวะอากาศ เน่าเปื่อย ก็คือการแยกสลายของเนื้อวัตถุ การแยกสลายของเนื้อวัตถุพูดอย่างกว้าง ๆ ก็คือจักรวาลชั้นต่ำได้เสื่อมลง ธรรมะไม่เกิดประสิทธิผลแล้ว ถ้าหลักกรรมในจิตมนุษย์เกิดเสื่อมลงก็จะกลายเป็นคนเลว ไม่มีศีลธรรมคอยยึดเหนี่ยว ถ้าศีลธรรมมนุษย์ดำรงอยู่ในภาวะปกติ ศีลธรรมก็จะผดุงหลักกรรมให้ดำรงอยู่อย่างมั่นคงต่อไป ขอเพียงจิตมนุษย์ไม่เลวลงเป็นใช้ได้ ในทางกลับกันเพราะมนุษย์มีการเวียนว่ายตายเกิดหกทาง(วิภูสงสาร) ไม่ว่าเขาจะไปเกิดใหม่เป็นพืช เป็นสัตว์ วัตถุ ปุณชีเมนต์ ทราย... เกิดเป็นอะไรก็ตาม ก็มีกรรมติดตัวไปด้วย พิจารณาจากจุดนี้ ถ้ามนุษย์เกิดเสื่อมลง ไม่เพียงแต่สังคมมนุษย์เท่านั้นที่เสื่อมลง สสารทั้งมวลก็เสื่อมลงด้วย เมื่อถึงยุคเสื่อม โลกใบนี้ จักรวาลมิติหนึ่งในอวกาศ ดอกไม้ใบหญ้า ต้นไม้ล้วนมีกรรมติดอยู่

การเวียนว่ายตายเกิดหกทาง(วัฏสงสาร)คือชาตินี้ได้เกิดเป็นมนุษย์ ชาติหน้าเป็นสัตว์ การเวียนว่ายตายเกิดหกทาง(วัฏสงสาร)มีได้จำกัดอยู่เพียงหกทาง นี่คือนิยามที่องค์ศาสนามุณีตรัสไว้ อาจเวียนกลับมาเกิดเป็นคน เป็นเทพ เป็นอสูร หรืออาจเวียนกลับมาเกิดเป็นสัตว์ พืช วัตถุ สิ่งของจำพวกนี้

วิทยาศาสตร์ของมนุษย์ ถ้าคิดจะพัฒนาให้สูงถึงขั้นนั้นได้ ก่อนอื่นมนุษย์ต้องยกระดับมาตรฐานศีลธรรมให้สูงขึ้น ไม่เช่นนั้นย่อมเกิดสงครามอวกาศ มนุษย์ไม่มีทางไปถึงขั้นของพระพุทธโดยอาศัยวิทยาการต่างๆได้ เพราะอะไร สิ่งที่พระพุทธ เทพ ควบคุมคือวิทยาการที่เหนือมนุษย์ นั่นก็คือ คนคิดจะพัฒนาไปถึงระดับนั้น โดยอาศัยแต่เพียงวิทยาการย่อมเป็นไปได้ ถ้าวิทยาการสามารถบรรลุถึงขั้นนั้นได้ ย่อมต้องเกิดภัยพิบัติอย่างแน่นอน เพราะถ้าคนสามารถใช้วิทยาการขึ้นไปถึงระดับนั้นได้ มีอานุภาพสูงถึงเพียงนั้น เมื่อนั้นคนก็คงจะพกเอาจิตซึ่งดีซึ่งเด่น ความโลภ กามารมณ์ กิเลสตัณหา จิตอิจฉาริษยา จิตยึดติดทุกชนิด ชื่อเสียง ผลประโยชน์ นำจิตทุกประเภทติดตัวขึ้นไปบนนั้น สวรรค์ก็คงจะร่วนวายอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่จะยอมให้เกิดขึ้นไม่ได้โดยเด็ดขาด

วิธีเดียวที่คนจะขึ้นไปเบื้องบนได้ ก็คือบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ยอมอดทนต่อความลำบาก ขจัดกิเลสตัณหาให้หมดสิ้นไป หล่อหลอมตนเองให้เข้ากับคุณสมบัติพิเศษของจักรวาลคือ เงิน ชั้น หยิ่ง จึงจะสามารถขึ้นไปถึงระดับขั้นที่สูงเช่นนั้นได้ วิทยาศาสตร์คืออะไร สิ่งที่อยู่ในการควบคุมของพระพุทธและเทพคือวิทยาศาสตร์ชั้นสูงสุด ท่านเข้าใจสสารได้แจ่มแจ้งที่สุด สามารถมองเห็นสสารภายใต้จุลภาคในระดับหนึ่งแล้ว และสสารที่มีขนาดใหญ่ในจักรวาล ปัจจุบันนี้คนเข้าใจกันว่าสสารที่เล็กกว่าโมเลกุลคืออะตอม.... สำหรับสสารที่มีขนาดใหญ่ คนเข้าใจว่าดวงดาวใหญ่ที่สุด แต่ดวงดาวยังไม่ใช่สสารที่ใหญ่ที่สุด ยังมีที่ใหญ่กว่านั้นอีก สิ่งที่พระพุทธมองเห็นนับว่ามีขนาดใหญ่และเล็กมากแล้ว แต่แม้จะบรรลุถึงระดับขั้นนั้น ทั้งพระพุทธและพระยูไล ต่างก็มองไม่เห็นต้นกำเนิด พระยูไลก็ไม่อาจมองเห็นว่าท้ายที่สุดจักรวาลมีขนาดใหญ่เพียงไร

เทพบนสวรรค์พูดกันว่า บำเพ็ญลำบาก แทบจะบำเพ็ญไม่ได้ เพราะเหตุใด เพราะพระพุทธไม่ต้องประสบกับความทุกข์ พระพุทธบนสวรรค์ไม่มีทุกข์ มีแต่ความยินดีปรีดา ความผาสุก อยากรู้อะไรก็จะได้ อย่างนั้น อิศระเสรี ท่านลองคิดดูพระท่านมีอานุภาพสูงส่ง ไม่มีทุกข์ จะบำเพ็ญอย่างไร พระท่านจึงยกระดับให้สูงอีกได้ยาก เทียบกันแล้วคนกลับจะง่ายกว่า แต่ถ้าไม่สามารถบรรลุถึงระดับนั้น ใครก็ขึ้นไปไม่ได้ เหมือนกับขวดที่บรรจุสิ่งสกปรกไปหนึ่งตกลงไปในน้ำจะลอยขึ้นมาไม่ได้ นั่นก็คือหลักการเดียวกัน ความจริงคือไม่ชำระร่างกายตัวเองก็จะขึ้นไปไม่ได้

ภูมิปัญญาอันยิ่งใหญ่แห่งพระพุทธคือ อานุภาพแห่งภูมิปัญญาของท่านในระดับขั้นนั้น พระพุทธที่อยู่สูงกว่าระดับขั้นของพระยูไลหนึ่งเท่ายอมเข้าใจกฎของจักรวาลได้ดีกว่าพระยูไลมากมายนัก ที่พระท่านพูดถึงมีโลกสามพันใบ ไม่ได้หมายความว่าในทุกๆเม็ดทรายจะมี ผู้สำเร็จธรรมชั้นสูงพบว่ามีเม็ดทรายบางเม็ดมี ก้อนหินบางก้อนมี บางก้อนไม่มี หินแกรนิตไม่มี ก้อนหินบางก้อนเมื่อหยิบขึ้นมามองดู ข้างในคือโลกอันกว้างใหญ่และมองดูเหมือนมนุษย์ โยนไปเขาก็ไม่รู้สึกสะเทือนเพราะเขาอยู่ในสภาพเช่นนั้นในมิติแห่งอวกาศของเขา วางอยู่ตรงนั้น น้ำก็เข้าไปไม่ได้

นั่นคือโลกที่กว้างใหญ่ ขนาดของวัตถุใหญ่หรือเล็กในความเข้าใจของมนุษย์ เป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง ความคิดของคนธรรมดาสามัญที่ว่าใหญ่และเล็กไม่มีอยู่ ท่านมองเห็นวัตถุอยู่ที่เป็นอยู่ นั่นเป็นเพียงภาพที่ปรากฏในสายตาของคนธรรมดาสามัญ บนกระดาษแผ่นหนึ่ง บนภาพวาดภาพหนึ่ง บน

กระตาดหน้าสองกรั้ม มีธรรมกายอยู่ข้างบน คนธรรมดาสามัญจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดคำนึงได้ นั่นก็คือคนธรรมดาสามัญ

อันที่จริงในมิติแห่งวัตถุเช่นโลกของเราเนี่ย คนไม่ใช่มนุษย์เพียงประเภทเดียวเท่านั้น ในทะเลก็มีมนุษย์ในอดีตมีคนเคยพูดออกมาแล้ว สังคมมนุษย์ยอมรับไม่ได้ ก็พูดว่า กูเรื่องให้หลงมกมาย แต่เป็นเรื่องจริง เวลาแผ่นดินเกิดการสลับปรับเปลี่ยน สิ่งที่อยู่ใต้ท้องทะเลก็จะขึ้นมาอยู่ข้างบน ใต้ท้องทะเลมีมนุษย์ มีมนุษย์อยู่หลายจำพวกด้วยกัน จำพวกที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนเราบ้าง แตกต่างจากเราบ้าง บางจำพวกมีเหงือก บางจำพวกร่างกายท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นปลา บางจำพวกท่อนล่างเป็นชาคน ท่อนบนเป็นปลา

บทเรียนในศาสนาพุทธ

ปัจจุบันพระสงฆ์บางรูปเขียนหนังสือออกมามากมาย เขียนอะไร แต่ละบรรทัดเต็มไปด้วยไอสีด้า พวกเขาดูไม่ออก สิ่งที่เขาเขียนไว้นั้นแหละทำอะไรเลย ปรากฏการณ์เหล่านี้ได้มาถึงจุดร้ายแรงในยุคธรรมะเสื่อมแล้ว

หลักธรรมขององค์ศากยมุนีกำเนิดขึ้นในอินเดีย แล้วเหตุใดจึงได้เสื่อมสลายไปจากอินเดีย สิ่งที้องค์ศากยมุนีถ่ายทอดในขณะที่ทรงมีชีวิตอยู่ คนก็จะปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ เวลาที้องค์ศากยมุนีบรรยายหลักธรรม ใครไม่เข้าใจก็ถามได้ เมื่อท่านทำผิด พระองค์ก็สามารถตักเตือนแก้ไข หลังจากพระองค์ปรินิพพาน พระสงฆ์จำนวนมากต่างพากันอธิบายคำสอนขององค์ศากยมุนี เสียจนยุ่งเหยิงตามความเข้าใจของตน สมมุติว่าองค์ศากยมุนีบำเพ็ญได้สูงเท่าตัวตึก พระสงฆ์โดยทั่วไปก็บำเพ็ญได้สูงเพียงหนึ่งฟุต แล้วเขาจะสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของหลักธรรมในระดับชั้นที่แตกต่างกัน จนถึงระดับชั้นของพระยูไลได้หรือ คำสอนขององค์ศากยมุนีในแต่ละระดับชั้น ล้วนครอบคลุมหลักธรรมการบำเพ็ญในแต่ละระดับชั้น ผู้ปฏิบัติธรรมจึงสามารถอาศัยความเข้าใจอันแตกต่างกัน ในแต่ละระดับชั้น บำเพ็ญให้สูงขึ้นได้ ผู้ปฏิบัติธรรมบำเพ็ญถึงระดับชั้นที่แตกต่างกัน ก็จะมีหลักธรรมคอยชี้แนะ ดังนั้นพระธรรมประโยคเดียวกันเมื่อถึงแต่ละระดับชั้น ก็จะมีใจความเข้าใจอีกแบบหนึ่ง พระสูตรในภาษาดั้งเดิม แต่ละครั้งที่ท่านอ่านก็จะมีใจความเข้าใจอีกแบบหนึ่ง เมื่อยกระดับสูงขึ้น อ่านพระสูตรอีกครั้ง ก็จะมีการรับรู้ในสิ่งใหม่ๆ การเข้าใจและการเปลี่ยนแปลงของความเข้าใจ และการยกระดับอย่างต่อเนื่องเช่นนี้ การบำเพ็ญปฏิบัติก็บรรลุระดับชั้นที่สูงขึ้น

พระสงฆ์บางรูปเมื่อใช้ภาษาของคนธรรมดาสามัญ อธิบายพระสูตรตามข้อคิดเห็นของตน หรือเขียนออกมาเป็นหนังสือ ก็นำพาผู้คนเข้าไปอยู่ในกรอบความคิดของตัวเองในทันที เขาได้กำหนดความหมายของพระสูตร คำสอนขององค์ศากยมุนีนั้นสูงและครอบคลุมความหมายลึกซึ้ง เขายังรับรู้ไม่กระจ่าง ยังบำเพ็ญอยู่ในระดับชั้นต่ำ คำพูดของเขาเมื่อผู้บำเพ็ญพุทธเชื่อ เขาก็ได้จำกัดคนเข้าไปอยู่ในกรอบความคิดของเขา ปรากฏการณ์ในลักษณะนี้แม้ดูเหมือนเขาอยากให้ผู้คนบำเพ็ญเป็นพุทธ ดูผิวเผินเป็นเรื่องดี แต่เขากำลังบ่อนทำลายพระธรรมใช่หรือไม่ การบ่อนทำลายพระธรรมทำได้ในรูปแบบที่แตกต่างกัน ผู้บ่อนทำลายบางคนปากพูดว่าหลักธรรมดี แต่ก็ก่อกวนหลักธรรม การบ่อนทำลายแบบนี้แยกแยะได้ยากที่สุด ดูไม่ออกและร้ายกาจที่สุด นี่คือนิสัยที่ทำให้หลักธรรมขององค์ศากยมุนีได้เสื่อมสลายไปในอินเดีย

ผู้คนพากันอธิบายคำสอนขององค์ศากยมุนีว่ามีความหมายอย่างนี้ มีความหมายอย่างนั้น นั่นเป็นความเข้าใจของตัวเขาในระดับชั้นนั้นๆ บางคนตาทิพย์เปิด ได้เห็นความจริงในแต่ละระดับชั้น แต่ก็เห็นได้ไม่กว้างไกล บรรลุมิติได้ไม่เท่าองค์ศากยมุนี ซึ่งอยู่ในระดับชั้นของพระยูไล คนที่ตาทิพย์เปิดในระดับชั้นต่ำ จะเห็นเพียงมิติเล็ก จักรวาลชั้นต่ำ เพราะในระดับชั้นที่แตกต่างกันจะมีหลักธรรมที่แตกต่างกัน เมื่อเขาบอกว่าเป็นอย่างนี้ ความจริงแล้วไม่ใช่อย่างนี้ คนที่อธิบายพระธรรมอย่างเลอะเทอะล้วนเป็นการชักนำผู้คนให้เข้าใจตามกรอบความคิดของตนเองทั้งนั้น ท่านคิดว่าสิ่งที่เขาทำนั้นเป็นการก่อกวนพระธรรมหรือเป็นการปกป้องพระธรรม ดังนั้นจึงพูดว่า ใครก็ไปแตะต้องอักษรในพระสูตรไม่ได้แม้แต่ตัวเดียว ให้บำเพ็ญและรับรู้ตามความหมายเดิมของพระสูตร ใครก็ตามจะอธิบายอักษรตัวหนึ่งตัวใดในพระสูตรตามอำเภอใจไม่ได้ การพูดถึงความเข้าใจของตนเองในแต่ละระดับชั้นย่อมทำได้โดยการพูดคุยหาร่วมกันเช่น ขณะนี้รับรู้ความหมายอย่างนี้ ฉันรู้สึกว่าเป็นเรื่องนั้นฉันทำไม่ถูกต้องควรแก้ไขข้อบกพร่องอย่างไร หรือคำพูดนี้พูดถึงตัวฉัน ซึ่งจุดบกพร่องของฉัน ฉันรู้สึกว่าเป็นดีมาก เมื่อเขายกระดับสูงขึ้นและมองย้อนกลับไปที่ เขาจะพบว่าคำพูดประโยคเดียวกันนี้ความเข้าใจจะเปลี่ยนไปอีก นี่คือการยกระดับ ล้วนต้องรับรู้ ทำความเข้าใจอย่างนี้

เวลานี้พระสงฆ์บางรูปหรืออุบาสกอุบาสิกา บางคนเขียนหนังสือออกมามากมาย ต่างอุปโลกน์สิ่งที่ตัวเองเขียนขึ้นเป็นพระสูตร หลักธรรมที่องค์ศากยมุนีพูดเท่านั้นจึงจะเป็นพระสูตร สิ่งเหล่านั้นรวมทั้งสิ่งที่พวกเขาเขียนจะคู่ควรเป็นพระสูตรได้อย่างไร เขาก็เรียกเป็นพระสูตร นอกจากนี้ อุบาสก อุบาสิกา และพระสงฆ์ จำนวนมากยังแสวงหาชื่อเสียง ลาภยศ อีกทั้งแบ่งพรรคแบ่งพวก เมื่อมีคนสรรเสริญเยินยอ ก็จะกระหึ่มยืมือ การเป็นผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมนั้นต้องบำเพ็ญจริง การบำเพ็ญปฏิบัติอย่างจริงจังก็คือการขจัดจิตยึดติดของคน การแสวงหาชื่อเสียง ลาภยศ จิตแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น จิตโอ้อวด จิตอิจฉาริษยา กิเลสทุกประเภทของคนธรรมดาสามัญ ล้วนต้องขจัดให้หมดไป พวกที่ถึบตัวเองเกินหน้าผู้คน โอ้อวดความมั่งมีทางโลกของเขา คนพวกนี้ได้สะท้อนจิตยึดติดในกิเลสต่างๆ ออกมาให้เห็นมากเพียงใด ผู้บำเพ็ญจริงเห็นคนพวกนี้แล้วรู้สึกทนไม่ไหว ผู้บำเพ็ญพุทธบางคนยังมีความโลภในทรัพย์สินเงินทอง แม้จะไม่พูดออกมาแต่ความคิดแล่นอยู่ในใจ ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมในระดับชั้นสูงหรือพระพุทธก็รับรู้ได้

ณ ที่นี้จุดใหญ่พูดถึงผู้บำเพ็ญธรรมเป็นหลัก ที่จริงก็รวมถึงผู้ศึกษาพุทธปรัชญาทั้งหลาย คนเหล่านี้ศึกษาตามแบบอย่างพระพุทธหรือไม่ ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมนั้นบำเพ็ญอะไร ก็คือขจัดจิตยึดติดของคนให้หมดไป เห็นกิเลสในสังคัมมนุษย์เป็นเรื่องธรรมดา เหตุใดผู้ได้พบทางธรรมจำนวนมากจึงปลีกตัวออกไปอยู่ในป่า ไม่ยอมอยู่ในวัดวาอารามในยุคธรรมะเสื่อมอีกต่อไป สาเหตุที่ต้องหนีไปอยู่ในป่าเพราะพวกเขาพบว่าในวัดมีผู้ไม่บำเพ็ญจริงอยู่มากมาย พระสงฆ์จำนวนมากยังไม่ยอมละวางจิตยึดติด ยังคงแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นซึ่งกันและกัน และวัดไม่ใช่ดินแดนสะอาดบริสุทธิ์สำหรับการบำเพ็ญจริงแล้ว จึงพากันหลีกหนีจากไป

แน่นอนพวกลัทธินอกรีต ลัทธิภูตผีปิศาจก็เริ่มออกมาบ่อนทำลายศาสนาอย่างเปิดเผย คนพวกนี้แยกแยะได้ง่าย ดูออกทันทีว่าเป็นลัทธินอกรีต แต่การบ่อนทำลายโดยใช้ศาสนาพุทธบังหน้าเป็นเรื่องราวที่น่ากลัว เพราะอะไรองค์ศากยมุนีจึงตรัสว่าหลักธรรมของพระองค์จะไม่สามารถช่วยคนให้หลุดพ้นในยุคธรรมะเสื่อม เวลานี้ก็คือยุคธรรมะเสื่อม พระสงฆ์ยังยากที่จะช่วยตัวเองให้หลุดพ้น นับประสาอะไรกับการช่วยผู้คน เมื่อข้าพเจ้าพูดถึงปรากฏการณ์ในยุคธรรมะเสื่อมให้ฟังอย่างนี้ บางคนจะรับรู้โดยฉับพลันเวลานี้สังคมได้พัฒนามาถึงจุดอันตราย ท่านดู สิ่งแปลกปลอม สิ่งเลวทราม ชั่วร้าย อะไรต่อมิอะไรต่างพากันปรากฏออกมา

หลักการที่พูดมา ไม่ได้ชี้ใครเป็นการเฉพาะเจาะจง มีพระสงฆ์จำนวนมากที่เขียนหนังสือออกมา ดูผิวเผินเหมือนกำลังช่วยเผยแพร่พระธรรม แต่ในเบื้องลึกนั้นทำเพื่อชื่อเสียงผลประโยชน์ตัวเอง มีคนถามข้าพเจ้าว่า พวกเขาเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าว่า ท่านอย่าได้เห็นว่าคุณเขามีชื่อเสียงใหญ่โต เทียบตีความพระสูตร ยกย่องตัวเอง ความจริงพวกเขาตกรอกไปนานแล้ว

พระสูตร ศีล บทอธิบาย ยกเว้นพระสูตร นอกนั้นล้วนแต่บ่อนทำลายความหมายดั้งเดิมของพระธรรม คนในปัจจุบันเรียกว่าพระไตรปิฎก ความจริงไม่ใช่พระไตรปิฎก คือพระสูตร พระสูตรก็คือพระสูตร อย่างอื่นจะนำมาเทียบเคียงกับพระสูตรไม่ได้

ความตกต่ำของมนุษย์และการปรากฏตัวของผู้สำเร็จธรรม

ความตกต่ำของมนุษย์ไม่เพียงเริ่มต้นจากสมัยของอิวาตามที่พระเยซูตรัสเท่านั้น โลกใบนี้ไม่ใช่มีอารยธรรมและยุคบุพกาลเพียงครั้งเดียวเท่านั้น อารยธรรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ได้ถูกทำลายทิ้งไป บางยุคโลกจะถูกทำลายจนหมดสิ้น หรือถูกเปลี่ยนทิ้ง และสร้างโลกใบใหม่ขึ้นมา มนุษย์ไม่ได้พูดถึงภัยพิบัติกันหรอกหรือ อันที่จริงนั่นคือสิ่งที่พูดกันในศาสนา เมื่อถึงกำหนดภัยพิบัติใหญ่จะเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง เมื่อถึงเวลาภัยพิบัติเล็กจะเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง ภัยพิบัติเล็กคือการทำลายมนุษย์ในเฉพาะแห่งเฉพาะที่ เมื่อพื้นที่นั้นเกิดเสื่อมลง ก็ต้องถูกทำลายทิ้ง เช่นแผ่นดินไหว แผ่นดินยุบตัว พายุทรายทับถม หรือเกิดโรคระบาด สงคราม ภัยพิบัติเล็กจะเกิดในพื้นที่เฉพาะแห่ง ภัยพิบัติใหญ่คือภัยพิบัติของมวลมนุษย์ส่วนใหญ่ นับเป็นเวลายาวนานกว่าที่ภัยพิบัติใหญ่จะปรากฏขึ้นสักครั้ง การโคจรของโลกและการเคลื่อนไหวของวัตถุจะเหมือนกันคือเป็นไปตามกฎเกณฑ์ หากภัยพิบัติใหญ่เกิดขึ้นในระหว่างการโคจร นั่นคือมนุษย์ตกอยู่ในสภาพต้องถูกทำลายให้สิ้นซาก แต่ก็มีคนบางส่วนเหลือรอดชีวิตและสืบสานวัฒนธรรมก่อนประวัติศาสตร์ต่อไป โดยใช้ชีวิตแบบมนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ เพราะเครื่องมือทำงานถูกทำลายจนหมดสิ้นไปแล้ว ตกถึงคนรุ่นถัดไปก็ยิ่งลำบาก เพราะหลายสิ่งหลายอย่างถูกสืบทอดไปแล้ว และมนุษย์ก็เริ่มขยายเผ่าพันธุ์ในสภาพบุพกาลอีกครั้ง มีอารยธรรมและวิทยาการใหม่ จวบจนมนุษย์เกิดการเสื่อมถอย ภัยพิบัติก็จะปรากฏอีกครั้ง ดำเนินไปตามวัฏจักรการเปลี่ยนแปลงภายใต้กฎเกณฑ์ของการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมถอยไป ณ ช่วงเวลาแตกต่างกัน

นั่นคือมนุษย์ย่อมต้องเกิดการเสื่อมถอย แต่ทุกครั้งที่มีมนุษย์เข้าสู่ยุคแห่งอารยธรรม ทวยเทพจะส่งผู้สำเร็จธรรมชั้นสูงจำนวนหนึ่งมายังสังคัมมนุษย์เพื่อช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้น จุดมุ่งหมายคือเพื่อป้องกันมิให้ความคิดมนุษย์และวัตถุนานโลกเกิดการเสื่อมถอยอย่างไม่ได้สัดส่วน สรรพสิ่งบนโลกซึ่งกำเนิดขึ้นในจักรวาลนี้ล้วนมีคุณสมบัติพิเศษชนิดหนึ่งอยู่ เพราะคุณสมบัติพิเศษนี้ จึงทำให้สสารต้นกำเนิดไร้รูปก่อตัวขึ้นเป็นสสารมีรูป สสารที่มีชีวิต แต่ก่อนที่สสารจะเกิดเสื่อมถอย จะยอมให้ความคิดมนุษย์เสื่อมถอยก่อนไม่ได้ ดังนั้นทุกครั้งที่มีมนุษย์เข้าสู่ยุคอารยธรรม มีวัฒนธรรมก็จะมีผู้สำเร็จธรรมชั้นสูงปรากฏตัว ก่อนประวัติศาสตร์ต่างยุคต่างสมัย ก็มีผู้สำเร็จธรรมชั้นสูงปรากฏตัวออกมาแล้ว ที่ปรากฏตัวออกมาในอารยธรรมยุคนี้ มีพระเยซู องค์ศาสดายมุนี เล่าจื้อ ออกมาบอกกล่าวผู้คน ในพื้นที่ที่เจริญทางอารยธรรมต่างยุคต่างสมัย จะมีผู้สำเร็จธรรมต่างรับผิดชอบสั่งสอนผู้คนให้กลับไปสู่สภาพดั้งเดิมแท้จริงอย่างไร ให้ผู้ได้ธรรมะบรรลุความสำเร็จสมบูรณ์ ให้คนธรรมดาสมาญยึดมั่นในคุณธรรมอย่างไร ให้มนุษย์รักษาศีลธรรมให้คงอยู่ในระดับที่มั่นคงเพื่อผดุงความคิดมนุษย์มิให้เสื่อมถอยโดยง่าย จนกว่าวัตถุทั้งหมดในจักรวาลเกิดการเสื่อมถอยแล้ว เมื่อนั้นจึงเลิกยุ่งเกี่ยว แต่จะเป็นช่วงเวลาอันยาวนาน

ในระหว่างนี้ ภาระกิจของผู้สำเร็จธรรมเหล่านี้คือช่วยผดุงมิให้มนุษย์เกิดการเสื่อมถอย และช่วยชี้แนะผู้ที่สามารถบำเพ็ญปฏิบัติธรรมขึ้นไปได้ สามารถบำเพ็ญปฏิบัติได้ธรรมะ เพราะคนไม่ได้วิวัฒนาการมาจากวานร ตามที่ดาร์วินกล่าว นั้นมนุษย์กำลังดูถูกตัวเอง มนุษย์ล้วนตกลงมาจากระดับชั้นของมิติอวกาศต่าง ๆ ในจักรวาล เพราะเมื่อเขาเข้ากับข้อกำหนดของหลักธรรมของจักรวาลในระดับชั้นนั้นไม่ได้ ก็ต้องตกลงมา เหมือนอย่างที่เราเราพูด จิตของคนธรรมดาสามัญมีมากเท่าใด ก็จะยิ่งตกลงมาต่ำจนกระทั่งลงมาอยู่ในสภาพของคนธรรมดาสามัญ ในสายตาของชีวิตชั้นสูง ชีวิตมนุษย์บนโลกนี้มีได้เพื่อให้ท่านอยู่เป็นคน แต่เพื่อให้ท่านอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมแห่งวังวนบนโลก รับรู้ในเร็ววันและกลับไป นี่คือการคิดของเหล่าผู้สำเร็จธรรม โดยเปิดประตูให้ท่าน ใครที่กลับไปไม่ได้ก็ได้แต่เวียนว่ายตายเกิดต่อไป จนสะสมกรรมไว้มากมายรอการทำลายทิ้ง ดังนั้นโลกจึงมีภัยพิบัติเกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้ง

พูดจากอีกด้านหนึ่ง โลกก็คือสถานที่ทั้งขะในจักรวาล ภายในจักรวาลอันยิ่งใหญ่มีทางช้างเผือก มีกลุ่มดาวฤกษ์ ดาวเคราะห์นับจำนวนไม่ถ้วน บนดาวทุกดวงล้วนมีสิ่งมีชีวิต คนไม่ยอมรับถึงการคงอยู่ของมิติอื่น จึงมองไม่เห็นการคงอยู่ของสิ่งมีชีวิตในมิตินั้น เขาคงอยู่ในอีกมิติหนึ่งบนดาวดวงเดียวกัน ไม่อยู่ในมิติของเรา คนธรรมดาสามัญจึงมองไม่เห็นเขา เหมือนอย่างคนพูดกันว่า ในมิตินี้ดาวอังคารร้อนมาก แต่ถ้าสามารถทะลวงผ่านไปถึงมิตินั้น ที่นั่นกลับเย็น คนที่มีความสามารถพิเศษมองดูดวงอาทิตย์ ดูไปดูมาไม่ร้อน ดูอีกที่เป็นสีดำ ดูอีกที่ที่นั่นคือโลกที่เย็นสบาย ในมิติแห่งวัดถุนี่มันสะท้อนปรากฏให้เห็นอย่างนี้ ในมิติแห่งวัดถุอีกมิติหนึ่งมันจะสะท้อนปรากฏให้เห็นอีกแบบหนึ่ง ดังนั้นชีวิตมีอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง คนมีอยู่ทั่วทุกที่ เมื่อไม่สอดคล้องกับมาตรฐานของระดับชั้นนั้น ก็ต้องตกลงมาที่ละเล็กที่ละน้อย เหมือนการเรียงตกชั้น ตกลงมาอย่างสังคัมมนุษย์ คนไม่ดีในจักรวาลล้วนต้องตกลงมา ตกลงมายังจุดกึ่งกลางของจักรวาล -- โลก

คนในสังคัมมนุษย์ต้องเวียนว่ายตายเกิด การเวียนว่ายตายเกิดไม่แน่ว่าจะได้กลับมาเกิดเป็นคน เขาอาจกลับมาเกิดเป็นวัตถุนานาชนิด เป็นพืช เป็นสัตว์ชนิดต่าง ๆ แม้กระทั่งเป็นจุลินทรีย์ ในระหว่างการเวียนว่ายตายเกิดก็จะพบพาสังไม่ดีที่ตัวเองกระทำติดตัวไปด้วย -- กรรม สิ่งมีชีวิตจะนำติดตัวไปด้วยมีกุศลและกรรม ซึ่งจะติดอยู่กับตัวตลอดไป ถ้ามีกรรมหนักไปเกิดเป็นต้นไม้ ต้นไม้นั้นก็จะมีกรรม ไปเกิดเป็นสัตว์ สัตว์นั้นก็จะมีกรรม อริฐ ดิน หิน สัตว์ พืชบนโลกล้วนมีกรรมติดตัว เหตุใดในปัจจุบันการกินยาฉีด ยาจึงไม่บังเกิดผลในร่างกายของคนในยุคธรรมะเสื่อม เพราะคนปัจจุบันได้ก่อกรรมไว้มากมาย มีกรรมใหญ่หลวง ฤทธิ์ยาจึงใช้ไม่ได้ผล ไม่สามารถขจัดโรคได้อีกต่อไป ถ้าเพิ่มขนาดของยามากขึ้น คนก็จะต้องพิษ เวลานี้มีโรคหลายชนิดที่รักษาไม่ได้ โลกทั้งโลกได้ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดการเสื่อมถอยอย่างรุนแรงแล้ว

พระเยซูสามารถไถ่บาปแทนมนุษย์ องค์ศากยมุนีช่วยคนให้พ้นทุกข์ด้วยความเหนื่อยยากเป็นเวลา 49 ปี มีการพูดถึงการโปรดสัตว์มิใช่หรือ เหตุใดท่านเหล่านั้นจึงไม่พาคนขึ้นไป เพราะพวกเขาไม่สอดคล้องกับมาตรฐานในระดับชั้นนั้น จึงขึ้นไปไม่ได้ แต่ละระดับชั้นจะมีมาตรฐานสำหรับชั้นนั้นๆ ท่านไม่มีคุณสมบัติของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ท่านจะเรียนมหาวิทยาลัยได้ไหม เป็นเพราะท่านมีสิ่งต่างๆ มากมายไม่ยอมปล่อยวาง ร่างกายหนักเกินไปจึงขึ้นไปไม่ได้ ระดับศีลธรรมของท่านอยู่ ณ ตำแหน่งใด ท่านก็จะอยู่ ณ ตำแหน่งนั้น ต้องใช้วิธีเดียวกับการเรียนหนังสือ ใครที่ขึ้นไปได้ก็ให้ขึ้นไป พวกที่เหลือนับวันก็จะยิ่งเสื่อมถอย รอการถูกทำลาย ชยะเหม็นหน้าแล้ว ไม่สามารถปล่อยให้เกิดมลภาวะในจักรวาล ต้องทำลายทิ้งเท่านั้น

การโปรดสัตว์นั้นเป็นคำพูดของพระพุทธ นั่นก็คือในระดับชั้นของพระยูไลจะพูดถึงการโปรดสัตว์ พระพุทธที่สูงกว่าชั้นของพระยูไลหนึ่งเท่า พระพุทธที่ระดับสูงเช่นนั้นจะไม่ยุ่งเรื่องของมนุษย์แล้ว ถ้าคิดจะยุ่ง คำพูดเพียงคำเดียวก็สามารถเปลี่ยนแปลงสังคมมนุษย์ ยุ่งไม่ได้อีกต่อไป เพราะพลังของพระองค์สูงเกินไป พระพุทธในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปอีก โลกรองรับไม่ไหวแม้หัวแม่เท้าสักข้างของพระองค์ สูงยิ่งกว่านั้นอีก โลกรองรับไม่ไหวแม้กระทั่งขนเส้นเดียวของพระพุทธท่าน คำพูดของพระพุทธก็คือหลักธรรม พูดออกมาก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นเหล่าพระพุทธจึงเลิกยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวในโลก มีแต่พระยูไล พระโพธิสัตว์เท่านั้นที่พูดเรื่องการโปรดสัตว์ พูดเรื่องการช่วยผู้คนให้พ้นทุกข์

พระยูไลเรียกคนเป็นคนธรรมดาสามัญ แต่สำหรับเทพที่บรรลุนะดับชั้นสูงขึ้นไป หันกลับไปดูพระยูไลก็คือคนธรรมดาสามัญ เทพที่อยู่สูงระดับนั้น มองเห็นคนยังต่ำกว่าจุลินทรีย์ พอมองดูเห็นว่าสถานที่แห่งนี้ช่างเนาเปื่อยละเทะนัก ที่แห่งนั้นก็จะมีลายดับสลายไปทันที โลกก็คือสถานที่อย่างนี้ พูดว่าคนช่างน่าสงสาร นั่นคือคำพูดของพระพุทธในระดับชั้นที่อยู่ใกล้กับคน พระเยซูก็อยู่ในระดับชั้นของพระยูไล เล่าจื้อก็ใช่ พระพุทธในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของคน แม้คนจะร้องขอความช่วยเหลือ พระองค์ก็จะได้ยิน คนเรียกชื่อของพระองค์ถือเป็นการด่าว่า เสมือนหนึ่งได้ยินเสียงเรียกชื่อของพระองค์จากกองอุจจาระนั้นเอง

นักค้นคว้าวิจัยกับการบำเพ็ญปฏิบัติเป็นคนละเรื่องกัน

พระเยซูอยู่ในระดับชั้นของพระยูไล ในอดีตพระยูไลจัดว่าเป็นพระพุทธในระดับชั้นต่ำสุด เมื่อก่อนระดับชั้นที่ต่ำกว่าพระยูไล ไม่เรียกพระพุทธ เรียกพระโพธิสัตว์ อรหันต์ พระยูไลแต่ละองค์จะมีสวรรค์ของตัวเอง ภายในทางช้างเผือกของพวกเราที่มีพระยูไลร้อยกว่าองค์ ก็คือมีสวรรค์ของพระพุทธอยู่ร้อยกว่าแห่ง แต่ละแห่งจะมีพระยูไลหนึ่งองค์ควบคุมดูแล พระยูไลในสวรรค์แต่ละแห่งก็จะมีวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติของพระองค์ มีวิธีการของพระองค์ในการช่วยเหลือผู้คนให้หลุดพ้น สวรรค์ที่ก่อตั้งขึ้นมาจะสัมพันธ์โดยตรงกับวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติของพระองค์ โดยก่อนเป็นโครงสร้างขึ้นมาจากการบำเพ็ญปฏิบัติ สวรรค์ที่ว่านี้ไม่ได้ก่อร่างขึ้นมา ไม่ใช่สิ่งที่คนในยุคปัจจุบันจะสามารถบำเพ็ญขึ้นมาได้ ล้วนก่อร่างขึ้นมาเมื่อร้อยๆล้านปีมาแล้ว

ปัญหาอยู่ตรงนี้ คือพวกเราคนธรรมดาสามัญคิดว่าการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมคือต้องเรียนรู้วิธีบำเพ็ญปฏิบัติหลายๆวิธี ศึกษาเรื่องราวของศาสนาอื่นเพื่อเพิ่มพูนความรู้ของตัวเอง คนเราต่างพากันศึกษาสิ่งเหล่านี้ในแบบภูมิปัญญาความรู้ในสังคมมนุษย์ แท้ที่จริงสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความรู้ของคนธรรมดาสามัญ จะใช้ทัศนคติของคนธรรมดาสามัญไปเข้าใจไม่ได้ เหตุใดจึงพูดกันว่าผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมต้องเน้นการบำเพ็ญปฏิบัติด้านจิต(ซินซิ่ง) สายเต๋าเน้นเรื่องกุศล ก็เพราะจักรวาลมีหลักธรรมอยู่ข้อหนึ่ง มีคุณสมบัติพิเศษอยู่ชนิดหนึ่ง คุณสมบัติพิเศษแห่งจักรวาลที่ว่านี้ ณ ระดับชั้นแตกต่างกันจะมีข้อกำหนดที่แตกต่างกันต่อสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกัน คนอยู่ในระดับชั้นของคนธรรมดาสามัญ ก็ต้องสอดคล้องกับมาตรฐานศีลธรรมของคนธรรมดาสามัญ นั่นคือ ถ้าไม่เน้นกุศลก็ขึ้นไปไม่ได้ ก็เพราะสูงจากระดับชั้นของคนธรรมดาสามัญเป็นมาตรฐานของเทพ ถ้าท่านไม่สอดคล้องกับมาตรฐานชั้นนี้ ท่านก็ขึ้นไปไม่ได้ เหตุใดเทพบนสวรรค์ยังตกลงมาได้ อรหันต์บำเพ็ญได้ไม่ดีก็ต้องตกลงมา ก็เพราะไม่สอดคล้องกับมาตรฐานของชั้นนั้น

ภายในทางช้างเผือกนี้มีสวรรค์อยู่ร้อยกว่าแห่ง แต่ละแห่งมีพระยูไลหนึ่งองค์ควบคุมดูแลสวรรค์ของพระองค์ คุณสมบัติพิเศษที่ประกอบขึ้นเป็นสวรรค์ของพระองค์ ก็ประกอบขึ้นมาจากวิธีบำเพ็ญปฏิบัติของพระองค์ พวกเราพบว่าไม่ว่าจะเป็นศาสนาหรือการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมวิธีอื่น ดูภายนอกกระบวนท่าของการเคลื่อนไหวนั้นเรียบง่าย เพียงนั่งสมาธิประสานมือเท่านั้น สายเต่าก็มีกระบวนท่าอันเรียบง่ายเพียงไม่กี่กระบวนท่า แล้วทำไมเขาจึงสามารถบำเพ็ญสำเร็จเป็นพระพุทธรูป เป็นพระโพธิสัตว์ เป็นพระอรหันต์ได้ ก็เพราะการผันแปรเป็นพลัง(กง)ที่แท้จริงของเขาเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนยิ่งนัก ต้องผันแปรเซลล์ทุกเซลล์ในร่างกายคน ต้องผันแปรอิทธิฤทธิ์ออกมาอีกมากมาย และสิ่งต่างๆอีกมากมายที่คนไม่รู้ สิ่งซึ่งเหมาะกับระดับขั้นที่แตกต่างกันล้วนต้องผันแปรออกมา พูดได้ว่ามันเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนยิ่งกว่าความสลับซับซ้อนของอุปกรณ์ละเอียดอ่อนใดๆในสังคมมนุษย์ เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้ ดังนั้นในวงการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมจึงมีคำพูดประโยคหนึ่งว่า การบำเพ็ญอยู่ที่ตัวเอง พลัง(กง)อยู่ที่อาจารย์ นั่นคือวิธีบำเพ็ญปฏิบัติธรรมที่แท้จริง แม้จะมีการพูดถึงวิธีบำเพ็ญปฏิบัติในสายเต่า แต่ก็ยังเป็นเพียงเรื่องของหลักการภายนอกและปณิธาน เป็นเรื่องความคิดเท่านั้น หากคิดจะบำเพ็ญปฏิบัติให้บรรลุถึงขั้น มีพลัง(กง)ของสสารพลังงานสูงอย่างแท้จริงแล้ว ตัวเองจะต้องมีปณิธาน คิดที่จะบำเพ็ญปฏิบัติ แต่กระบวนการณ์ผันแปรซึ่งดำเนินอยู่ในมิติอื่นเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนยิ่งนัก เป็นเรื่องที่คุณทำไม่ได้ อาจารย์เป็นผู้ทำให้ทั้งหมด

ตรงนี้เป็นปัญหา ถ้าเอาวิชาอื่นปะปนเข้าไปปฏิบัติก็จะเกิดปัญหา ในอดีตห้ามไม่ให้พระสงฆ์สัมผัสกับวิชาอื่น ในวัดไม่ว่าในยุคนิยมใดก็ห้ามพระสงฆ์อ่านหนังสือของวิชาอื่น พระสงฆ์ในสมัยนี้ทำกันจนละเอะ เมื่อก่อนห้ามพระสงฆ์มีสิ่งของของฆราวาส ห้ามอ่านหนังสือของวิชาอื่นโดยเด็ดขาด ก็เพราะต้องการให้เขาบำเพ็ญปฏิบัติด้วยวิธีเดียว ยึดมั่นบำเพ็ญแต่เพียงวิชาเดียว ความคิด ในความนึกคิด ล้วนแต่เป็นสิ่งที่อยู่ในวิชานี้ เขาจึงจะบำเพ็ญขึ้นไปได้อย่างมั่นคง เดินขึ้นไปบนเส้นทางเดียว มิเช่นนั้นท่านปะปนวิชาอื่นเข้าไป เหมือนกับโทรทัศน์เครื่องหนึ่ง หากใส่ชิ้นส่วนของกล้องถ่ายรูปเข้าไป โทรทัศน์เครื่องนั้นก็เสียทันที นี่คือความหมาย ถ้าปะปนสิ่งอื่นเข้าไปปฏิบัติ พลัง(กง)ทั้งหมดก็จะสับสนและไม่สามารถบำเพ็ญให้สูงขึ้นไปอีกแล้ว ของแท้ของเทียมแยกแยะลำบาก หากปะปนเอาสิ่งชั่วร้าย สิ่งแปลกปลอมเข้าไป ท่านก็บำเพ็ญโดยเปล่าประโยชน์ อาจารย์ก็หมดหนทางช่วย ปัญหาอยู่ที่จิต(ซินซิ่ง)ของท่าน

การผันแปรของพลัง(กง)เป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนยิ่งนัก แต่คนเรากลับนำมาเป็นทฤษฎีในสังคมมนุษย์ ศาสนาคริสต์เรียนฉันทก็เรียนนิด ศาสนาพุทธฉันทก็เรียนหน่อย ลัทธิเต๋าฉันทก็เอา ลัทธิหยุนก็ศึกษา เรียกได้ว่าเป็นหลวมศาสนาทั้งหลายแหล่ ที่จริงคือทำกันสุมสุมสุมหัว นี่คือนิยามใหญ่ที่ปรากฏออกมาในยุคธรรมะเสื่อมถอย คนล้วนมีจิตพุทธ คิดจะบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ใฝ่หาความดีงาม แต่คนเราก็นำเรื่องการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมมาเป็นทฤษฎีในสังคมมนุษย์ เทคนิควิทยากรในสังคมมนุษย์เรียนยิ่งมากยิ่งดี แต่เขาอยู่ในสภาพสับสนและยุ่งเหยิง ไม่สามารถบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ไม่สามารถมีพลัง(กง)โดยแก่นแท้

จิตพุทธ

ความคิดอย่างหนึ่งเมื่อก่อตัวขึ้น จะครอบงำตัวท่านตลอดชีวิต มีอิทธิพลต่อความนึกคิดตลอดจนอารมณ์ดีใจ โกรธ เสียใจ และความสุขของคน นี่เป็นสิ่งที่ก่อตัวขึ้นภายหลังจากคนเกิด นานวันเข้าสิ่งนี้จะหลอมเข้ากับความนึกคิด หลอมเข้ากับสมมติที่แท้จริงของตัวเอง และก่อกำเนิดเป็นอุปนิสัยของคนๆ นั้น

ความคิดที่ก่อตัวขึ้น จะสร้างอุปสรรคและครอบงำตัวท่านตลอดชีวิต ความคิดของคนโดยมาก มักจะเห็นแก่ตัว ตลอดจนความไม่ดีต่างๆ จึงก่อกำเนิดเป็นกรรมแห่งความนึกคิด และแล้วคนก็ถูกรวม

ครอบงำ คนมีจิตหลักคอยควบคุมอยู่ แต่ในเวลาที่เกิดจิตหลักเกิดเฉื่อยชา และถูกความคิดแทรกเข้าแทนที่เท่ากับตัวท่านได้ยอมแพ้โดยปราศจากเงื่อนไข ชีวิตจึงถูกสิ่งเหล่านี้ควบคุม

ตัวท่านคือตัวของท่านโดยกำเนิด เขาจะไม่เปลี่ยน แต่คนเรียนรู้เรื่องราวและสิ่งของ ก็มักจะก่อเกิดความคิดขึ้นมาโดยง่าย ความคิดนี้มีใช้ตัวท่าน ถ้าไม่ก่อความคิดใดๆขึ้นมา การพิจารณาปัญหาจะออกมาจากธาตุแท้อันดีงามของตัวเอง เป็นความคิดเห็นของตัวเองโดยแท้จริง พิจารณาเรื่องราวด้วยจิตเมตตา เมื่อท่านเผยตัวเองออกมาเท่าใด ความนึกคิดของท่านก็จะยิ่งสูง ยิ่งกลับสู่ความจริง ยิ่งมีธาตุแท้อันดีงามที่ท่านมีมาแต่กำเนิด โครงสร้างสสารของร่างกายคน ณ ระดับจุลภาคที่เล็กมากๆ เล็กมากๆ ธาตุแท้ของคนก็ได้กำหนดขึ้นมาแล้ว สิ่งนั้นจะไม่เปลี่ยนแปลง หากขจัดกรอบของความนึกคิดทิ้งไป นิสัยอุปนิสัย คุณสมบัติพิเศษ เอกลักษณะอันดีงามของคนก็จะเผยออกมาให้เห็นโดยง่าย นั่นคือตัวเองที่แท้จริง

จิตหลักจะไม่เปลี่ยนแปลงเพราะตัวเองได้ก่อเกิดความคิด จิตหลักจะไม่เปลี่ยนแปลงธาตุแท้ของตนเพราะตัวเองได้ก่อเกิดความคิด ความคิดนานาชนิดของคน กรรมทุกประเภท เพียงสามารถกลบ บดบัง ปิดล้อมธาตุแท้ของเขาไม่ให้ปรากฏออกมา แต่ธาตุแท้ของเขาจะไม่เปลี่ยนแปลง เพราะกรรมไม่ได้ประกอบขึ้นมาจากสสารที่ละเอียดอ่อนเช่นนั้น กรรมเป็นสิ่งที่ก่อกำเนิดในสังคัมมนุษย์ เป็นสสารในสังคัมมนุษย์ ไม่เล็กถึงระดับของจุลภาค ในขณะที่เขาสร้างชีวิตมนุษย์ขึ้นมา นั่นเป็นสสารที่เล็กมากๆ ดังนั้นกรรมจะแทรกเข้าไปไม่ได้ เพียงแต่ธาตุแท้ของคนถูกกลบไปเท่านั้น ธาตุแท้มีวิธีพิจารณาเรื่องราวและสิ่งของของตัวเอง ถ้าหากสามารถขจัดความคิดที่ก่อตัวขึ้นภายหลังทิ้งไปเสีย และเผยวิธีการพิจารณาด้วยธาตุแท้ของคนออกมา นั่นคือที่ๆท่านจะมา ความคิดที่ก่อเกิดในระยะเริ่มแรกของท่าน ก็คือความคิดเริ่มแรก ณ ที่ๆท่านถูกสร้างขึ้นมา แต่การขจัดจิตสำนึกและความคิดที่เกิดขึ้นภายหลังนั้นยากมาก เพราะนี่ก็คือการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม

หลักธรรม ณ ระดับชั้นแตกต่างกันจะปรากฏให้เห็นแตกต่างกัน ณ ระดับชั้นนี้จะมีปรากฏการณ์ของระดับชั้นนี้ ท่านคือชีวิตที่ถือกำเนิดในระดับชั้นนี้ ท่านจึงต้องสอดคล้องกับความคิดของหลักธรรมในระดับชั้นนี้ เมื่อท่านเผยธาตุแท้จริงของท่านออกมา มาตรฐานการรับรู้ของท่านก็อยู่ตรงนี้ มาตรฐานนั้นก็คือตัวท่าน

กรรมไม่มีมาตรฐานของ เงิน ชั้น เขยีน กรรมจะใช้ความคิดที่เกิดขึ้น ณ เวลานั้นเป็นมาตรฐานวัด และพิจารณาเรื่องราวและสิ่งของ ซึ่งอาจทำให้คนๆนั้นกลายเป็นคนประเภทที่คนธรรมดาสามัญเรียกกันว่า คนปลิ้นปล้อน หรือเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว นี่ก็คือในเวลาที่คุณบำเพ็ญปฏิบัติมีกรรมแห่งความนึกคิดต่างๆ คอยรบกวน เป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม คนถ้าไม่มีกรรมคอยเป็นอุปสรรค บำเพ็ญขึ้นมา ก็จะง่ายตายมาก ถ้ากรรมก่อเกิดเมื่อที่ปีที่แล้วภายใต้สภาพหนึ่งสภาพใด ภายใต้มาตรฐานศีลธรรมในสภาพใดสภาพหนึ่ง กรรมก็จะใช้มาตรฐานเช่นนั้นวัดและพิจารณาเรื่องราวและสิ่งของ ถ้าสิ่งนี้ก่อเกิดขึ้นมามาก คนก็จะถูกมันครอบงำตลอดชีวิต เมื่อความคิดที่เกิดขึ้นเห็นว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว คนก็จะเห็นว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว ก็จะเห็นว่าควรทำอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ตัวเขาเองหายไปแล้ว ตัวเขาเองถูกปิดล้อมบดบังโดยสิ้นเชิงด้วยความคิดอันไม่ดีงามของตนเองที่เกิดขึ้นภายหลัง มาตรฐานการวัดความดีความเลวอันแท้จริงของเขาได้สูญหายไป

ความคิดจะก่อเกิดขึ้นในส่วนความนึกคิดในสมองใหญ่ กรรมแห่งความนึกคิดที่เกิดขึ้นโดยความคิดจะก่อตัวเป็นกลุ่มกรรมบนศีรษะของคน ความคิดที่ดีงาม ศาสนาพุทธกล่าวไว้ว่าการเคลื่อนไหว

ทางความคิดก็คือกรรม อันที่จริงความคิดที่ตึ๊งาม ถ้าวัดด้วยมาตรฐานที่สูงยิ่งขึ้น วัดด้วยมาตรฐานที่สูงยิ่งขึ้นของ เงิน ชัน เหย็น ความคิดที่ตึ๊งามจะเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

มนุษย์บนโลกล้วนหาตนเองไม่พบ ความคิดที่ว่านี้ไม่เพียงครอบงำคนตลอดชีวิต แต่จะครอบงำคนตลอดไป จะเปลี่ยนแปลงได้ก็ต่อเมื่อได้ขจัดมันทิ้งไป ไม่เช่นนั้นมันก็จะครอบงำตลอดไป เมื่อความคิดนี้แรงกล้ามากขึ้นๆ ตัวเขาเองจะสูญหายไปจริงๆ เวลาที่พูดกันว่ากรรมสนองกรรม คนสะสมกรรมกันไว้มากถึงระดับนี้แล้ว ท่านดูคุณธรรมดาสามัญเหล่านั้น วันๆเขาไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรอยู่ อยู่เพื่ออะไร

คนแตกต่างกัน รากฐาน(เกินจี)แตกต่างกัน รับรู้(อู้)แตกต่างกัน ก็พูดในหลักการนี้ บางคนรับรู้(อู้)ได้ก็เพราะจิตพุทธของเขาได้เผยออกมา เขายังพอจะมีความหวัง บางคนรับรู้(อู้)ไม่ได้เพราะถูกจิตสำนึก และความคิดที่เกิดขึ้นภายหลังฝังไว้ลึกเกินไป หมดหวังแล้ว

ไม่บำเพ็ญแต่อยู่ในทางเต๋า

การจะเรียกว่าการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ก็คือมีวิธีการของการบำเพ็ญปฏิบัติ มีหนทางให้เดิน ในอดีตมีคำพูดประโยคนี้ คนๆนี้ไม่บำเพ็ญแต่ก็อยู่ในทางเต๋า ตามหลักธรรมของเต๋าสายย่อย เขาเน้นความไม่มีวางเปล่า ดำเนินชีวิตในโลกไปตามพรหมลิขิต เขาไม่แก่งแย่งชิงดีกับผู้อื่น สิ่งที่เขาควรได้ก็ให้มาเถิด สิ่งที่ไม่ควรได้ฉันก็ไม่เอา เขาไม่ได้บำเพ็ญตามรูปแบบของการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมโดยทั่วไป อีกทั้งไม่รู้จักรการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม แต่เขามีอาจารย์คอยดูแล และไม่ค่อยมีความขัดแย้งกับผู้อื่น นี่คือนั่นที่คนเขาพูดกันว่าไม่บำเพ็ญแต่อยู่ในทางเต๋า คนทั่วไปก็สามารถบรรลุถึงการไม่มุ่งหวังสิ่งใด แต่คนประเภทนี้ทำยที่สุดจะไม่บรรลุมรรคผล เขาจะไม่ได้พลัง(กง) ได้แต่สะสมกุศลของเขาอย่างต่อเนื่อง สะสมกุศลไว้มากมาย แต่ผู้คนจะทำร้ายเขา การเป็นคนดีนั้นลำบากนัก ยิ่งเป็นเช่นนี้ เขาก็สะสมกุศลได้ยิ่งมาก ถ้าเขาคิดจะฝึกพลัง(กง) แน่นอนกุศลก็จะผันแปรเป็นพลังได้มากมาย ถ้าไม่คิดจะฝึกพลัง(กง) ก็จะได้ผลตอบแทนเป็นบุญวาสนาในชาติหน้า เป็นข้าราชการชั้นสูง มีทรัพย์สินเงินทองมากมาย แน่นอน คนที่ไม่บำเพ็ญแต่ก็อยู่ในทางเต๋าส่วนใหญ่ล้วนมีที่มา มีคนคอยดูแล แม้เขาจะไม่บำเพ็ญแต่ แต่ความคิดระดับของเขา ก็อยู่ในทางเต๋า ดังนั้นในอนาคต เขาจะไต่กลับไปยังที่เขาจากมา แม้จะไม่บำเพ็ญแต่ก็เท่ากับเขาได้บำเพ็ญแล้ว ก็คือมีคนผันแปรพลัง(กง)ให้แก่เขา โดยที่ตัวเองไม่รู้ ตลอดชีวิตประสบแต่ความทุกข์ยากลำเค็ญ ทนทุกข์ชำระกรรม ตลอดชั่วชีวิตระดับจิต(ซินซิ่ง)ก็เลื่อนสูงขึ้นโดยไม่รู้ตัว เขาจะอยู่ในสภาพเช่นนั้น นี่ล้วนมีที่มา เป็นการยากที่คนธรรมดาสามัญจะทำได้

ขงจื้อได้ถ่ายทอดวิธีการเป็นคน แนวคิดการเดินทางกลาง สิ่งที่เขาเสนอคือวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม แต่ในความเป็นจริงคนจีนได้นำเอาแนวคิดของสายหยู(ขงจื้อ) และสายเต๋ารวมเข้าด้วยกัน แนวคิดสายพุทธก็แทรกเข้าไปตั้งแต่สมัยซ่ง ดังนั้นแนวคิดสายพุทธจึงได้เปลี่ยนแปลงไปจนไม่เหลือเค้าเดิม นับจากสมัยซ่งเป็นต้นมา ของในสายหยูก็ได้ปะปนเข้าไปในศาสนาพุทธ เช่นการกตัญญูต่อพ่อแม่เป็นต้น และสิ่งต่างๆ ประเภทนี้มากมาย สายพุทธไม่มีสิ่งเหล่านี้ สายพุทธมองสิ่งต่างๆ ทางโลกอย่างจิตจาง เขาเห็นว่าคนมีชีวิตอยู่บนโลกมา แต่ละภพแต่ละชาติ ไม่รู้ว่ามีพ่อแม่มาแล้วเป็นจำนวนเท่าใด ถ้าท่านละวางจิตยึดติดเหล่านี้ลง บำเพ็ญด้วยจิตสะอาดบริสุทธิ์ ท่านจึงจะบำเพ็ญได้สำเร็จ สิ่งเหล่านี้ล้วนคือจิตยึดติดเมื่อปะปนแนวคิดของสายหยูเข้าไป ก็เกิดปัญหาการยึดติดในสายสัมพันธ์

นิทานเรื่องการสร้างมนุษย์ด้วยดินเหนียว

มนุษย์อยู่ในระดับชั้นต่ำสุด เหนือขึ้นไปคือสวรรค์เป็นชั้นๆ พระยูไลอยู่ในระดับของสวรรค์ พระเยซูก็จัดอยู่ในระดับชั้นของพระยูไล เล่าจื๊อก็จัดอยู่ในระดับชั้นของพระยูไล ณ ระดับชั้นที่พวกเขาอยู่สามารถมองเห็นเพียงสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในระดับชั้นที่ต่ำลงไป สิ่งที่อยู่ในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปจะมองเห็นได้น้อยมาก และสิ่งที่อยู่ในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปอีกก็จะมองไม่เห็น เพราะระดับชั้นของพวกเขาได้กำหนดกฎมณีนีติของพวกเขามา

พระเยซูทรงทราบเรื่องราวเกี่ยวกับการสร้างมนุษย์ด้วยดินเหนียว พระองค์ทรงใช้คำพูดที่ได้รับฟังจากผู้ซึ่งพระองค์ยึดถือเป็นพระเจ้าบนสวรรค์ ว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์ด้วยดินเหนียว พระองค์ทรงหมายถึงดินเหนียวในชั้นของสังคมมนุษย์หรือไม่ใช่ ไม่ใช่ดินเหนียวของพวกเราคนธรรมดาสามัญ สสารในมิติชั้นที่สูง รวมทั้งดิน ล้วนเป็นสสารพลังงานสูงในระดับจุลภาค มนุษย์ที่พระองค์ตรัสถึงนั้น ถูกสร้างขึ้นเมื่อใดหรือ ก่อนที่โลกเข้าสู่อารยะธรรมในยุคนี้ หรือยุคใด อันที่จริงมันเป็นตำนานที่เล่าขานต่อกันมาแต่โบราณกาลและพระเยซูได้ทรงนำมาเล่าต่ออีกว่า พระเจ้าสร้างมนุษย์ด้วยดินเหนียว

แท้จริงแล้วไม่ใช่ดินเหนียวในโลกของเรา ดินเหนียวที่นั่นมีจิตวิญญาณ สิ่งต่างๆ ที่ก่อกำเนิดขึ้นที่นั่น จะเหมือนพลัง(ง)เมื่อนำมายังโลกของเรา พระองค์ทรงหมายถึงมนุษย์ถูกสร้างขึ้นที่นั่น เทพจะมีผิวพรรณละเอียดอ่อนนุ่มกว่ามนุษย์บนโลก เพราะเขาไม่มีชั้นของเซลล์อย่างพวกเรา เขาถูกสร้างขึ้นด้วยสสารที่ละเอียดอ่อนกว่า เมื่อผลึกลงมายังมิติของคนธรรมดาสามัญ เขาจะดูเหมือนมนุษย์ทุกประการ มองดูแล้วเขาจะดูสวยงามเป็นพิเศษ ผิวพรรณละเอียด อ่อนนุ่มเป็นพิเศษ ฉะนั้นจึงต้องให้มนุษย์มีชั้นของเซลล์ซึ่งเป็นสสารที่หยาบเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งชั้น มนุษย์จึงมีลักษณะอย่างที่เราเห็นในปัจจุบัน

เทพบนสวรรค์มีร่างกาย เวลาบินข้ามมา มองดูเหมือนพวกเราทุกประการ ได้ภูเขาใหญ่ในประเทศจีนมีซากศพของเทพฝังอยู่ หลังจากเขาตายไป บ้างก็ถูกฝังไว้ใต้ภูเขา มองดูไม่แตกต่างกับพวกเรามากนัก ผิดจากสิ่งที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ เพราะในสมัยที่พระเยซูยังทรงมีชีวิตอยู่ พระองค์ไม่ได้ทั้งพระคัมภีร์เอาไว้ เป็นสิ่งที่เหล่าสาวกเขียนกันขึ้นมาตามเหตุการณ์ในเวลานั้น องค์ศากยมุนีก็ไม่ได้ทั้งพระสูตรเอาไว้ ซึ่งก็จัดทำขึ้นมาโดยเหล่าสาวก ดังนั้นเหล่าสาวกเมื่อได้ฟังคำบอกเล่า ต่างไม่เข้าใจความหมายที่พระองค์ตรัส พระองค์ทรงหมายถึงผู้ใด เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสมัยใด

พระองค์ตรัสว่ามนุษย์นั้นสร้างขึ้นมาจากดินเหนียว ในความคิดของคนธรรมดาสามัญ ร่างกายของเราไม่ใช่ดินเหนียว ดังนั้นจึงพูดว่า ดินเหนียวในระดับชั้นที่สูงมากๆ จะดีกว่าเนื้อหนังมังสาของพวกเราในระดับชั้นยิ่งสูงยิ่งดี

ในอดีตกาลอันไกลโพ้นในยุคที่ยังไม่มีมนุษย์ในระดับชั้นต่ำ เบื้องบนสร้างมนุษย์ในอีกมิติหนึ่งทันทีที่ข้าพเจ้าเอ่ยปากพูดท่ามกลางอวกาศ สิ่งนั้นก็ก่อเกิดขึ้นมาในบัดดล อีกทั้งสามารถสร้างอะไรตามแต่ใจนึก เพียงवादสิ่งนั้นขึ้นในอวกาศ แต่ต้องเป็นในอีกมิติหนึ่ง ก็คือพูดว่าการสร้างโลก สร้างสวรรค์ชั้นหนึ่งตามที่กล่าวกันในอดีต หรือการสร้างจักรวาลตามที่กล่าวกันในพระสูตร ก็คือพลาสมาของพระพุทธรูปที่ปรากฏออกมาเป็นรูปธรรม ความหมายก็คือ พระองค์เรียก กรรมดี กุศลกรรม กรรมชั่ว ล้วนเป็นกรรม ก็คือพระพุทธรูปสร้างขึ้น

พระพุทธรูปที่มีพลังสูงมากๆ สามารถสร้างสวรรค์ชั้นๆ หนึ่งขึ้นมาได้จริงๆ ในชั่วพริบตา และระดับชั้นยิ่งสูง สวรรค์ที่สร้างขึ้นมาก็ยิ่งสวยงาม อีกทั้งไม่ต้องลงมือ เพียงเอ่ยปากพูดก็จะก่อเกิดขึ้นมา สูงขึ้นไปอีกเพียงเคลื่อนไหวความคิด ก็จะก่อเกิดขึ้นทันทีที่คิด ดังนั้นพระพุทธรูปที่สูงกว่าระดับชั้นของพระยูไลจะไม่ข้อง

เกี่ยวเรื่องราวในสังคมมนุษย์ เพราะเพียงพระท่านเคลื่อนไหวความคิด ทุกสิ่งบนโลกก็จะเปลี่ยนแปลงทันที พระยูไลก็ไม่ดูแลโดยตรง เพียงแต่ชี้แนะเท่านั้น โดยมีพระโพธิสัตว์เป็นผู้ดำเนินการ

กรอบอันจำกัดของวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน กับ ความกว้างใหญ่และลึกซึ้งของพระธรรม

พระธรรมที่องค์ศากยมุนีทรงถ่ายทอด คนเราต่างก็รู้สึกว่พระธรรมนั้นใหญ่มากแล้ว แต่หลักธรรม เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่จริง ๆ หลักธรรมที่องค์ศากยมุนีทรงถ่ายทอดเป็นหลักธรรมในระดับชั้นของพระ ยูไล ในสายตาของคนธรรมดาสามัญนับว่าสูงมาก ในอดีตพระยูไลท่านนั้นจึงจะเรียกว่าพระพุทธรู้ได้ พระ โพธิสัตว์ พระอรหันต์ ยังไม่นับว่าเป็นพระพุทธรู้ ยังไม่บรรลุถึงระดับของพระพุทธรู้ ดังนั้น ในเวลานั้นพอเอ่ย ถึงพระพุทธรู้ก็จะหมายถึงพระยูไล แต่พระยูไลยังไม่ใช่พระพุทธรู้ชั้นสูงสุดในจักรวาล เป็นเพียงพระพุทธรู้ใน ระดับชั้นต่ำสุดในจักรวาล พระพุทธรู้ในระดับชั้นต่ำสุดจึงจะดูแลเรื่องราวของคนธรรมดาสามัญได้ พระพุทธรู้ ระดับสูงเกินไปไม่ดูแลแล้ว เพียงเอ่ยปากทุกสิ่งบนโลกก็จะเปลี่ยนแปลง ซึ่งน่ากลัวนัก ท่านจึงไม่ข้องเกี่ยว ด้วยอีกแล้ว ดังนั้นพระยูไลจะคอยดูแล แต่พระยูไลก็ไม่ได้ดูแลด้วยตัวเอง พระโพธิสัตว์จะคอยโปรดสัตว์ ช่วยเหลือมนุษย์ให้หลุดพ้น ดังนั้นการบรรลุถึงระดับชั้นของพระยูไลจึงนับว่ายิ่งใหญ่มากทีเดียว

ณ ระดับจุลภาค พระองค์ทรงมองเห็นภายในเม็ดทรายเม็ดหนึ่งมีโลกอยู่ถึงสามพันใบ องค์ศากย มุนีเคยตรัสถึงทฤษฎีของโลกสามพันใบ พระองค์ตรัสว่าภายในทางช้างเผือก มีโลกที่เหมือนโลกของเรา อยู่สามพันใบ และคนบนโลกเหล่านั้นก็เหมือนพวกเรา แท้ที่จริงไม่เพียงแต่สามพันใบ พระองค์ยังตรัสอีก ว่า ภายในเม็ดทรายเม็ดหนึ่งมีโลกอยู่สามพันใบ ภายในเม็ดทรายหนึ่งเม็ดก็มีโลกเหมือนที่เราอยู่ถึงสาม พันใบ มันยากเกินกว่าจะคาดเดาได้ เมื่อตาทิพย์เปิดสามารถจะขยายใหญ่เพื่อมองดูสิ่งของ พระองค์ทรง มองเห็นสิ่งที่เล็กในระดับจุลภาคขนาดนั้นได้แล้ว แต่ลองคิดดู ภายในทรายหนึ่งเม็ดมีโลกอยู่สามพันใบ เช่นนั้นโลกสามพันใบในทรายเม็ดนั้นก็ต้องมีทะเลมีแม่น้ำใช่หรือไม่ แล้วเม็ดทรายในแม่น้ำยังมีโลกอีกสาม พันใบหรือไม่ ดังนั้นองค์ศากยมุนีก็ยังทรงมองไม่เห็นต้นกำเนิดของสสาร พระองค์จึงตรัสว่า เล็กจนไม่มี ภายใน หมายความว่าเล็กเสียจนไม่อาจมองเห็นต้นกำเนิดของสสาร

วิชาฟิสิกส์ในปัจจุบันรู้เพียงว่าโมเลกุลนั้นประกอบขึ้นมาจากอะตอม และอะตอมประกอบขึ้นมา จากนิวเคลียสและอิเล็กตรอน เล็กลงไปอีก มีควอร์ค(Quark) และนิวทริโน(Neutrino) สุดแล้วเล็กกว่านั้น ยังค้นคว้าไม่ถึง สสารต้นกำเนิดที่เล็กลงไปอีกนั้นคืออะไร เมื่อถึงควอร์คและนิวทริโน ภายใต้อุปกรณ์ จุลทรรศน์ก็มองไม่เห็น ล้วนต้องใช้เครื่องมืออื่นช่วยจึงจะรู้ว่ามันมีอยู่ เล็กลงไปกว่านั้นคืออะไร วิทยาการ ของมนุษย์ยังห่างไกลอีกมาก สิ่งที่ใหญ่ มนุษย์คิดว่าดวงดาวเป็นวัตถุที่ใหญ่ที่สุด องค์ศากยมุนีทรงเห็นไม่ เหมือนกัน สิ่งที่องค์ศากยมุนีทรงมองเห็นก็นับว่าใหญ่มาก พระองค์ทรงพบว่าดวงดาวไม่ใช่วัตถุที่ใหญ่ ที่สุด มองขึ้นไปข้างบนพระองค์ก็ทรงมองไม่เห็นยอด ท้ายที่สุดจึงตรัสว่าใหญ่เสียจนไม่มีภายนอก ใหญ่จน ไม่มีภายนอก เล็กจนไม่มีภายใน หมายความว่า ใหญ่เสียจนไม่มีขอบ เล็กเสียจนมองไม่เห็นกันบั้ง

ชีวิตเป็นสิ่งที่สลับซับซ้อน โครงสร้างของจักรวาลก็เป็นสิ่งที่สลับซับซ้อนยิ่งนัก ความรู้ที่มนุษย์ ควบคุมในทุกวันนี้ได้พัฒนามาถึงจุดสุดยอดแล้ว เมื่อมาถึงจุดสุดยอดก็กลายเป็นสิ่งที่จำกัดการพัฒนาทาง วิทยาศาสตร์ของมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่นนักวิทยาศาสตร์ยิ่งใหญ่ทั้งหลายต่างได้ให้ข้อกำหนดต่างๆไว้ มากมาย ทั้งทางด้านวิชาฟิสิกส์และเคมี สิ่งใดไม่เกินเลยจากข้อกำหนดที่ตั้งไว้ จะพบว่าสิ่งที่เขาพูดล้วน ถูกต้อง พัฒนาไปตามแนวทางที่เขาวางไว้นั้นไม่ผิด แต่หลักการคือต้องยกระดับให้สูงขึ้นไปที่ละชั้น เมื่อ ท่านพัฒนาเกินเลยจากข้อกำหนดของเขา ท่านจะพบว่าข้อกำหนดของเขาเป็นการจำกัดคน

วิทยาศาสตร์ปัจจุบันก็เช่นกัน มีคนได้ให้ข้อกำหนดแก่วิทยาศาสตร์ พัฒนาไปตามแนวทางของ พวกเขาจึงจะนับว่าเป็นวิทยาศาสตร์ เมื่อท่านยังไม่เกินเลยจากขอบเขตของเขา จะรู้สึกว่ามันคือ วิทยาศาสตร์ เมื่อท่านเกินเลยจากข้อกำหนดของพวกเขา จะพบว่ามันจำกัดการพัฒนาของมนุษย์ สิ่งใดที่ สัมผัสไม่ได้ มองไม่เห็นเขาจะไม่ยอมรับ เป็นข้อจำกัดที่ใหญ่มาก สิ่งที่เราเรียกว่าพุทธ เต๋า และเทพ ล้วนเป็นสิ่งที่มนุษย์สัมผัสไม่ได้ มองไม่เห็น และคงอยู่ในมิติอื่น ถ้าใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ปัจจุบันไปค้นหา ออกมา นั่นก็คือวิทยาศาสตร์ใช่หรือไม่ มันก็คือวิทยาศาสตร์ แต่ทางตะวันตกได้ตั้งข้อกำหนดแก่ วิทยาศาสตร์เอาไว้ สิ่งที่วิทยาศาสตร์อธิบายไม่ได้จะถูกตีความเป็นเทววิทยา เป็นศาสนา พวกเขาไม่กล้า ยอมรับ

วิทยาศาสตร์ทางตะวันตกได้เดินมาถึงสุดขั้วแล้ว สายพุทธพูดถึงความเข้าใจต่อสิ่งของไว้ว่า เกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมไป เกิดขึ้นก็คือเมื่อสิ่งหนึ่งได้ก่อเกิดเป็นรูปร่าง ตั้งอยู่ก็คือการรักษาสภาพที่เป็นอยู่ใน ชั้นตอนหนึ่ง วิทยาศาสตร์ทางยุโรปพัฒนาตามกรอบที่เขากำหนดไว้ขึ้นไปไม่ได้อีกแล้ว สิ่งที่ได้จากการ วิจัยและค้นคว้าต่อไปก็จะไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในกรอบของวิทยาศาสตร์อีกต่อไป ดังนั้นเขาจึงจัดให้เป็นเรื่องของ ศาสนา เรื่องของเทววิทยา อันที่จริงการใช้วิทยาการทางวิทยาศาสตร์ของคนปัจจุบันค้นหาสิ่งที่ไม่อยู่ใน ขอบข่ายของวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน หรือการค้นพบสิ่งที่ท่านสัมผัสไม่ได้ มองไม่เห็นด้วยวิธีการของ วิทยาศาสตร์ปัจจุบัน มิใช่วิทยาศาสตร์อย่างนั้นหรือ แต่พวกเขาได้ตีกรอบวิทยาศาสตร์ด้วยข้อกำหนดที่ แข็งทื่อไว้นานแล้ว อะไรที่เกินเลยจากขอบข่ายที่เขากำหนดไว้ เขาจะไม่ยอมรับ ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถ พัฒนาต่อไปอีก

นักวิทยาศาสตร์บางราย ผู้ประสบความสำเร็จในสาขาต่างๆ ก็ได้กำหนดทฤษฎีต่างๆ ไว้มากมาย ทั้งนิวตันและไอน์สไตน์ต่างก็ประสบความสำเร็จอย่างมากในสังคมมนุษย์ เทียบกับคนทั่วไป พวกเขา มองเห็นได้ไกลมาก ทฤษฎีของพวกเขา สิ่งที่เราคิดค้นให้สังคมมนุษย์นั้นคือทรัพย์สินล้ำค่าทาง ปัญญา แต่ภายในกรอบทฤษฎีของพวกเขา จะค้นคว้าวิจัยอย่างไร เข้าใจอย่างไรล้วนต้องมีกฎเกณฑ์ หาก คนรุ่นหลังเดินตามกรอบของนักวิทยาศาสตร์เหล่านี้ ก็จะไม่สามารถเกินเลยเขาไปได้ ไม่สามารถคิดค้นสิ่ง ใหม่ๆ

เมื่อคนๆหนึ่งได้พบ หรือค้นพบอะไรที่เกินเลยจากกรอบทฤษฎีที่เขากำหนดไว้ เขาจะพบว่า ทฤษฎีของพวกเขาเหล่านั้นเป็นการจำกัดคน เพราะแต่ละระดับขั้นที่สูงขึ้นจะมีความเข้าใจที่สูงยิ่งขึ้น กฎที่ สูงยิ่งขึ้น เช่นความเข้าใจของเราต่อสสาร ในอดีตคนเราเข้าใจกันว่า จุลภาคที่ประกอบขึ้นเป็นสสารที่เล็ก ที่สุดคือนิวเคลียสอะตอม แต่เวลานี้นิวเคลียสอะตอมไม่ใช่เล็กที่สุดแล้ว ยังมีควอร์ค มีนิวทริโน ก็คือคนจะ ไม่หยุดยั้งที่จะเรียนรู้ทำความเข้าใจกับสิ่งเหล่านี้ หลังจากกำหนดเป็นทฤษฎีขึ้นมาแล้ว เมื่อมีการค้นพบสิ่ง ใหม่ๆ มันก็จะเป็นกรอบอีกประเภทหนึ่ง เป็นเช่นนี้ อันที่จริงข้อกำหนดโดยมากมักจะเป็นการจำกัดคน

ไอน์สไตน์ไม่ใช่คนทั่วไป เขาพบว่าสิ่งที่ศาสนาหรือเทววิทยากล่าวไว้นั้นถูกต้อง เพราะความเข้าใจ ของมนุษย์ต่อโลกของสสาร จำกัดอยู่ภายในขอบข่ายความรู้ความเข้าใจของมนุษย์เท่านั้น ดังเช่น ข้อกำหนดทางวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน ต่อเมื่อคนธรรมดาสามัญได้ค้นคว้าและพัฒนาก้าวต่อไปอีก จึง พบว่าสิ่งที่ศาสนากล่าวไว้นั้นถูกต้อง ดังนั้นชีวิตที่บรรลุดระดับขั้นที่สูงขึ้นหนึ่งขั้นเป็นตัวแทนของ วิทยาศาสตร์และวิทยาการที่สูงขึ้นไปอีกหนึ่งขั้น วิทยาศาสตร์และวิทยาการที่เขาควบคุม ความเข้าใจต่อ โลกเหนือกว่าคนธรรมดาสามัญ ดังนั้นความเข้าใจวิทยาการของมนุษย์ของไอน์สไตน์ได้เดินมาถึงจุดสุด ยอดแล้ว เมื่อค้นคว้าวิจัยต่อไปอีกก็พบว่าสิ่งที่ศาสนากล่าวไว้นั้นถูกต้องทั้งหมด ในระยะหลังนี้มี

นักวิทยาศาสตร์ นักปรัชญามากมายทำย่ำที่สุดต่างพากันหันเข้าหาศาสนา ล้วนเป็นผู้ประสบความสำเร็จมาแล้วทั้งนั้น แต่คนดีอรร้งมงามย่ำที่ตกอยู่ในกรอบอันจำกัดของวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน ต่างพูดว่าเป็นความหลงมงามย่ำในสมัยศักราช

ลัทธิธรรมทุกวิธี นำไปสู่ต้นกำเนิดเดียวกัน

ลัทธิธรรมทุกวิธีนำไปสู่หนึ่งเดียว เป็นคำพูดในวิชาของพวกเขาย่อม สยเต่าพูดว่ามีสามพันหก ร้อยวิชา ล้วนสามารถบำเพ็ญสำเร็จเป็นเต่า สยพุททกล่าวว่ามีแปดหมื่นสี่พันวิชาที่จะบำเพ็ญสำเร็จเป็น พระพุทท เป็นคนละเรื่องกับคำพูดที่ว่าบำเพ็ญหลายศาสนาพร้อมกันในเวลาเดียวกัน มนุษย์จะล่วงรู้เรื่อง บนสวรรค์ได้อย่างไร ช่างปนกันเสียจนยุ่งเหยิง

ประเทศจีนในอดีตก็มี“อีกั้วเต่า” ปรากฏออกมาในปลายสมัยราชวงศ์ซิง เขาย่ำเพ็ญห้าศาสนา พร้อมกัน นี้อัลลัทธินกริต ทันทีที่ลัทธินี้ปรากฏ ทางการในสมัยราชวงศ์ซิงก็ออกมากวาดล้าง จักรพรรดิ สั่งให้กวาดล้าง ในระยะแรกของระบบสาธารณรัฐ พรรคก๊กมินตั๋งก็ทำการกวาดล้าง ยิงทิ้งกันเป็นกลุ่มๆ หลังการปลดปล่อยคอมมิวนิสต์ก็มีการกวาดล้างเป็นกลุ่มๆ ทำไมจึงมีปรากฏเหตุการณ์เช่นนี้ อันที่จริงทุก สิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ล้วนมีสาเหตุบังเอิญ ประวัติศาสตร์เพียงแต่ดำเนินไปตามปรากฏการณ์การ เปลี่ยนแปลงของสวรรค์เท่านั้น ดังนั้นไม่ว่าเหตุการณ์ใดๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ ล้วนไม่ใช่สิ่งทีใครนึก อวยากทำก็ทำได้ ก็คือไม่ใช่คนธรรมดาสามัญที่ทลายล้างลัทธินี้ แต่เป็นความประสงค์ของสวรรค์ เบื้องบน ต้องการให้กวาดล้าง ไม่อนุญาตให้คงอยู่ ลัทธิการบำเพ็ญห้าศาสนาพร้อมกันเป็นการบ่อนทำลาย ลัทธิธรรมอย่างร้ายแรง เป็นการกระทำของมาร ซึ่งปรากฏรูปแบบออกมาในหมู่คนธรรมดาสามัญ

แม้แต่องค์ปฐมเทพ องค์ศากยมุนี ก็ยังไม่กล้าที่จะตรัสว่าสยพุททและสยเต่า สามารถรวมเป็น สยเดียวกัน บำเพ็ญร่วมกัน นี้อเป็นเรื่องร้ายแรงนัก ในศาสนาพุททยังเน้นหลักการของการไม่บำเพ็ญ ปฏิบัติสองวิชาในเวลาเดียวกัน ผู้บำเพ็ญตามวิชาจึงต้องไม่บำเพ็ญวิชาฉันจง(เซน) จะปะปนสองอย่าง เข้าด้วยกันไม่ได้ ผู้บำเพ็ญวิชาฉันจง (เซน) ต้องไม่ปนวิชาเทียนโถจง ฮวาเอี้ยนจง เข้าไปในการบำเพ็ญ ต้องไม่ปะปนสิ่งอื่นเข้าไปในการบำเพ็ญ เพราะเหตุใด เพราะการผันแปรของพลัง(กง)เป็นเรื่องที สลับซับซ้อนยิ่งนัก ท่านมีเพียงร่างกายเดียว เสมือนหนึ่งท่านคือวัตถุบดินหนึ่งทีจะถูกบ่อนเข้าไปใน เครื่องจักรเครื่องนี้ พลัง(กง)ของท่านก็จะผันแปรออกมาเมื่อผ่านขบวนการของเครื่องจักรเครื่องนี้ วิธีการที จะช่วยให้ท่านหลุดพ้น ทุกชั้นทุกตอนเดินอย่างไร รูปแบบของการผันแปรพลัง(กง)แต่ละอย่าง ล้วนต้อง จัดเตรียมให้ท่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน ท่านจะกลายเป็นอะไรถ้าในระหว่างขบวนการ นำท่านใส่เข้าไปใน เครื่องจักรอีกเครื่องหนึ่ง ยังจะบำเพ็ญได้อีกหรือ ท่านว่าท่านจะกลายเป็นอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างยุ่งเหยิงไป หมด กลายเป็นวัสดุเสียทีไร้ประโยชน์กองหนึ่งเท่านั้นเอง

คนจำนวนมากไม่สามารถบำเพ็ญให้สูงขึ้นเป็นผลจากบำเพ็ญละกัน ความหมายอันแท้จริงของ หลักการว่าด้วยการไม่บำเพ็ญปฏิบัติสองวิธีพร้อมกัน ทีองค์ศากยมุนีตรัสไว้คือ ต้องไม่บำเพ็ญปะปนกัน ต่อมาภายหลังคนเข้าใจหลักการไม่บำเพ็ญปฏิบัติสองวิธีพร้อมกันเบี่ยงเบนไป เข้าใจเป็นอื่นไป บำเพ็ญ ปนกันไม่ได้โดยเด็ดขาด ยิ่งกว่านั้น“อีกั้วเต่า” การรวมห้าศาสนาเป็นหนึ่งเดียวเป็นเรื่องทีสวรรค์ยอม ไม่ได้ เวลานี้ก็มีปรากฏออกมาอีกแล้วในใต้หวัน ในยุคธรรมะเสื่อมไม่มีใครดูแลอีกแล้ว และเพราะว่าไม่มี ใครดูแลในยุคธรรมะเสื่อม นับวันคนก็จะยิ่งเสื่อมถอย ใครก็รามือ ใครก็เลิกยุ่งเกี่ยว เลิกโปรดสัตว์เพื่อช่วย

ให้คนหลุดพ้น คนที่นับถือพระ กราบไหว้พระ ไม่ใช่ปากเพียรจะบำเพ็ญ แต่เพื่อขอให้ตนร่ำรวย พันภัย มาถึงขั้นนี้แล้ว

คนอาจรู้สึกว่าเขาพูดมีเหตุผล แต่ที่จริงความนึกคิดของผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมรวมทั้งศาสนิกชนก็เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง เพราะวิธีบำเพ็ญของบางวิชาอาศัยความเชื่อแต่อย่างเดียว ไม่มีกรรมวิธี ถ้าแม้เอาสิ่งอื่นปะปนเข้าไปในความนึกคิดแล้ว ท่านก็จะทำให้สิ่งที่ตัวเองบำเพ็ญเกิดการสับสน โดยแก่นแท้ก็ไม่มี การเคลื่อนไหวอะไรอยู่แล้ว นอกจากนี้ในหมู่มนุษย์ มารมีอยู่ทั่วทุกแห่งหน ก็เพื่อบ่อนทำลายมนุษย์นั่นเอง ในใจคนนั้นมีความคิดตั้งงามอยู่มิใช่หรือ มารจึงคอยจ้องทำลายสิ่งนี้ไม่ให้นับบำเพ็ญสำเร็จ

ฉันท (เซน) คือพวกเดินสุดขั้ว

ถ้าแบ่งคนออกเป็นกลุ่มเป็นประเภท พวกเดินสุดขั้ว พวกเดินสายกลาง นิกายฉันทก็คือพวกเดินสุดขั้วตั้งแต่เริ่มต้น และไม่เป็นระบบสำหรับการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ในอดีตมีการถกเถียงเกี่ยวกับวิธีบำเพ็ญปฏิบัติของนิกายฉันทมาโดยตลอด แม้ว่าจะบำเพ็ญปฏิบัติตามวิธีของนิกายฉันท แต่ในความเป็นจริงเพราะพวกเขามีจิตใจบำเพ็ญเป็นพระพุทธรูป จึงตกอยู่ในความดูแลขององค์ศากยมุนีมาโดยตลอด นิกายฉันทจึงไม่สามารถจัดตั้งขึ้นเป็นระบบ ตักม้อไม่มีสวรรค์ของตัวเองไม่สามารถช่วยให้คนบรรลุหลุดพ้นได้ ในเวลานั้นตักม้อก็ยังคงนับถือองค์ศากยมุนีเป็นองค์ศาสดา แม้ตั้งนิกายฉันทขึ้นมา ก็ยังถือว่าตัวเองเป็นสาวกรุ่นที่ 28 ขององค์ศากยมุนี และยังคงนับถือองค์ศากยมุนีเป็นอย่างมาก ในบรรดาหลักทฤษฎีขององค์ศากยมุนี ตักม้อบรรลุความกระจ่างกับคำว่า“ว่างเปล่า”เป็นสำคัญ ก็ยังไม่พ้นจากหลักทฤษฎีของศาสนาพุทธอยู่ดี ต่อมาภายหลังนิกายฉันทนับวันก็ยิ่งเสื่อมถอย คนรุ่นต่อมาพากันจัดตั้งตักม้อขึ้นเป็นนิกายเอกเทศ เป็นนิกายสูงสุด ฉันทไม่ใช่ นิกายที่สูงที่สุด แต่ที่จริงนิกายฉันทเสื่อมถอยจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง ตัวตักม้อเองก็ยังพูดว่าหลักทฤษฎีของเขาจะใช้ได้เพียง 6 รุ่นเท่านั้น

ตักม้อมุ่งเน้นทำความเข้าใจต่อคำว่า“ว่างเปล่า”ขององค์ศากยมุนี แต่ยังคงนับถือองค์ศากยมุนีเป็นอย่างมาก เพราะเป็นสาวกรุ่นที่ 28 แต่คนรุ่นต่อมาได้เดินสุดขั้วไปถึงสุดทาง เมื่อเดินถึงสุดทางก็เข้าสู่ยุคเสื่อม พวกเขาดึงกับยกตักม้อขึ้นมาเทียบเคียงกับองค์ศากยมุนี นับถือตักม้อและยกย่องหลักทฤษฎีของตักม้อเป็นพุทธธรรมเพียงหนึ่งเดียว นี่ก็คือการเดินหลงเข้าไปสู่แนวทางที่ผิด

ตักม้อยังบำเพ็ญในระดับที่ต่ำมาก ในเวลานั้นเขาเพียงบรรลุได้ถึงระดับของพระอรหันต์เท่านั้น เขาก็เป็นเพียงพระอรหันต์ จะรับรู้สิ่งต่างๆได้มากเท่าใด สุดท้ายเขาก็บรรลุไม่ถึงระดับชั้นของพระยูไลระดับชั้นของเขาและขององค์ศากยมุนียังห่างไกลกันมากนัก ดังนั้นสิ่งที่เขารับรู้นั้นใกล้เคียงกับหลักปรัชญาของคนธรรมดาสามัญ คนธรรมดาสามัญยอมรับหลักทฤษฎีของเขาได้ค่อนข้างง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับพวกที่เห็นศาสนาเป็นปรัชญาแขนงหนึ่ง เป็นการเมืองประเภทหนึ่ง คนที่ศึกษาหลักปรัชญาของศาสนาพุทธประดุจเป็นวิชาความรู้แขนงหนึ่ง เมื่อนำมาศึกษาในทำนองพุทธปรัชญา จะยอมรับหลักทฤษฎีของเขาได้ค่อนข้างง่าย มันเหมือนหลักปรัชญาของคนธรรมดาสามัญจริงๆ

ไม่ว่าจะบรรลุถึงระดับขั้นที่สูงเพียงไรก็มีพระพุทธรูปอยู่ ผู้บำเพ็ญนิกายฉันทกลับบำเพ็ญจนว่างเปล่า พูดถึงการบำเพ็ญ แม้กระทั่งคนพวกเขายังไม่กล้ายอมรับว่ามีอยู่ คนเป็นๆเห็นอยู่ยังไม่ยอมรับเปรียบไม่ได้กับคนที่ผู้มีความรับรู้ต่ำที่พูดว่า เห็นฉันทจึงเชื่อ ไม่เห็นก็ไม่เชื่อ แต่พวกเขาแม้เห็นอยู่ก็ยังไม่กล้ายอมรับว่ามีอยู่ ถ้าอะไรก็ไม่มี พวกเขามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร ลืมตาเพื่ออะไร ก็ปิดตาเสีย ไม่ต้องนอน ไม่ต้องยืน ... ก็คือเดินเข้าไปสู่สุดทาง ตักม้อพูดว่าหลักธรรมของเขาสามารถถ่ายทอดได้เพียง 6 รุ่นเท่านั้น

คนปัจจุบันนี้ยังคงยึดอยู่กับหลักธรรมนี้ไม่ยอมปล่อย ความจริงก็คือหลักธรรมที่ไม่มีอยู่ เป็นเรื่องน่าหัวเราะ เดินไปสู่ทางตัน ไม่ยอมรับตัวเอง ไม่ยอมรับพระพุทธ ไม่ยอมรับโลก ไม่ยอมรับว่าตัวเองคงอยู่ แล้วตั้งชื่อไว้เพื่ออะไร ทานข้าวเพื่อการใด อดข้าวเสียซิ ไม่ต้องดูเวลา ไม่ต้องฟังเสียง ...

ทำไปทำมาทุกสิ่งล้วนไม่มี นี่ไม่ใช่เป็นการบ่อนทำลายองค์ศากยมุนีหรือหากหรือ ถ้าอะไรองค์ศากยมุนีก็ไม่ได้ตรัสแล้วพระองค์ทรงทำอะไรตลอดเวลา 49 ปี ทราบไหมว่าความว่างเปล่าที่องค์ศากยมุนีตรัสนั้นความหมายที่แท้คืออะไร ที่พูดว่าองค์ศากยมุนีไม่ได้ทิ้งหลักธรรมไว้ คือพูดว่าพระองค์มิได้ทรงถ่ายทอดวิธีบำเพ็ญปฏิบัติธรรมอันแท้จริง และหลักธรรมของจักรวาลออกมา สิ่งที่พระองค์ทรงถ่ายทอดออกมาเป็นเพียงสิ่งที่มีอยู่ในระดับขั้นที่พระองค์บำเพ็ญปฏิบัติ พระองค์ทรงให้หลักธรรมของพระยูไลแก่คนธรรมดาสามัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประสบการณ์และบทเรียนของการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม หลักธรรมอันแท้จริงที่องค์ศากยมุนีทิ้งไว้ให้ในช่วงที่ทรงมีชีวิตอยู่คือศีล และตรัสถึงความเข้าใจในระดับขั้นที่แตกต่างกัน นี่ก็คือหลักธรรมขั้นหนึ่ง แต่องค์ศากยมุนีไม่ยากให้คนยึดติดอยู่กับระดับขั้นของพระองค์ จึงตรัสว่าพระองค์ทรงมิได้ถ่ายทอดอะไรตลอดชั่วชีวิตของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าหลักธรรมที่พระองค์ทรงถ่ายทอดไม่ใช่หลักธรรมสูงสุด พระยูไลคือพระพุทธ แต่พระพุทธไม่ใช่ระดับขั้นที่สูงที่สุด พระธรรมไร้ขอบเขต ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมจะได้ไม่ถูกจำกัดด้วยหลักธรรมที่พระองค์ทรงถ่ายทอด ผู้มีรากฐานดี(ต่ำเกินจี้) จะได้บำเพ็ญบรรลุระดับขั้นที่สูงยิ่งขึ้น มีความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น และเห็นหลักธรรมที่สูงยิ่งขึ้น

ระดับขั้นของการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม

ในระหว่างการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ผู้บำเพ็ญบางคนอาจทราบถึงระดับขั้นที่ตัวเองบำเพ็ญปฏิบัติอยู่ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้บำเพ็ญทุกคนจำเป็นต้องรู้ คนส่วนใหญ่จะรู้หลังจากที่ตัวเองเปิดการรับรู้(ไคอู้) แล้ว หรือบำเพ็ญจนบรรลุระดับขั้นที่สูงกว่าหลักธรรมในภพ(ชื่อเจียนฝ่า)แล้ว คนที่รู้จะมองเห็นระดับขั้นจากสีของพลัง(กง)ที่เปล่งออกจากร่างกายของผู้บำเพ็ญ จากหลักพลัง(กง) ดูจากร่างกายของเขา ในระหว่างการบำเพ็ญปฏิบัติหลักธรรมในภพ พลัง(กง)ขั้นแรกที่ผู้บำเพ็ญออกคือสีแดง เมื่อยกระดับสูงขึ้นจะเป็นสีส้ม จากนั้นจะเป็นสีเหลือง สีเขียว ... รวมทั้งหมดเก้าสีคือ แดง ส้ม เหลือง เขียว ฟ้า น้ำเงิน ม่วง ขาว ไร้สี จะดูว่าท่านอยู่ในระดับขั้นไหน มองที่เดิยาก็รู้ เมื่อร่างกายโปร่งใสแล้วบำเพ็ญต่อไปอีก ก็คือการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมนอกภพ คือได้มรรคผลแล้ว เข้าสู่การบำเพ็ญปฏิบัติหลักธรรมของพระอรหันต์ขั้นต้น การบำเพ็ญปฏิบัติธรรมนอกภพคือ ได้หลุดพ้นตรีภูมิ(ชั้นเจ็ย) ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดในสังขม มนุษย์อีกแล้ว ถ้าการบำเพ็ญสิ้นสุดตรงนี้ เขาก็สำเร็จขั้นพระอรหันต์ ถ้าบำเพ็ญต่อไปอีก เขาก็จะสำเร็จพระอรหันต์เต็มขั้น ในขั้นนี้ก็ยังมิสี แต่สีแดง ส้ม เหลือง เขียว ฟ้า น้ำเงิน ม่วง จะแตกต่างจากสีของหลักธรรมในภพ สีที่ออกในช่วงของการบำเพ็ญปฏิบัติหลักธรรมในภพจะขั้นเหมือนสีในสังขมมนุษย์ เมื่อบำเพ็ญมาถึงระดับขั้นนี้สีแดง ส้ม เหลือง เขียว ฟ้า น้ำเงิน ขาว ไร้สี จะโปร่งใส เมื่อบำเพ็ญสูงขึ้นไปอีกก็ยังคงออกเก้าสี แต่สีจะยิ่งโปร่งใส ยิ่งละเอียดยิ่งสวยงาม จะวนออกมาเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดังนั้นผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมบรรลุถึงขั้นไหนจึงดูออก

การที่ไม่ให้คนดูออก ไม่ให้คนธรรมดาสามัญมองเห็นได้ชัดเจน นั่นก็เป็นเรื่องของการรับรู้(อู้) ถ้าทุกสิ่งทั้งบำเพ็ญล้วนปรากฏออกมาภายนอกให้เห็น ยังเหลืออะไรให้รับรู้อีก ใครๆก็มาบำเพ็ญปฏิบัติธรรมกันหมด ใครๆก็อยากมา ใครจะไม่อยากเรียน ทุกสิ่งก็เห็นเป็นอยู่จริง คนชั่วที่ไม่อาจให้อภัย คนเลวสุดๆ ต่างก็พากันมาเรียน เขาก็ไม่ต้องมีปัญหาของการรับรู้ ก็ไม่สามารถบำเพ็ญปฏิบัติธรรม บางคนพูดว่าถ้า

มองเห็นได้ชัดเจนด้วยตาฉันก็จะเรียน นั้นยอมเป็นไปไม่ได้ ถ้าคนๆนี้อะไรๆก็เห็นได้ชัดเจนแล้ว ก็เป็นที่แน่นอนว่าคนๆนี้ไม่สามารถบำเพ็ญต่อไปอีกแล้ว ไม่นอนุญาตให้เขาบำเพ็ญแล้ว เพราะคนต้องรับรู้ท่ามกลางวิงวน จึงจะเรียกว่าการบำเพ็ญ คนๆหนึ่งถ้ารู้แจ้งเต็มหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ อะไรก็เห็นหมดแล้ว คนๆนี้ก็บำเพ็ญไม่ได้อีกต่อไปแล้ว เพราะเหตุใด เพราะบำเพ็ญต่อไปยอมนับไม่ได้ เขาเห็นความจริงเสียแล้ว เห็นถึงความสัมพันธ์ของเหตุแห่งความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างคนสองคน เห็นถึงการที่ผู้รังแกจะต้องให้กุศลแก่ผู้ถูกรังแก เขาเห็นความจริงหมดแล้วย่อมอยากจะทำเพ็ญ นั้นยังจะเรียกว่าการบำเพ็ญได้หรือ ต้องเรียกว่าไปหยิบ ไปเอา เขาก็จะไม่สามารถปล่อยวางจิตของคนธรรมดาสามัญ

การปล่อยวางจิตของคนธรรมดาสามัญท่ามกลางความขัดแย้ง เขาต้องรับรู้ด้วยตัวเอง ถ้าเขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างชัดเจน นั้นไม่เรียกว่าการบำเพ็ญ เพราะเหตุใดพระพุทธรูปจึงยกระดับชั้นสูงขึ้นได้ยากนัก เพราะพระท่านไม่มีความขัดแย้ง เห็นได้อย่างชัดเจน แล้วพระท่านจะบำเพ็ญอย่างไร บำเพ็ญได้ยากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงอยากลงมาบำเพ็ญในสังคมมนุษย์ เพราะการบำเพ็ญท่ามกลางวิงวนจึงจะยกระดับได้เร็ว ในระหว่างการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมอาจเห็นได้บ้าง นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ แต่จะไม่อนุญาตให้เขาเห็นรายละเอียด

การบำเพ็ญปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนจบจะเกี่ยวโยงกับการรับรู้ท่ามกลางวิงวน ทางตะวันตกจะเน้นเรื่องความศรัทธา ยึดมั่นอยู่กับความศรัทธาตั้งแต่ต้นจนจบ ถ้าไม่ศรัทธาเขาก็บำเพ็ญไม่ได้อะไร ขอเพียงท่านมีความศรัทธา จึงจะให้ท่านรู้สึกหรือสัมผัสได้ บางคนในขณะที่เขาสารภาพบาปต่อหน้ารูปของพระเยซู จะรู้สึกเหมือนกับว่าพระเยซูกำลังรับฟังเขาอยู่ เหมือนมีคนคอยตอบคำถามของเขา วิธีบำเพ็ญปฏิบัติธรรมของทางตะวันตกเป็นเช่นนี้ ความเชื่อถือต่อศาสนาก็คือการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมประเภทหนึ่ง พระเยซูพาสาวกขึ้นสวรรค์ ร่างกายของมนุษย์ถ้าไม่มีพลัง(ง) ไม่มีพลังงาน ก็จะขึ้นไปบนสวรรค์ไม่ได้ นอกจากนี้ความคิดไม่ดีซึ่งก่อกำเนิดขึ้นในสังคมมนุษย์ และกรรมที่ติดตัวมา ก็จะถูกคุณสมบัติของจักรวาล ณ ระดับชั้นสูงบังคับ คนที่ชั่วร้ายมากๆ ร่างกายและจิตวิญญาณจะถูกดับสลายไม่มีเหลือ นั้นเป็นเรื่องที่น่ากลัวนัก จะเป็นไปได้ไม่ได้ถ้าไม่มีพลัง(ง) พลัง(ง)ที่ว่าก็คือสิ่งที่เบี่ยงเบนแปรเปลี่ยนให้ในเวลาที่เขาแสดงความเชื่อ ในเวลาที่สารภาพบาป และยกระดับตัวเองด้วยการเป็นคนดีอย่างต่อเนื่อง แม้พลัง(ง)ของเขาจะเพิ่มมากขึ้น แต่เขาจะไม่ได้รับการบอกกล่าว เพราะพวกเขาเน้นแต่การเป็นคนดี โดยไม่พูดถึงพลัง(ง) พระสงฆ์ก็เช่นกันไม่ฝึกพลัง(ง) เหตุใดพลัง(ง)จึงเพิ่มขึ้น ก็คือแม้จะไม่บอกเขามีพลัง(ง) พลัง(ง)ของเขาเพิ่มขึ้น

พุทธ และ เต่า

สายเต่าคือการบำเพ็ญเตี้ยว ลัทธิเต่าไม่ควรมียู ลัทธิเต่าคือผลผลิตที่ดัดแปลงกันขึ้นมาในยุคปัจจุบัน ก่อนประวัติศาสตร์ในแต่ละยุคไม่เคยมีลัทธิเต่า เพราะสายเต่าไม่เน้นการโปรดสัตว์ช่วยเหลือผู้คนให้พ้นทุกข์ เขาเน้นการบำเพ็ญเตี้ยว เน้นความสงบเงียบ ดังนั้นเขาจะบำเพ็ญเพื่อรับรู้(ู้)ความจริง มุ่งบำเพ็ญเพื่อบรรลุแจ้งต่อตัวเงินของ“เงิน ชัน เหย็น”เป็นหลัก บำเพ็ญจริง และทะนุบำรุงธาตุแท้ หวนกลับสู่สภาพดั้งเดิมแท้จริง เต่าเน้นบำเพ็ญในความสงบเงียบ โดยแก่นแท้จึงไม่มีปณิธานในการโปรดสัตว์ช่วยเหลือผู้คนให้หลุดพ้น เมื่อบำเพ็ญสำเร็จก็จะเป็นเทพเนจรไร้สังกัด บนสวรรค์มีภูเขามีน้ำ เขาจะอยู่ตามป่าเขา อันที่จริงลัทธิเต่าเน้นก่อกำเนิดขึ้นมาจากจิตยึดติดประเภทหนึ่งของคนธรรมดาสามัญ คนชอบ

สร้างอิทธิพล ตั้งพรรคตั้งพวก คนล้วนมีจิตใจยึดติดต่อลาภยศและผลประโยชน์ จึงนิยมจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา

โดยแท้จริงลัทธิเต๋าเป็นสิ่งที่ไม่คงอยู่ เต๋าจะสอนลูกศิษย์บำเพ็ญเดี่ยว แม้จะจัดตั้งเป็นลัทธิเต๋า และรับลูกศิษย์ไว้มากมาย แต่ไม่ใช่ทุกคนจะได้รับการถ่ายทอดจริง อาจารย์จะดูว่าลูกศิษย์คนไหนดี เขาเลือกคนหนึ่งเพื่อถ่ายทอดจริง ถ้าหาลูกศิษย์ที่ดีไม่ได้ เขาก็จะอยู่อย่างอิสระ คิดอยากทำอะไรก็ทำอย่างนั้น เพราะเขาสำเร็จเป็นเต๋าก็คือ การอยู่อย่างอิสระเสรี

พุทธก็คือพุทธ เต๋าก็คือเต๋า หลักธรรมของสองสายจะผสมรวมเข้าด้วยกันไม่ได้โดยแก่นแท้ แต่สิ่งที่เราฝึกอยู่นี้เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มาจริง ๆ ฝึกตามกฎของจักรวาล ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง ฐานของเราอยู่ในสายพุทธ ตั้งแต่ทฤษฎีหลักตลอดจนจุดเด่นล้วนเป็นของสายพุทธ แต่หลักธรรมนี้เกินเลยสายพุทธ เกินเลยสายเต๋า ระดับชั้นที่แตกต่างกันจะมีความเข้าใจแตกต่างกัน ระดับชั้นที่แตกต่างกันจะมีปรากฏการณ์ของระดับชั้นที่แตกต่างกัน ในโลกฝ่าหลุน(ธรรมจักร) เขาจะมีความเข้าใจของเขา เลยจากโลกของฝ่าหลุนขึ้นไป เขาจะมีความเข้าใจที่สูงยิ่งขึ้น และสูงขึ้นไปอีกก็จะมีความเข้าใจสูงยิ่งขึ้นอีก

ยังมีระดับชั้นๆหนึ่ง เรียกว่า “หยวนสี่เสิน”(เทพต้นกำเนิด) มันไม่มีประโยชน์ที่พูดให้ผู้นำเพ็ญปฏิบัติธรรมในปัจจุบันฟัง เพราะเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะคาดคะเนได้ เป็นระดับที่บรรลุไม่ถึง จึงพูดแต่เพียงพุทธและเต๋า สองสาย พูดสิ่งที่อยู่สูงเกินไป คนก็รับไม่ได้ ไม่อนุญาตให้คนรู้

ช่วยคนให้หลุดพ้น บรรยายธรรมไม่ทำการแสดง

ไม่มีประโยชน์ ที่จะพูดถึงหลักธรรมอันแท้จริงกับพระสงฆ์ผู้นำเพ็ญเยี่ยงคนธรรมดาสามัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพระสงฆ์ที่ยังไม่เปิดการรับรู้ เขาไม่รู้อะไรเลย พระสงฆ์ที่เปิดการรับรู้แล้วก็ไม่เหลืออยู่ในโลก พวกเขาต่างปลีกตัวเข้าไปอยู่ในป่าเขาที่ห่างไกล พวกเขาต่างรู้จักข้าพเจ้า มีแต่คนธรรมดาสามัญเท่านั้นที่รู้จัก ผู้นำเพ็ญระดับสูงต่างรู้จักข้าพเจ้า บางเวลาพวกเขาจะมาแอบดูข้าพเจ้าอย่างเงิบๆ แล้วก็ไป บางคนจะเข้ามาพูดสักก็คำ อย่าเห็นว่าพวกเขาบำเพ็ญมานับร้อยนับพันปีในป่าเขา พวกเขาบำเพ็ญปฏิบัติได้ไม่สูงนัก เพราะทางที่พวกเขาเดินเป็นหนทางที่ยากลำบาก พวกเขาไม่บำเพ็ญปฏิบัติบนทางสายหลัก(ต้าเต๋า) แต่บำเพ็ญปฏิบัติในทางสายย่อย(เสี้ยวเต๋า) ดังนั้นแม้เขาจะบำเพ็ญมาเป็นเวลานานก็ไม่ได้มรรคผล แต่เพราะพวกเขาไม่ยุ่งเกี่ยวกับทางโลก ความสามารถไม่ถูกปิด จึงสามารถแสดงอิทธิฤทธิ์ออกมาได้ การบำเพ็ญปฏิบัติในภพ ความสามารถต่างๆ โดยมากจะถูกปิดไว้ ถ้าไม่ถูกปิดไว้ เพียงขยับความคิด อาจทำให้อาคารบ้านเรือนเปลี่ยนที่ได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะปล่อยให้เกิดขึ้นไม่ได้ การทำลายสภาพสังคัมของคนธรรมดาสามัญจะยอมให้เกิดขึ้นไม่ได้โดยเด็ดขาด ดังนั้น คนเราจึงคิดว่าพวกเขาปฏิบัติได้สูงยิ่งนัก คนธรรมดาสามัญก็คือเห็นใครสามารถแสดงความสามารถออกมาก็คิดว่าเขาบำเพ็ญได้สูง สิ่งที่อาจารย์พลังลมปราณเหล่านั้นแสดงออกมัล้วนเป็นความสามารถเล็กๆ ศาสตร์น้อยๆ เล็กน้อยเหลือเกิน อะไรก็ไม่ใช่ คนธรรมดาสามัญต่างก็คิดว่าสูงส่งยิ่งนัก

ข้าพเจ้าถ่ายทอดหลักธรรมโดยไม่ทำการแสดงใดๆ ก็คือ การออกมาของข้าพเจ้าก็ได้ระบุวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน ถ้าทำการแสดงไปด้วย ถ่ายทอดหลักธรรมไปด้วย นั่นก็คือการถ่ายทอดหลักธรรมในทางผิด หากเป็นเช่นนั้น คนที่มาไม่ใช่มาเพื่อหลักธรรม แต่มาเพื่อเรียนเทคนิควิทยากร องค์กร ศากยมุณีในสมัยนั้นก็ไม่ได้ทำเช่นนี้ การรักษาโรคให้คนนั้นทำได้ เพราะท่านมองไม่เห็นอยู่ดี เขาก็รู้สึกดีขึ้น แต่รักษาอย่างไร จะเชื่อหรือไม่เชื่อแล้วแต่ท่าน คนป่วยหายดีแล้ว เชื่อหรือไม่เชื่อ ยังเจ็บอยู่หรือไม่เจ็บ

บุคคลที่สามไม่รู้ ตรงนี้จึงมีสิ่งที่จะต้องรับรู้ สามารถรักษาโรคได้ ในสมัยนั้นพระเยซู องค์ศากยมุนี ก็ทำเช่นนี้ มีเพียงเล่าจื๊อเท่านั้นที่ไม่ทำ เพราะเล่าจื๊อรู้ว่าสังคมมนุษย์นั้นชั่วร้ายและอันตรายหนักหนา เขียนหนังสือห้า พันคำอย่างรีบเร่งแล้วออกนอกด่านจากไปทางทิศตะวันตก

สังคมมนุษย์นั้นสลับซับซ้อนยิ่งนัก คนบนโลกบอกไม่ได้ว่ามาจากมิติใดบ้าง เทพในมิตินั้นยังคิดจะ ดูแลเขาอยู่ ขึ้นอยู่กับว่าเขาจะรับรู้ได้หรือไม่ ถ้าเขารับรู้ก็สามารถกลับไปได้ แต่เขาก็รู้ว่าคนๆนั้นไม่ไหว แล้ว เกินกำลังที่เขาดูแล แต่ก็ยังไม่ยอมปล่อยเขาไปตามยถากรรม ในสมัยที่พระเยซูออกมาช่วยเหลือผู้คน ให้หลุดพ้น เขาจึงถือว่าเป็นการก้าวก่างานของเขา “คนนี้เป็นคนของข้า เขาควรจะต้องได้รับการช่วยให้ กลับไปยังที่ของข้า ทำไมท่านเข้ามาก่าก่างานในงานของข้า” เขาจึงไม่ยอม ก็เนื่องจากจิตใจเช่นนี้ ความจริง เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แต่พระเยซูไม่สนใจว่าเป็นคนของเขาหรือของพระองค์ จุดประสงค์เพียงต้องการจะ ช่วยเหลือคนให้หลุดพ้น พระองค์ทรงเห็นมวลมนุษย์ทุกข์ทรมาน อยากช่วยให้หลุดพ้น ให้คนได้กลับขึ้นไป ดังนั้นพระเยซูจึงได้ล่องเกินเหล่าเทพในแต่ละมิติ ทำยที่สุดความขัดแย้งขยายความรุนแรงจนสะท้อน ลงมายังสังคมมนุษย์ ความขัดแย้งซึ่งเหมือนกับความขัดแย้งในสังคมมนุษย์ รุนแรงสุดที่พระเยซูจะแก้ไข ได้ มีเพียงความตายเท่านั้น จึงถูกต้องอยู่บนไม้กางเขนเพื่อยุติความแค้นระหว่างกัน เมื่อไม่มีร่างกายของ คนธรรมดาสามัญ ก็คิดบัญชีกับพระองค์ไม่ได้ ความยุ่งยากทั้งหลายจึงสิ้นสุดลง ดังนั้นคำกล่าวที่ว่าพระ เยซูยอมรับโทษแทนมวลมนุษย์ ความหมายก็คือเช่นนี้

องค์ศากยมุนีทรงถ่ายทอดหลักธรรมด้วยความยากลำบากเช่นกัน พระองค์ต้องคอยต่อสู้กับ ศาสนาทั้งเจ็ดในอินเดียอยู่ตลอดเวลา ในยุคนั้นศาสนาพราหมณ์โบราณมีอิทธิพลอย่างมาก สุดท้ายองค์ ศากยมุนีไม่ทรงสามารถบรรลุเป้าหมายก็เสด็จปรินิพพาน

เล่าจื๊อจากไปหลังจากเขียนหนังสือห้าพันคำ(ดูเขียนเอี้ยน) ทิ้งไว้ให้คนรุ่นหลังนำไปปฏิบัติ ท่านได้ ทำสิ่งที่ควรทำเพราะนี่คือลิขิตสวรรค์ เพราะสายเต๋าไม่อนุญาตให้จัดตั้งเป็นลัทธิ เป็นการกระทำที่ผิด ที่ จัดตั้งสายเต๋าขึ้นเป็นลัทธิ เพราะเต๋านั้นการบำเพ็ญเดี่ยว เน้นการบำเพ็ญความจริง บำเพ็ญในความสงบ เจียบ ดังนั้นเขาจะถ่ายทอดให้ลูกศิษย์เพียงคนเดียว เพราะเขาจะเลือกสรรลูกศิษย์ เลือกสรรคนดีเพื่อ ถ่ายทอด เขาไม่ช่วยเหลือผู้คนทั่วไปให้หลุดพ้น และไม่มีปณิธานเช่นนี้ พวกเขาบำเพ็ญความจริง ท่าน เห็นในอารามเต๋ามีคนอยู่มากมาย ในจำนวนนั้นมีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่พวกเขาเลือกสรรไว้ถ่ายทอด คน ที่เหลือมีไว้ประดับบารมีเท่านั้น ดังนั้นสายเต๋าจึงไม่ควรจัดตั้งขึ้นเป็นลัทธิ ในอดีตพวกเขาต่างบำเพ็ญใน ป่าเขาตามลำพัง

ขงจื๊อพุดถึงหลักการครองตน ไม่พุดถึงการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม แต่คำสอนของท่านเป็นประโยชน์ ต่อคนจีน หลักการเดินสายกลางจะทำให้คนสามารถดำรงอยู่ ณ จุดที่ไม่เสื่อมถอย เพราะวัตถุประสงค์เมื่อถึงที่สุด แล้วยอมต้องพลิกกลับ เมื่อขึ้นถึงจุดสุดยอดแล้วย่อมตกลง ดังนั้นจึงให้เดินสายกลาง ดำรงอยู่ตรงกลาง ตลอดไป ฉะนั้นไม่ขึ้นไปข้างบนก็ยิ่งสูงกว่าที่อยู่ข้างล่าง ดำรงอยู่ ณ จุดที่ไม่เสื่อมถอยนี้ตลอดไป สิ่งใดถ้า กระทำอย่างเด็ดขาดเกินไป ย่อมต้องพลิกกลับ นี่หมายถึงคนธรรมดาสามัญ

ในป่าเขาที่ห่างไกลมีผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมอยู่มากมาย พวกเขาต่างล่วงรู้ทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน อดีตและที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต แต่ใครก็ไม่เข้ามายุ่งเกี่ยว พวกเขาไม่อยากจะเข้ามายุ่งเกี่ยวกับ สาเหตุที่ไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวเพราะต่างรู้ว่านั่นคือปรากฏการณ์จากการเปลี่ยนแปลงของจักรวาล จึงควร ปล่อยให้เป็นเช่นนั้น

ใครก็ตามหากฝันลิขิตสวรรค์ย่อมต้องได้รับการลงโทษ ใครก็ไม่กล้าฝัน ผู้คนต่างยกย่องงักขุยเป็นคนดี แล้วทำไมงักขุยจึงไม่สามารถรักษาราชวงศ์ฮ่องไต้เอาไว้ ตระกูลงักแก่งกาจขนาดนั้น ก็เพราะนี่คือลิขิตสวรรค์ งักขุยพยายามทุกวิถีทางที่จะรักษาราชวงศ์ฮ่องไต้เอาไว้ แต่ก็ไม่สามารถทำได้ แท้ที่จริงก็คือการฝันลิขิตสวรรค์ นั่นก็คือราชวงศ์ฮ่องไต้สมควรแก่การล่มสลาย แต่เขากลับพยายามที่จะปกป้องรักษาเอาไว้ ดังนั้นเขาจึงกระทำโดยฝันลิขิตสวรรค์ นี่คือการหมาย การคำนวณของคนฤาจะผู้สวรรค์ลิขิต ไม่ได้พูดว่างักขุยไม่ดี เพียงแต่พูดหลักการ

สิ่งที่คนเข้าใจตามมุมมองของคนธรรมดาสามัญว่าถูกต้องนั้น ไม่แน่ว่าจะถูกต้องเสมอไป ฉินซีฮ่องเต้ ฮั่นอู่ตี้ หรือแม้แต่ฮ่องเต้องค์ใดก็ตาม เมื่อกระทำการใด คนรุ่นหลังก็จะประเมินการกระทำของฮ่องเต้องค์นั้นๆ คนธรรมดาสามัญเข้าใจสิ่งต่างๆ ตามมุมมองที่ตัวเองยืนอยู่ เข้าใจตามความคิดยึดมั่นที่ตัวเองมี สิ่งที่ตัวเองเข้าใจว่าดีหรือเลวไม่แน่ว่าจะดีหรือเลวอย่างแท้จริงเสมอไป มาตรฐานการวัดความดีหรือเลวของคนเรานั้นมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ตัวเอง คนไหนดีต่อฉัน ก็จะบอกว่าเขาดี สิ่งใดเป็นประโยชน์ต่อฉัน ก็จะบอกว่าดี ดังนั้นจึงไม่แน่ว่าจะดีจริงเสมอไป มาตรฐานการวัดความดีหรือเลวต้องวัดด้วยคุณสมบัติพิเศษของจักรวาล วัดด้วยหลักธรรมเท่านั้น นั่นเป็นกฎจักรวาลที่ไม่เปลี่ยนแปลง และเป็นมาตรฐานหนึ่งเดียวสำหรับวัดความดีและเลว ฉินซีฮ่องเต้ฆ่าผู้คนมากมายเพื่อรวบรวมประเทศจีนเป็นหนึ่ง บรรดาฮ่องเต้เมืองต่างๆถูกฆ่าตายไปมากมาย ผู้คนต่างพากันสาปแช่งเขา เขาเข้ายึดครองเมืองต่างๆ ฮ่องเต้ของเหล่าเมืองต่างๆถูกเขาปกครอง ใครก็เกลียดเขา ใครก็สาปแช่งเขา นั่นคือการวัดความดีหรือเลวโดยยืนอยู่ในมุมมองของตัวเอง ฉินซีฮ่องเต้รวมประเทศจีนเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ล้วนเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงของจักรวาล ถ้าไม่ใช่เป็นการดำเนินตามที่สวรรค์ลิขิต เขาก็ทำไม่สำเร็จ รวมประเทศไม่สำเร็จ เรื่องราวของคนธรรมดาสามัญก็เป็นเช่นนี้ พวกเราผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมไม่วิจารณ์ใดๆ ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมจะไม่สนใจต่อเรื่องการเมือง ไม่เช่นนั้นเขาก็คือนักการเมือง ไม่ใช่ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรม

มนุษย์เมื่อดำเนินมาถึงกำหนดเวลา ก่อกรรมไว้มากมายจนไม่อาจจะให้อภัย สะสมกรรมไว้มากมายจนตัวเองไม่สามารถชำระหนี้กรรมได้หมด เมื่อไม่สามารถชำระหนี้กรรมที่สะสมไว้ทุกชาติทุกภพ คนพวกนี้จึงต้องถูกทำลายให้สิ้นไป จะทำลายล้างด้วยวิธีใด ในสังคัมมนุษย์ภัยพิบัติเล็กจะปรากฏออกมาเพื่อทำลายล้างมนุษย์ สงครามคือวิธีที่สะดวกที่สุด ประวัติศาสตร์ก็จึงเป็นเช่นนี้

จักรพรรดิผู้ก่อตั้งประเทศในแต่ละยุค ต่างมีเทพฝ่ายบู๊จุติลงมาอาสาการรบและเทพฝ่ายบู้เหล่านี้มีหน้าที่ทำการนี้โดยเฉพาะ ดังนั้นการเหนื่อยยากของพวกเขาก็ไม่ได้ความดีความชอบ แต่ก็ไม่เป็นการก่อกรรม คือลงมาเพื่อทำการนี้ ชาติแล้วชาติเล่า จะมีคนสักกี่คนที่ไม่ตกอยู่ในวังวน

พระเจ้าช่วยให้คนหลุดพ้น ไม่ใช่เพื่อคุ้มครอง

โดยแก่นแท้สายพุทธไม่สนับสนุนให้คนร่ำรวย โรคภัยไข้เจ็บคือผลพวงอันเกิดจากกรรม จึงไม่บอกให้คนขจัดโรคภัยไข้เจ็บ และเสริมสร้างสุขภาพอย่างไร ศาสนาพุทธพูดถึงการโปรดสรรพสัตว์ คือช่วยให้หลุดพ้นจากภาวะแวดล้อมแห่งทุกข์ของคนธรรมดาสามัญ ข้ามฝั่งไปสู่นิพพาน นี่คือการสอนขององค์ศากยมุนี ก็คือสอนพาท่านไปสู่สวรรค์ คำสอนของพระเยซูก็มีความหมายเช่นเดียวกัน จึงบอกไม่ได้ว่าระดับของใครสูงของใครต่ำ เพียงแต่คนยุคปัจจุบันไม่สามารถรับรู้ บอกว่าพระเจ้าสามารถคุ้มครองคน ช่วยขจัดโรคภัย ช่วยให้ร่ำรวย ผู้สำเร็จธรรมชั้นสูงมีอำนาจสูงส่ง สามารถช่วยเหลือผู้คน คนธรรมดาสามัญต่างเหมาคิดเอาว่าการช่วยเหลือของพระเป็นการคุ้มครองคน ดังนั้นผู้คนจึงกราบไหว้ขอให้พระคุ้มครอง ขอให้

ร่ำรวย ขอให้พระเจ้าช่วยขจัดโรคร้าย อะไรต่าง ๆ นานา แท้จริงแล้วพระท่านไม่สนใจในเรื่องเหล่านี้ นี่คือการเข้าใจของคนยุคปัจจุบันซึ่งความคิดเกิดเสื่อมถอย เปลี่ยนแปลง ความหมายในพระสูตรก็ไม่มีสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าพูดถึงปัญหานี้อยู่เสมอว่า ท่านจุดธูปกราบไหว้ขอพรพระเจ้าให้ตัวเองร่ำรวย โดยแก่นแท้พระท่านไม่สนใจว่าท่านจะร่ำรวยหรือไม่

เมื่อท่านไหว้พระ พระองค์นั้นไม่สนใจว่าท่านจะอย่างไรให้ร่ำรวย กลับจะเรียกให้ท่านขจัดความโลภในใจเหล่านั้นทิ้งไป ถ้าท่านมีชีวิตความเป็นอยู่ลำบากจริงๆ ก็จะช่วยเหลือท่านในรูปวัตถุบ้าง เพื่อให้ท่านอยู่รอดปลอดภัย แต่จะไม่ช่วยให้ท่านร่ำรวยโดยที่ท่านไม่ร่ำรวย พูดถึงโรคร้ายไข้เจ็บ พระท่านเห็นว่าเป็นผลพวงของกรรมตกทอดมาจากชาติก่อน บางคนกราบไหว้พระพุทธรูปขอให้ตัวเองร่ำรวย ผลปรากฏว่าเขาเกิดร่ำรวยขึ้นมาจริงๆ เขาร่ำรวยจากอะไร ในพระพุทธรูปองค์นั้นไม่มีพระสถิตอยู่ แต่เป็นวิญญานที่ผู้คนกราบไหว้กันขึ้นมา บ้างก็มีวิญญานสุนัขจิ้งจอก งูเหลือม พังพอนสิงอยู่ หรือสิ่งชั่วร้ายอื่นๆ มันช่วยให้ท่านร่ำรวยเพราะท่านไปกราบไหว้ขอให้มันช่วย การช่วยท่านให้ร่ำรวยย่อมต้องมีเงื่อนไข ในจักรวาลนี้มีกฎข้อหนึ่งเรียกว่า ไม่เสียก็จะได้ มันอาศัยช่องโหว่ของกฎนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งร่างกายมนุษย์ ใครคิดจะมากกราบไหว้มันเพื่อขอให้ร่ำรวย ก็มาเกิด แต่ถ้าร่างกายของคนๆ นั้นมีสิ่งไม่ดีมันก็จะไม่สนใจ ไม่ช่วยให้ท่านร่ำรวย กราบไหว้ไปโดยเปล่าประโยชน์ ถ้ามันรู้สึกว่าร่างกายของท่านมีสิ่งดีอยู่ ก็จะช่วยท่านให้ร่ำรวยจากนั้นก็เอาสิ่งดีในร่างกายของท่านไป ท่านอยากได้เงินทอง มันก็จะให้ท่านมีเงินทอง แต่ตัวท่านเองไม่รู้สิ่งที่เสียไปคือความสูญเสียที่ไม่มีวันเอากลับคืนมาได้ คนไม่ได้เกิดมาเพียงชาติเดียว ชาติหน้าอาจต้องทุกข์ทรมานหนักกว่านี้

ความตกต่ำของมนุษย์ และความคิดอันตราย

ประเทศจีนในสมัยโบราณ เมื่อท่านพูดถึงการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม คนจะพูดว่าคนๆ นั้นมี“ซินเกิน” (กุศลมูล) เมื่อท่านพูดถึงพุทธ เต๋า เทพ คนจะบอกว่าท่านนายกย่อง วันนี้ถ้าท่านพูดถึงการบำเพ็ญพุทธ บำเพ็ญเต๋า คนจะพากันหัวเราะท่าน ความคิดทางศีลธรรมของคนเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ความคิดทางศีลธรรมของคนตกต่ำลงวันละนับพันล้าน ตกต่ำอย่างรวดเร็วมาก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดว่า ความคิดเกิดการเสื่อมถอย แต่คนกลับคิดว่าคนโบราณช่างโง่เขลาและงมงาย ความคิดของคนเปลี่ยนแปลงไปอย่างน่ากลัว และอันตรายยิ่งนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์ศากยมุนีได้ตรัสไว้ว่า ในยุคธรรมะเสื่อมสังคมจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง ยกตัวอย่างในสังคมเวลานี้คนไม่มี“ซินฝ่า”(จิตธรรมะ) คอยควบคุม โดยเฉพาะประเทศจีน ต่างประเทศก็เช่นกัน เพียงแต่ว่าในต่างประเทศจะปรากฏออกมาในลักษณะแตกต่างกัน ในประเทศจีนการปฏิวัติทางวัฒนธรรมได้ทำลายสิ่งที่คนเรียกว่าความคิดแบบเก่า ไม่ให้คนเชื่อถือคำสอนของขงจื้อ คนไม่มีศีลธรรมคอยยึดเหนี่ยว ไม่มีมาตรฐานศีลธรรมคอยชี้แนะและไม่ให้เชื่อถือในศาสนา ผู้คนก็ไม่เชื่อว่าการทำชั่วจะได้รับผลกรรมตอบแทน

คนเมื่อไม่มี“ซินฝ่า”(จิตธรรมะ) คอยยึดเหนี่ยวจิตใจ คนๆ นี้ทำอะไรก็กล้าทำ ท่านว่าใช่หรือไม่ อะไรก็กล้าทำ นี่คือการปัญหาใหญ่ที่มนุษย์ประสบอยู่ในทุกวันนี้ คนต่างประเทศบางคนไม่กล้ามาทำการค้าในประเทศจีน คนจีนบางคนโดยเฉพาะพวกที่อยู่ในวัยหนุ่มสาว เกิดอะไรนิดอะไรหน่อยก็ฆ่ากัน แทงกัน นำกลัวเหลือเกิน เวลานี้สถานการณ์ในประเทศจีนนั้นอันตรายกว่าในต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อภาพยนตร์ต่างประเทศและรายการโทรทัศน์ เกี่ยวกับการต่อสู้กันของกลุ่มมาเฟียต่างๆ ได้แพร่เข้ามาในประเทศ คนจีนต่างพากันเข้าใจว่าสังคมในฮ่องกงและประเทศอื่นมีสภาพเลวร้ายเช่นนั้น แท้ที่จริงไม่ใช่ นั่น

เป็นการสร้างเรื่องราวให้เกินความเป็นจริงเพื่อดึงดูดผู้ชม กระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความตื่นเต้นเร้าใจเท่านั้นเอง อันที่จริงคนที่นั่นสุขภาพเรียบร้อยและมีอารยธรรมมากกว่าคนในประเทศเราเสียอีก แต่คนหนุ่มสาวในประเทศก็พยายามลอกเลียนแบบ เพราะประเทศจีนปิดประเทศอยู่นาน เมื่อสัมผัสกับสิ่งเหล่านี้จึงเข้าใจว่าสภาพสังคมในต่างประเทศเป็นเช่นนั้น

ธุรกิจของเหล่ามิชชันนารี อย่างที่แสดงกันในหนังสือเรื่อง“เจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้” คนจีนในประเทศพากันลอกเลียนแบบ นั่นเป็นนวนิยายที่เขียนเกินความจริงเกี่ยวกับเมืองเซี่ยงไฮ้ในอดีตสมัยปี 1930 ชีวิตจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น หนังสือฮ่องกงเกี่ยวกับเรื่องการต่อสู้ของกลุ่มมาเฟียต่างๆ ส่งผลสะท้อนที่ไม่ดีต่อคนในประเทศอย่างมาก ความคิดทางศีลธรรมของมนุษย์เกิดการเปลี่ยนแปลง ในประเทศจีนก็มีกลุ่มรักร่วมเพศ เสพยา ค้ายาเสพติด กลุ่มอิทธิพลมืด การปลดปล่อยเสรีทางเพศ โสเภณีปรากฏออกมา ช่างน่ากลัวอะไร เช่นนี้ เหมือนอย่างที่เขาพูดกันว่า คนบ้านนอกเมื่อมีอำนาจก็จะยิ่งร้ายกาจ พวกเขาไม่มีการยับยั้งชั่งใจอะไรก็กล้าทำ คนเมื่อมาถึงขั้นนี้ น่ากลัวหรือไม่ ถ้าต่อไปเช่นนี้คนจะเป็นอย่างไร ความคิดของการเป็นคนดีและคนเลว ตกต่ำลงมาถึงขั้นนี้ เวลาที่คนจะยกย่องสรรหาใครที่ดูร้าย มีความสามารถมากที่สุด ใครกล้าฆ่าคนก็จะนับถือคนๆนั้น

ความตกต่ำของศีลธรรมมนุษย์ เป็นกันเช่นนี้ทั่วโลก ความคิดของคนเปลี่ยนไปอย่างน่ากลัว เวลาที่สิ่งที่สวยงามสู่สิ่งที่น่าเกลียดไม่ได้ สิ่งดีงามสู่สิ่งชั่วร้ายไม่ได้ อะไรที่สะอาดเรียบร้อยสู่อะไรที่สกปรกมอมแมมไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อก่อนการเป็นนักดนตรีนักร้องต้องได้รับการฝึกฝน ต้องเรียนรู้วิธีการร้องเพลง เรียนรู้ทฤษฎีดนตรี แต่เวลานี้คนไหนมีหน้าตาน่าเกลียด หัวหูกระเชิง ผมยารูปร่าง ตะโกน ออ... ออ... อยู่บนเวที สื่อทีวีช่วยกันประโคมก็เป็นดารา ทั้งๆที่เสียงร้องใช้ไม่ได้ ความคิดของคนตกต่ำตามการเสื่อมถอยของศีลธรรม สิ่งที่น่าเกลียดก็กลายเป็นสิ่งที่คนคลั่งไคล้ตามกันไป ผลงานทางศิลปกรรมก็เช่นกัน บางคนเอาหางแมวจุ่มสีแล้วปล่อยให้แมววิ่งไปมา แล้วเรียกภาพนั้นว่าผลงาน เรียกเป็นศิลปะสำนักนามธรรม (abstractionist) สำนักความประทับใจ (impressionist) นี่คืออะไร เมื่อก่อนภาพวาดยิ่งดียิ่งสวย คนก็จะยิ่งชื่นชม เวลานี้ท่านจะเรียกภาพวาดเหล่านั้นว่าอะไร นี่ก็คือผลพวงของการแสวงหาการปลดปล่อยเสรีทางเพศของเหล่าศิลปิน เมื่อจิตมนุษย์ไม่มีมาตรฐานทางศีลธรรมคอยยึดเหนี่ยว จิตมารย่อมเข้าครอบครอง คนที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้จะมีสิ่งดีงามได้อย่างไร ความคิดของคนได้เปลี่ยนไป

เหล่าศิลปินแสวงหาอะไร พวกเขาพูดถึงการปลดปล่อยของจิตมนุษย์ ไม่คำนึงถึงสิ่งใด ไม่ต้องยับยั้งชั่งใจ ปล่อยให้ตามอำเภอใจ ในศาสนาพุทธทศกัณฐ์กล่าวไว้ว่า ถ้าในใจของคนไม่มีมาตรฐานศีลธรรมคอยยึดเหนี่ยว อะไรที่เขากระทำไปก็จะมาจากจิตมาร ท่านดูผลงานวรรณกรรมในเวลานี้ คนธรรมดาสามัญไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ความจริงก็คือจิตมารเผยออกมาอย่างโจ่งแจ้งนั่นเอง

ของเล่นในร้านค้า เมื่อก่อนจะซื้อหาตุ๊กตาสักตัวต้องเลือกที่ดีที่สุด เวลานี้ตุ๊กตาที่ยิ่งน่าเกลียดจะยิ่งขายดี หัวกะโหลกเออย ผีปีศาจเออย แม้แต่ก้อนอุจจาระก็ทำเป็นของเล่นออกมาขาย อะไรที่ยิ่งน่ากลัวก็ยิ่งขายดี นี่มิใช่แสดงให้เห็นหรือว่าความคิดของคนได้เปลี่ยนแปลงไป เปลี่ยนไปทางด้านตรงกันข้าม

เมื่อข้าพเจ้าพูดว่าสังคมมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง พอพูดออกมาคนจะเข้าใจทันที นี่แสดงว่าธาตุแท้ของมนุษย์ยังคงเดิมไม่เปลี่ยน แต่มนุษย์ได้ตกต่ำลงมาถึงจุดอันตราย ข้าพเจ้าไปบรรยายธรรมในประเทศตะวันตก ได้พูดถึงเรื่องรักร่วมเพศว่า คนตะวันตกมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมถึงระดับมีการร่วมประเวณีอย่างผิดศีลธรรม พวกเขาบางคนโต้แย้งว่า“รักร่วมเพศได้การคุ้มครองจากทางการ” มาตรฐานการวัดความดีความเลวไม่ใช่ขึ้นอยู่กับความเห็นชอบของบุคคลหนึ่ง หรือหมู่คณะหนึ่ง คนจะ

ตัดสินความดีเลวตามความนึกคิดของเรา ฉันคิดว่าเขาดีหรือดีต่อฉัน ฉันก็จะบอกว่าเขาดี หรือได้ก่อให้เกิดทัศนคติอย่างหนึ่ง ทัศนคติบอกว่าดีเขาก็จะพูดว่าดี เช่นเดียวกับกลุ่มและองค์กร สิ่งใดสอดคล้องกับผลประโยชน์ของกลุ่ม หรือเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะบอกว่าเขาดี ก็จะยินยอมให้พวกเขาคงอยู่ แต่เขาอาจจะไม่ดีจริง กฎของจักรวาล พระธรรมจะไม่เปลี่ยนแปลง และเป็นมาตรฐานหนึ่งเดียวที่จะวัดคนและสรรพสิ่ง เป็นมาตรฐานหนึ่งเดียวที่จะวัดความดีเลว ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่า พูดให้ชัดเจนรัฐบาลของพวกท่านยินยอม พระเจ้าของพวกท่านไม่ยินยอม อันที่จริงทุกครั้งที่คุณดำเนินมาถึงเวลานี้ มนุษย์ตกอยู่ในภาวะอันตรายยิ่งนัก หลุดจากการควบคุม เวลานี้ได้ดำเนินมาถึงจุดนี้แล้ว ถ้าดำเนินเช่นนี้ต่อไป ท่านว่าจะมีสภาพเป็นเช่นไร องค์ศากยมุนีตรัสไว้ว่า ในยุคธรรมะเสื่อมจะมีมารมากมายเกิดเป็นมนุษย์ ออกบวชเพื่อบ่อนทำลายหลักธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในไต้หวัน พระสงฆ์มีชื่อ อุบาสก อุบาสิกา จำนวนไม่น้อยแท้ที่จริงก็คือมาร พวกเขาตั้งตัวเป็นหัวหน้าลัทธิ พวกเขาต่างไม่รู้ตัวตัวเองคือมาร ต่างได้จัดแผนการชีวิตตัวเองก่อนมาเกิด และดำเนินชีวิตมนุษย์ตามแผนเพื่อบ่อนทำลายสิ่งนั้น สังคมมนุษย์นั้นน่ากลัวยิ่งนัก ปรมาจารย์มีชื่อในอินเดียหลายต่อหลายท่านมีวิญญูญาณสูงเสื่อมสิ่งอยู่ในตัว อาจารย์พลังลมปราณในประเทศจีนส่วนใหญ่มีวิญญูณสูงซึ่งจึงจอก และพลังพอนสิ่งอยู่ในตัว ภูก็มี ยุคธรรมะเสื่อมก็คือยุคของความสับสนวุ่นวาย หัวหน้าลัทธิโอมซินริเกียวในประเทศญี่ปุ่นก็คือผีรกรกลบชาติมาเกิดเพื่อบ่อนทำลายโลกมนุษย์ คนทั่วไปดำเนินชีวิตเยี่ยงคนธรรมดาสามัญ ไม่มีเวลาคิดถึงปัญหาเหล่านี้ ต่างรู้สึกถึงความผิดปกติ แต่ไม่รู้ว่าคุณเสื่อมถอยได้ตกต่ำลงมาถึงระดับนี้แล้ว เมื่อพูดออกมาคนต่างพากันตกใจ

ดังนั้น ข้าพเจ้าออกมาถ่ายทอดหลักธรรมนี้ไม่ใช่ทำด้วยอารมณ์อยากเพียงชั่วขณะ ต้องประสบกับการรบกวนในรูปแบบต่างๆอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าถ่ายทอดสิ่งที่ถูกต้องเที่ยงตรง เขาถ่ายทอดสิ่งจอมปลอม บ้างแกล้งทำเป็นถ่ายทอดสิ่งที่ถูกต้อง บอกให้คนทำดีแต่ก็แอบแฝงด้วยวัตถุประสงค์ที่ไม่ดี วัตถุประสงค์ที่บอกคนไม่ได้ พลังลมปราณในระยะแรกเริ่มเป็นสิ่งดี เวลานี้ก็เดินผิดทางไปแล้ว ดินแดนบริสุทธิ์หายากเหลือเกิน

คนในยุคธรรมะเสื่อม

ศาสนาหลักๆ ในโลกไม่สามารถช่วยให้คนหลุดพ้นได้แล้ว เพราะพระสูตรดั้งเดิมของศาสนาหลักๆ ถูกคนรุ่นหลังดัดแปลงแก้ไข หลักของศาสนาต่างๆ ความหมายถูกเบี่ยงเบนกลายเป็นวิชาความรู้แขนงหนึ่ง เช่นศาสนาพุทธถูกนำไปศึกษาดังเช่นวิชาปรัชญา และสิ่งที่วิทยาศาสตร์ปัจจุบันอธิบายไม่ได้ก็ถูกเหมาเอาว่าเป็นจินตนาการของคนโบราณ เป็นเทพนิยายที่สืบทอดกันมา พระสงฆ์และนักบวชอ่านแต่หนังสือโดยไม่บำเพ็ญจริง วัตวาอารามกลายเป็นสังคมเล็กที่แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน บางคนสร้างความร่ำรวยให้ตัวเองบนทุกข์ภัยของพระ จิตยึดติดมากเสียยิ่งกว่าคนธรรมดาสามัญ พวกเขาอยากที่จะช่วยตัวเองให้หลุดพ้น นับประสาอะไรกับการช่วยผู้อื่น ยังมีพระสงฆ์ ผู้บำเพ็ญเต๋า นักบวชที่มีชื่อเสียงมากมายที่พยายามเขียนหนังสืออธิบายความพระสูตร คัมภีร์ไบเบิลตามอำเภอใจ โดยยึดเอาความคิดเห็น ความเข้าใจต่อพระสูตรอันน้อยนิดของตัวเองเป็นที่ตั้ง ชักนำผู้คนออกนอกกลุ่มนอกรทาง คำพูดของผู้สำเร็จธรรมชั้นสูงมีความหมายลึกซึ้ง ล้วนสามารถสะท้อนให้เห็น ณ แต่ละระดับชั้นที่ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมยกระดับสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง การชี้แนะของพระธรรม การเปลี่ยนแปลงคำพูดของผู้สำเร็จธรรมชั้นสูงเป็นอื่น ล้วนเป็นการบ่อนทำลายหลักธรรม

การตีความเพื่อช่วยให้คนเข้าใจพระสูตร คัมภีร์ไบเบิลเหล่านั้น ยังห่างไกลจากความหมายอันแท้จริงในคำสอนขององค์ศากยมุนีอย่างมากมาย ห่างไกลราวกับเป็นคนละเรื่อง ความเข้าใจอันน้อยนิดนั้นก็เพียงความเข้าใจในระดับชั้นของตนซึ่งไม่สูงกว่าระดับชั้นของคนธรรมดาสามัญสักก็มากนัก ความหมายในระดับชั้นที่สูงขึ้นไปพวกเขาไม่รู้ เพราะยังบำเพ็ญไม่สูงถึงเพียงนั้น บำเพ็ญยังบรรลุไม่ถึงระดับชั้นของพระยูไล จะทราบได้อย่างไรว่าคำสอนของพระยูไลแท้จริงมีความหมายลึกซึ้งซึ่งเพียงไร บทความเหล่านั้นจึงเป็นการบ่อนทำลายหลักธรรม ไม่สามารถช่วยให้ผู้คนหลุดพ้น บทความที่เขียนภายใต้อิทธิพลของความอยากมีชื่อเสียงผลประโยชน์ ชักนำผู้บำเพ็ญพุทธเข้าไปอยู่ในกรอบความคิดของผู้เขียน ยังมีบางคนถึงกับเสนอแนะให้ปรับหลักศาสนาให้สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน คิดแก้ไขตัดแปลงความหมายในหลักศาสนา พระธรรมคือกฎสวรรค์ที่มิเสื่อมสลาย พวกเขาคิดจะดัดแปลงพระธรรมให้สอดคล้องกับมนุษย์ซึ่งเสื่อมถอยทางศีลธรรม แทนที่จะเรียกให้ผู้คนปฏิบัติตามพระธรรมเพื่อกลับขึ้นไปใหม่ บาบหนักขนาดไหนลองคิดดู โดยเฉพาะพวกที่เขียนบทความอธิบายพระสูตรเสียจนยุ่งเหยิงสับสน ก่อวาทกรรมที่แท้จริงอย่างร้ายแรง แท้ที่จริงพวกเขาตกนรกไปนานแล้ว

คนเราทำความชั่วไว้ในแต่ละภพแต่ละชาติ สะสมเป็นกรรมไว้มากมาย นี่คือสาเหตุของการไม่ศรัทธาในความเชื่อที่ถูกต้อง บางคนเคยบำเพ็ญปฏิบัติในชาติก่อน เนื่องจากบำเพ็ญได้ไม่ดี ไม่สามารถปล่อยวางจิตยึดติดต่างๆ จึงบำเพ็ญไม่สำเร็จ แต่ก็สะสมบุญกุศลไว้จำนวนหนึ่ง เมื่อกลับชาติมาเกิดเป็นคนอีกครั้ง โดยมากจะพกเอาความสามารถติดตัวมา ตาทิพย์มองเห็นบางสิ่งบางอย่างในระดับชั้นต่ำของอีกมิติหนึ่ง แต่เพราะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของจิตยึดติดต่อชื่อเสียงและผลประโยชน์ในคนธรรมดาสามัญ จัดตั้งลัทธิทางศาสนาต่างๆขึ้นมา ดูผิวเผินจะสั่งสอนให้คนทำดี แต่ในส่วนลึกของจิตใจยังคงแสวงหาชื่อเสียงและลาภยศ มีจุดมุ่งหมายอันไม่อาจเปิดเผยต่อผู้คนได้ ผู้สำเร็จธรรมชั้นสูง มีโลก(สวรรค์)ของตัวเองที่จะนำพาผู้คนไปสู่ดินแดนแห่งนั้นได้ แต่คนพวกนี้จะพาผู้คนไปสู่ที่ใดได้ อาจารย์พลังลมปราณปลอมก็เช่นกัน บางคนคิดตั้งตัวเป็นพระพุทธ บางคนคิดว่าตัวเองเป็นพระพุทธในชาติก่อน คนที่มีวิญญาณสัตว์สิงอยู่ในตัว จะยกยออาจารย์พลังลมปราณพวกนี้เป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคเป็นต้น อาจารย์ลมปราณปลอมต่างพากันหลงคารม หลอกทั้งตัวเองและผู้อื่น ล้วนเป็นผีร้ายที่ขึ้นมาก่อวาทกรรมบ่อนทำลายโลกมนุษย์นั่นเอง

สังคมโลกถูกสิ่งชั่วร้ายก่อกวนจนตกอยู่ในสภาพที่ยุ่งเหยิงและวุ่นวาย นิกายศาสนาปลอม ลัทธิชั่วร้าย รวมทั้งศาสนาที่ถูกแก้ไขดัดแปลงต่างๆ มีเผยแพร่อยู่ในสังคมมานับร้อยนับพันปี จริ่งเท็จยากแก่การแยกแยะ คำสอนในลัทธิชั่วร้าย ลัทธิพอมดหมอผีล้วนแต่เป็นสิ่งชั่วร้าย แต่ก็ยังมีคนนับถือศรัทธาและไปกราบไหว้เจ้าลัทธิพอมดหมอผี นี่ไม่ใช่แสดงให้เห็นหรือว่าศีลธรรมของคนเสื่อมหายไปหมดแล้ว ทำไมคนจึงเดินเข้าสู่ทางมาร ส่วนใหญ่เข้าไปเพื่อแสวงหาวิชาทำร้ายคน มีจิตมุ่งร้ายต่อคน โดยไม่คำนึงว่าตัวเองจะเป็นอย่างไรในอนาคต เนื่องจากศาสนาหลักๆที่มีมาแต่โบราณได้ดำเนินมาถึงยุคธรรมะเสื่อม ไม่สามารถจะช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นได้อีกต่อไป มารนับหมื่นพากันออกมาบ่อนทำลายหลักธรรม บ่อนทำลายโลก คนไม่มี “ซินฝ่า”(จิตธรรมะ) คอยยึดเหนี่ยว ไม่มีมาตรฐานศีลธรรมในการครองตน ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของเหล่ามาร ความชั่วใดๆทำได้ไม่มีวัน ศีลธรรมและมาตรฐานตกต่ำในอัตราความเร็วที่สูงที่สุด แนวคิดและความคิดของคนได้เปลี่ยนแปลงไป สิ่งสวยงามสู่สิ่งน่าเกลียดไม่ได้ ของแท้สู่ของปลอมไม่ได้ ความดีสู่ความเลวไม่ได้ สิ่งสะอาดเรียบริบร้อยสู่สิ่งสกปรกรุงรังไม่ได้ ของใหม่สู่ของเก่าไม่ได้ กลิ่นหอมสู่กลิ่นเหม็นไม่ได้ ผู้ชายไว้ผมยาว ผู้หญิงตัดผมสั้น ชาติหญิงแข็งแรงรุ่งเรือง ชาติหญิงตักต้ออับเฉา หยิน หยาง

กลับที่กัน ผลงานศิลปะที่อิงมาตรฐานทางศีลธรรม แสวงหาการปลดปล่อยของความเป็นมนุษย์ก็คือการ แสดงออกของจิตมาร ยังมีที่เรียกกันว่า จิตรกรรมจากสำนักความประทับใจเอเย(impressionist) สำนัก นามธรรมเอเย(abstractionist) เชี่ยวด้วยพุทฺธิ์กันแบบง่าย ๆ สองสามที ก็เป็นที่ยอมรับของคนปัจจุบันซึ่งถดถอย ทางความคิด ตั้งขะของหนึ่งไว้ ก็สามารธิ์เรียกเป็นผลงานปฏิมากรรมของปรมาจารย์แห่งสำนักสมัยใหม่ ที่เรียกกันว่าผลงานทางดนตรี “ดิสโก้” “ร็อกแอนด์โรล” เสียงอิกทีก็ทริกโครมเข้าไปอยู่ในหอประชุมอันสง่า งาม เสียงแหบแห่งของคนตาบอด ขาพิการ หน้าตานาเกลียดน่ากลัว วิทฺยูและโทรทฺศน์ช่วยประโคม ก็ สามารธิ์เป็นดารานักร้อง ของเด็กเล่นในร้านค้าอะไรที่ยิ่งน่าเกลียดน่าขะแขงก็ยิ่งขายดี

ในสภาพจิตอันปราศจากความคิดที่ถูกต้อง สิ่งทีมนุชย์แสวงหาได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างใหญ่หลวง เพียงเพื่อซื้อเสียงและผลประโยชน์ ทำได้แม้กระทั่งฆ่าคน วางเพลิง ชุกซ่อนสิ่งของเพื่อให้ร้ายผู้อื่น เห็น เงินตราสำคัญกว่าคน สำคัญกว่าญาติมิตร ความสัมพันธ์ของคนสองคนขึ้นอยู่กับเงินตรา เพียงเพื่อเงิน ทองแม้แต่เรื่องผิดกฎสวรรค์ ไม่ถูกต้องตามทำนองครองธรรมก็ทำกันไม่หยุด สินค้าสำหรับการร่วม ประเวณีแบบผิดศีลธรรม สิ่งพิมพ์ วิดีโอเทป เห็นมีขายอยู่ทุกแห่ง เพื่อเงินทองคนก็ไม่ยั้งคิดที่จะทำร้าย ผู้อื่น ผลิตและค้ายาเสพติด ผู้ติดยาขาดสติถึงกับลักขโมย แย่งชิงสิ่งของ หลอกหลวงคนเพียงเพื่อเอาเงินมา หาซื้อยามาเสพ โทรทฺศน์ หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์พากันประโคมข่าวสนับสนุนการปลดปล่อยเสรีทางเพศ คนเราได้ดำเนินมาถึงขั้นร่วมประเวณีระหว่างสายเลือดเดียวกัน พวกรักร่วมเพศสะท้อนให้เห็นถึงความ สกปรกและผิดปรกติทางจิต การขาดสติสัมปชัญญะของนักักร่วมเพศในเวลานี้ กลุ่มอิทธิพลมืดแผ่ อิทธิพลเข้าไปทุกวงการ กลายเป็นแหล่งที่คนหนุ่มสาวแสวงหาความรุนแรงแห่งจิตมาร หัวหน้ากลุ่ม อิทธิพลมืดกลายเป็นวีรบุรุษที่ผู้คนนับหน้าถือตาและพากันเข้าร่วม

ในประวัติศาสตร์ ผู้สำเร็จธรรมชั้นสูง นักพยากรณ์จำนวนมากเคยพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าไว้ ว่า คนในยุคนี้จะประสบกับภัยพิบัติใหญ่ คนทุกวันนี้ชั่วร้ายยิ่งกว่าที่ได้พยากรณ์ไว้เสียอีก คนดีนับวันจะยิ่ง น้อยลง เพราะความชั่วที่คนได้ก่อไว้ในทุกชาติทุกภพ สะสมกรรมไว้มากมาย พอออกจากบ้านก็จะพบแต่ เรื่องไม่สบอารมณ์ คนเราไม่รู้ว่านั้นคือการชำระหนี้กรรมที่ได้กระทำไว้ในชาติก่อน เวลาคนอื่นปฏิบัติไม่ดี กับตัวเอง ท่านกลับไม่ให้อภัยไม่อดทน กลับเป็นว่าท่านไม่ดีต่อฉัน ฉันจะร้ายต่อท่านเท่าทวิคุณ ใครไม่ร้าย ต่อฉัน ฉันจะไม่ร้ายตอบ ใครร้ายต่อฉัน ฉันจะตอบโต้ หนี้กรรมเก่ายังไม่ชำระ ก็สะสมกรรมใหม่ กรรมที่ สะสมไว้ในร่างกายพอกพูนมากขึ้นจนน่ากลัว ศีลธรรมมนุษย์ตกต่ำลงอย่างรวดเร็ว ตกลงมาถึงขีดอันตราย แล้ว อันที่จริงการตกต่ำของศีลธรรมมนุษย์ ในทุกภพทุกชาติที่เกิดมา ทุกคนล้วนมีส่วนทำให้ศีลธรรม ตกต่ำเลวร้ายลง เหมือนคลื่นลมที่ช่วยกันโหมกระหน่ำ ทุกครั้งที่ภัยพิบัติปรากฏขึ้นบนโลก ล้วนแต่เกิดขึ้น ในช่วงเวลาที่ศีลธรรมมนุษย์ได้เสื่อมสลายแล้วทั้งสิ้น นี่ก็คือปรากฏการณ์ของยุคธรรมะเสื่อมนั่นเอง

บำเพ็ญจริง

ศิษย์ผู้บำเพ็ญจริงทั้งหลาย สิ่งทีข้าพเจ้าสอนท่านคือหลักธรรมการบำเพ็ญพุทธและบำเพ็ญเต่า ท่านกลับพร่าบ่นต่อข้าพเจ้าด้วยเหตุที่ต้องสูญเสียผลประโยชน์ในสังคัมมนุษย์ ไม่ใช่ทุกขีใจเพราะตัวเองไม่ ปล่อยวางจิตยึดติดในสังคัมมนุษย์ นี่คือการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมหรือ ท่านสามารธิ์จะปล่อยวางจิตของ มนุษย์ลงได้หรือไม่ นี่เป็นด่านซีเป็นซีตายของการเดินสู่การเป็นคนเหนือธรรมดาสามัญอย่างแท้จริง เป็น ด่านซึ่งศิษย์ผู้บำเพ็ญจริงทุกคนต้องข้าม นี่เป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมและคนธรรมดา สามัญ

ที่จริง เวลาที่ท่านรู้สึกทุกข์ใจจากการที่ชื่อเสียง ผลประโยชน์ อารมณ์ในสังคมมนุษย์ ถูกทำร้าย กระทบกระเทือนนั้น เป็นเพราะท่านไม่สามารถปล่อยวางจิตยึดติดของคนธรรมดาสามัญลงได้ ท่านต้องจำไว้ว่า การบำเพ็ญปฏิบัติธรรมโดยตัวมันเองไม่ลำบาก ประเด็นสำคัญคือท่านไม่ยอมปล่อยวางจิตยึดติดของคนธรรมดาสามัญ เวลาท่านจะปล่อยวางชื่อเสียง ผลประโยชน์ อารมณ์ จึงรู้สึกถึงความลำบาก

ท่านได้ตกลงมาจากโลกอันศักดิ์สิทธิ์ บริสุทธิ์ผุดผ่อง สวยงามอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ เพราะขณะที่อยู่ในระดับชั้นนั้น ท่านมีจิตยึดติด เมื่อตกลงมายังโลกที่แสนจะสกปรกนี้ ท่านยังไม่รีบที่จะบำเพ็ญเพียรกลับไป กลับไปไขว่คว้ายึดเหนี่ยวอยู่กับสิ่งสกปรกในโลกสกปรกไม่ยอมปล่อย ถึงกับเจ็บปวดทุกข์ทรมานเสียเหลือเกินเวลาสูญเสียดู้อะไรเล็กๆน้อยๆ ท่านทราบหรือไม่ เพื่อช่วยให้ท่านหลุดพ้น องค์ศากยมุนีเคยมาบิณฑบาตขออาหารในสังคมมนุษย์ วันนี้ข้าพเจ้าก็เปิดประตูใหญ่ถ่ายทอดหลักธรรมใหญ่เพื่อช่วยให้ท่านหลุดพ้น ข้าพเจ้าไม่รู้สึกทุกข์ใจที่ต้องรับโทษทัณฑ์นั้นไม่ถ้วน แล้วท่านยังมีอะไรที่ปล่อยวางไม่ได้อีก ท่านสามารถนำสิ่งที่ไม่อาจปล่อยวางในใจไปสวรรค์ได้หรือไม่

ฉลาดปราดเปรื่อง

เวลาที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ศิษย์จำนวนหนึ่งมีความคิดรุนแรงเกินไป เป็นผลสะท้อนจากกรรมแห่งความคิดประเภทหนึ่งนั้น เวลาที่มีศิษย์จำนวนมากเหมาคิดเอาว่า ความคิดที่ไม่ค่อยดีของตัวเองทั้งหมดเป็นกรรมแห่งความคิด นี่เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง หากตัวท่านปราศจากซึ่งความคิดที่ไม่ดีเสียแล้ว ท่านยังจะต้องบำเพ็ญอะไรอีก ถ้าสะอาดหมดจดเช่นนั้น ท่านมิเป็นพระพุทธรูปแล้วหรือ นี่เป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง ถ้าความคิดของตัวเองรุนแรงถึงขั้นสะท้อนความคิดสกปรก หรือตำหนิตำหนิ ตำหลักธรรมใหญ่ ตำผู้คน โดยที่ตัวเองขจัดไม่ออก สะกดไม่อยู่ จึงจะเป็นกรรมแห่งความคิด แต่ก็มีที่ไม่แข็งกร้าวบ้าง แต่ผิดแผกแตกต่างจากความคิดปกติทั่วไป ต้องเข้าใจให้แจ่มชัด

รับรู้

โลกมนุษย์ปกคลุมไปด้วยความมัวหมอง ไข่มุก-ตาปลาคละเคล้าปนกัน พระยูลงจุติลงมาโลกมนุษย์อย่างเจียบๆ เวลาถ่ายทอดหลักธรรมย่อมมีมารบกวน ธรรมะและมารต่างถ่ายทอดวิชาพร้อมๆกันจริงหรือเท็จสำคัญที่การรับรู้ แยกแยะอย่างไร ต้องเป็นผู้มีการรับรู้สูง ผู้มีบุญวาสนาจะรับรู้ ต่างทยอยกันเข้ามาได้หลักธรรม สามารถแยกแยะจริงแท้ แปลกปลอม ได้พระสูตรอันแท้จริง เบากาย สติปัญญาเพิ่มพูน จิตใจเต็มเปี่ยม หนึ่งบนเรือธรรมะมุ่งสู่จุดหมายปลายทาง เป็นกุศลกรรมยิ่งนัก ของงมูมานะรูปไปข้างหน้า บรรลุความสำเร็จสมบูรณ์

ผู้รับรู้อยากหลงอยู่ในโลกมนุษย์ มีชีวิตเพื่อเงินตรา ยอมตายเพื่ออำนาจ ทุกข์เพื่อผลประโยชน์เพียงน้อยนิด ต่อสู้เอาชนะไม่ยอมมอดดละ ก่อกรรมชั่วชีวิต หากคนแบบนี้ได้ฟังหลักธรรม หัวเราะพูดว่าหลงงมงาย ในใจนั้นทั้งไม่เข้าใจและไม่เชื่อ คนเช่นนี้คือผู้มีการรับรู้ต่ำ ยากต่อการช่วยให้หลุดพ้น ร่างกายถูกพันธนาการด้วยกรรมหนัก สติปัญญาถูกปิดกั้น สุนัขสันธาดูแท้แห่งตน

เหตุใดจึงไม่ประจักษ์

เห็นจึงจะเชื่อ ไม่เห็นก็ไม่เชื่อ นี่คือการเห็นของผู้มีการรับรู้ต่ำ มนุษย์ตกอยู่ในวังวน ก่อกรรมมากมาย ธาตุแท้ถูกครอบงำแล้วจะเห็นได้อย่างไร รับรู้ก่อนค่อยประจักษ์ภายหลัง บำเพ็ญจิตชำระกรรม

ธาตุแท้ปรากฏก็จะได้ประจักษ์ ผู้มีการรับรู้สูงเห็นก็ช่างไม่เห็นก็ช่าง อาศัยการรับรู้บำเพ็ญจนสำเร็จ สมบูรณ์ คนทั่วไปเห็นบ้างไม่เห็นบ้าง ด้วยถูกกำหนดมาตามระดับชั้น รากฐานที่มา ผู้บำเพ็ญส่วนใหญ่ไม่เห็นเพราะแสวงหาที่จะเห็น นี่คือยึดติด หากไม่ขจัดทิ้งไปย่อมไม่เห็น ส่วนมากเป็นเพราะกรรมขวางกั้น หรือสภาพแวดล้อมไม่อำนวย หรือหลักบำเพ็ญธรรมกำหนด สาเหตุมีมากมาย ขึ้นอยู่กับแต่ละคน ผู้เห็นสิ่งที่เห็นไม่ชัดแจ้ง ไม่ชัดแจ้งก็รับรู้หลักธรรมได้ เสมือนตัวเผชิญอยู่กับสภาพการณ์ ไม่มีอะไรไม่ชัดแจ้ง คนผู้นี้เปิดพลัง(ง)แล้ว ไม่อาจบำเพ็ญต่อ ไม่มีเหลือให้รับรู้

ศึกษาหลักธรรม

การศึกษาหลักธรรมใหญ่ คนชั้นปัญญาชนพึงระวังปัญหาข้อหนึ่งคือ ศึกษาหลักธรรมใหญ่เหมือนคนธรรมดาสามัญวิเคราะห์ทฤษฎีทั่วไป เช่น เลิกฟันเฉพาะคำพูดที่เกี่ยวข้องของบุคคลผู้ที่มีชื่อเสียงมาเปรียบเทียบกับกรกระทำของตนเอง วิธีเช่นนี้เป็นอุปสรรคต่อการยกระดับของผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรม บางคนพอได้ยินว่าหลักธรรมใหญ่มีความหมายลึกซึ้งอย่างมาก มีสิ่งในระดับสูงคอยชี้นำการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ณ ระดับชั้นที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงทำการวิเคราะห์เจาะลึกชนิดคำต่อคำ ผลก็คือไม่พบอะไรเลย การกระทำเช่นนี้เป็นความเคยชินที่เกิดจากการศึกษาทฤษฎีทางการเมืองมานาน และเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อกรบำเพ็ญปฏิบัติธรรม บิดเบือนหลักธรรม

เวลาทุกท่านศึกษาหลักธรรม ไม่ควรมีความคิดมุ่งแต่จะแก้ปัญหาก็ได้และพุ่งเป้าหมายศึกษาเฉพาะแต่ส่วนเกี่ยวข้องนั้นๆ นี่เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการยึดติด (ไม่รวมถึงความขัดแย้งที่รอกการแก้ไขอย่างเร่งด่วน) วิธีศึกษาหลักธรรมใหญ่ที่ดี ต้องศึกษาโดยไม่ตั้งเป้าหมายใดๆ จึงจะถูกต้อง เมื่ออ่าน“จวันฝ่าหลุน”จบหนึ่งเที่ยว เข้าใจได้บางส่วนก็คือการยกระดับ แม้จะเข้าใจเพียงหนึ่งปัญหา หลังจากอ่านจบหนึ่งเที่ยว นั่นก็เป็นการยกระดับอย่างแท้จริงแล้ว

อันที่จริงในการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม การยกระดับของท่านจะดำเนินไปที่ละเล็กละน้อย บำเพ็ญขึ้นไปอย่างไม่รู้ตัว ของจงจำไว้ ไม่มุ่งหวังแล้วจะได้เอง

ช่วยฝึกสอนอย่างไร

ศูนย์ฝึกในแต่ละแห่งแต่ละที่ มีผู้ช่วยฝึกสอนจำนวนมาก มีความเข้าใจในหลักธรรมใหญ่ได้ดี สามารถประพฤติตัวเป็นแบบอย่าง จัดการงานของศูนย์ฝึกได้ดี แต่ก็มีผู้ช่วยฝึกสอนบางท่านยังทำได้ไม่ดีพอ มีสาเหตุจากวิธีการทำงาน เช่น เพื่อให้ผู้ฝึกเชื่อฟังผู้ช่วยฝึกสอน เป้าหมายคือเพื่อความสะดวกในการทำงาน จึงใช้วิธีออกคำสั่งในการทำงาน ณ ศูนย์ฝึก ทำเช่นนั้นไม่ได้ การศึกษาหลักธรรมเป็นเรื่องของความสมัครใจ ถ้าผู้ฝึกในใจไม่คิดจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ ก็แก้ไขปัญหาก็ไม่ได้ ซ้ำร้ายยังจะเกิดความขัดแย้ง หากไม่แก้ไขให้ถูกต้อง ความขัดแย้งจะทวีความรุนแรง การศึกษาหลักธรรมก็เกิดความเสียหาย

ยิ่งกว่านั้น เพื่อให้ผู้คนเลื่อมใสศรัทธาและเชื่อฟัง บางท่านมักจะกูเรื่องราวในทางสายย่อย หรือกูเรื่องราวขึ้นมาเพื่อเสริมชื่อเสียงบารมี หรือเอกลักษณ์ของตัวเอง ทำเช่นนั้นไม่ได้เช่นกัน ผู้ช่วยฝึกสอนของเราคือผู้อุทิศ ซึ่งยินดีรับใช้ผู้อื่น ไม่ใช่อาจารย์ ยิ่งไม่ควรมิจิตยึดติดแบบนี้

ถ้าเช่นนั้นพวกเราจะช่วยฝึกสอนให้ดีได้อย่างไร ก่อนอื่นต้องวางตนอยู่ในระดับเดียวกับผู้ฝึก ไม่ให้มีใจคิดว่าอยู่เหนือผู้ฝึก เมื่อมีงานอะไรไม่เข้าใจ ให้ถ่อมตัวและปรึกษาหารือร่วมกับทุกคน เมื่อทำสิ่งใดผิด ให้พูดกับผู้ฝึกอย่างจริงใจว่า “ผมก็เป็นผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมเหมือนทุกท่าน การทำงานยากที่จะ

หลีกเลี่ยงความผิดพลาด เรื่องนี้ผมทำผิด ก็ขอให้ปฏิบัติตามที่ถูกต้อง” ความจริงใจที่หวังจะให้ทุกคนร่วมใจกันทำงานให้ดี ท่านคิดว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร ใครก็ตามที่ท่านไม่ได้ กลับจะเห็นว่าท่านศึกษาหลักธรรมได้ดี จิตใจกว้างและราบเรียบ อันที่จริงมีหลักธรรมใหญ่อยู่ คนทุกคนล้วนแต่กำลังศึกษาพฤติกรรมของผู้ช่วยฝึกสอน ทุกบททุกตอน ดีหรือไม่ดี ผู้ฝึกก็จะนำไปเปรียบเทียบกับหลักธรรมใหญ่ เห็นได้อย่างชัดเจน เมื่อมีความคิดจะยกตัวเองให้สูง ผู้ฝึกก็จะคิดว่าจิต(ซินซัง)ของท่านมีปัญหา ดังนั้นการถ่อมตนจึงช่วยให้ทำงานได้ดี ชื่อเสียงบารมีนั้นได้มาโดยการศึกษาหลักธรรมได้ดี การเป็นผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรม จะไม่มีข้อผิดพลาดได้อย่างไร

อะไรคือว่างเปล่า

อะไรคือว่างเปล่า ไม่ยึดติดคือความว่างเปล่าที่แท้จริง ไม่ใช่วัตถุธาตุว่างเปล่า ลัทธิ“ฉันทง”ก็ถึงจุดอวสาน ไม่มีอะไรจะถ่ายทอด ในช่วงสุดท้ายหลักธรรมสับสนุนยุ่งเหยิง มีผู้ตีอรรถนยึดติดกับหลักการของความว่างเปล่าสติปัญญาเพื่อน ๆ เช่นเข้าใจในมูลฐานปรัชญา ที่ปรมาจารย์ตีพิมพ์พูดว่ามีหลักธรรมถ่ายทอดได้เพียงหกส่วนเท่านั้น หลังจากนั้นไม่มีจะถ่ายทอด เหตุใดไม่รับรู้ เช่นคำพูดที่ว่า“ทั้งหมดว่างเปล่า ไร้หลักธรรม ไร้พุทธ ไร้รูป ไร้ตัวตน ไร้การคงอยู่” ตีพิมพ์หมายถึงสิ่งใด ไร้หลักธรรมแล้วหลักการความว่างเปล่าของลัทธิ“ฉันทง”หมายถึงสิ่งใด ถ้าไร้พุทธไร้รูป องค์ศากยมุนีคือใคร ท่านไร้ชื่อ ไร้รูป ไร้ตัวตน ไร้การคงอยู่ ทั้งหมดคือว่างเปล่า ท่านขำขันหน้าเพื่อเหตุใด สวมเสื้อผ้าเพื่ออะไร ควักนัยน์ตาออกเสียดีไหม ท่านยึดติดกับอารมณ์ทั้งเจ็ดกามคุณทั้งหกของคณธรรมดาสามัญได้อย่างไร พระยูไลพูดถึงความว่างเปล่า ความจริงหมายถึงหมดสิ้นซึ่งจิตของคณธรรมดาสามัญ ไร้จุดรั้วคือสัจธรรมของความว่างเปล่า จักรวาลคงอยู่โดย กำเนิดโดย อาศัยอยู่โดย สสารมูลฐาน จะว่างเปล่าได้อย่างไร หากพระยูไลไม่ได้ถ่ายทอด อายุของหลักธรรมย่อมสิ้น หลักการสูญสิ้นแน่นอน หลักธรรมอรหันต์ไม่ใช่พระธรรม จงรู้แจ้ง จงรู้แจ้ง

แนวแน่

อาจารย์อยู่ความมั่นใจเต็มสิบ อาจารย์ไม่อยู่ไม่มีอารมณ์อยากบำเพ็ญ เหมือนบำเพ็ญเพื่ออาจารย์ มาด้วยอารมณ์อยาก นี่คือความหายนะของผู้มีการรับรู้ปานกลาง องค์ศากยมุนี พระเยซู เล่าจื๊อ ขงจื๊อ จากไปแล้วเกินกว่าสองพันปี ศิษย์ของท่านเหล่านั้นไม่รู้สึกรู้ว่าอาจารย์ไม่อยู่แล้วไม่อาจบำเพ็ญตน การบำเพ็ญธรรมเป็นเรื่องของตัวเอง ไม่มีใครบำเพ็ญแทนใครได้ ผู้เป็นอาจารย์พูดแต่เพียงหลักธรรมชั้นนอก บำเพ็ญจิตตคติเลส สติปัญญาแจ่มชัดไม่สับสน ตัวเองต้องรับผิดชอบ ผู้มาด้วยอารมณ์อยาก จิตใจยอมไม่แน่วแน่ อยู่ในสังคมโลกยอมลืมหาตุแก่ตัวเอง หากไม่ยืนหยัดแน่วแน่ในความตั้งใจ ชีวิตไม่ได้มรรคผล ไม่รู้เมื่อใดจะประสบโอกาสอีก ยากนักเอย

บทความศาสนาพุทธคือส่วนที่เล็กที่สุดของพระธรรม

ผู้ฟังตัดได้สอนได้ทั้งหลาย อย่าได้เอาศาสนาพุทธมาเป็นมาตรฐานวัดหลักธรรมใหญ่แห่งความจริง ความเมตตา ความอดทน ไม่สามารถจะวัดได้ เพราะคนเราเคยชินกับการยึดเอาพระสูตรของศาสนาพุทธเป็นหลักธรรม แท้จริงแล้วจักรวาลนั้นใหญ่ยิ่งนัก ใหญ่เกินกว่าความเข้าใจต่อจักรวาลของพระพุทธ “ให้จี” สัญลักษณ์ของสายเต๋าก็เป็นเพียงความเข้าใจต่อจักรวาลในลำดับขั้นที่เล็ก มาถึงขั้นของคณธรรมดาสามัญ ก็ไม่มีหลักธรรมที่เป็นแก่นแท้ มีเพียงปรากฏการณ์เล็กๆน้อยๆ ตามขอบจักรวาลเพื่อให้นักปฏิบัติได้บำเพ็ญ

ปฏิบัติเท่านั้น เพราะว่าคนธรรมดาสามัญคือมนุษย์ชั้นต่ำสุด ดังนั้นจึงไม่ห้ามมนุษย์ได้รับรู้พระธรรมที่แท้จริง แต่ผู้คนได้ยืหนักปราชญ์พูดว่า การนับถือพระพุทธสามารถปลุกมรรคผลแห่งโอกาสของการบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมท่องคาถาจะได้รับการคุ้มครองจากสิ่งมีชีวิตชั้นสูง รักษาศีลสามารถจะบรรลุมาตรฐานของผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรม ในประวัติศาสตร์ตลอดมา มีผู้พยายามศึกษาค้นคว้าว่าคำพูดของผู้สำเร็จธรรมเป็นพระธรรมใช่หรือไม่ คำพูดของพระยูไลคือการสะท้อนของจิตพุทธ และสามารถเรียกได้ว่าเป็นการสะท้อนของหลักธรรม แต่มีใช้หลักธรรมแก่นแท้ของจักรวาล เพราะในอดีตนมนุษย์ไม่ได้รับอนุญาตให้ล่วงรู้ปรากฏการณ์อันแท้จริงของพระธรรม พระธรรมคืออะไร ต้องบำเพ็ญปฏิบัติถึงระดับขั้นที่สูงจึงจะสามารถรับรู้ได้ ดังนั้นจึงไม่ห้ามมนุษย์ได้รู้ถึงแก่นแท้ของการบำเพ็ญปฏิบัติที่แท้จริง หลักธรรมใหญ่ธรรมจักร(ฝ่าหลุนต้าฝ่า) คือการนำเอาคุณสมบัติพิเศษของจักรวาล(พระธรรม) ที่ดำรงอยู่มาแต่โบราณกาล มาเปิดเผยให้มนุษย์รู้เป็นครั้งแรก ประหนึ่งให้บันไดสู่สวรรค์แก่มนุษย์ ดังนั้นท่านจะใช้สิ่งที่อยู่ในศาสนาพุทธมาแต่อดีต มาวัดกับหลักธรรมใหญ่ของจักรวาลได้อย่างไร

อะไรคือปัญญา

ในสังคมมนุษย์ บุคคลที่มีชื่อเสียง ผู้รอบรู้ ผู้ชำนาญการในแต่ละแขนง ผู้คนพากันยกย่องว่ายิ่งใหญ่ แท้จริงแล้วช่างเล็กน้อยเหลือเกิน เพราะเขาเหล่านั้นคือคนธรรมดาสามัญ ความรู้ของเขาเหล่านั้นเป็นเพียงความรู้อันน้อยนิดเท่าที่วิทยาศาสตร์ปัจจุบันในสังคมมนุษย์จะหยั่งรู้ได้เท่านั้น ความยิ่งใหญ่ของจักรวาลจากระดับมหภาคที่สุดจนถึงจุลภาคที่เล็กที่สุด สังคมมนุษย์อยู่ตรงกลางพอดี ณ ชั้นนอกสุด ผิวบนสุด มีรูปแบบชีวิตที่ต่ำสุด ดังนั้นความเข้าใจต่อสสารและจิตวิญญาณจึงน้อยมาก ดิ้นรนอย่างน่าสงสาร แม้จะรอบรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับมนุษย์ชาติ ก็ยังคงเป็นคนธรรมดาสามัญ

ปลดเกษียณแล้วค่อยฝึก

ผู้ฝึกที่มีรากฐาน(เกินจิต)ดีจำนวนหนึ่ง หลังจากฟังการบรรยายแล้ว เนื่องจากหน้าที่การงานรัดตัวก็ไม่ฝึก นำเสียดายนัก หากเป็นคนธรรมดาสามัญทั่วไป ข้าพเจ้าจะไม่พูดเลย ปลดเขาไป แต่คนพวกนี้เป็นพวกที่มีความหวัง ศีลธรรมของมนุษย์ตกต่ำลงวันละนับพันล้าน คนธรรมดาสามัญต่างสิ้นใจไปตามกระแสของความตกต่ำ ห่างไกลจากทางธรรมยิ่งมากก็ยิ่งบำเพ็ญกลับไปยาก แท้ที่จริง การบำเพ็ญปฏิบัติธรรมก็คือการบำเพ็ญจิตใจคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพแวดล้อมที่ซับซ้อนเช่นในสถานที่ทำงาน คือโอกาสอันดีที่จะยกระดับจิต(ซินซิง) รอจนปลดเกษียณเป็นการสูญเสียสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมหรือ ไร้ซึ่งความขัดแย้งทั้งหมดแล้วยังต้องบำเพ็ญปฏิบัติอะไร จะยกระดับอย่างไร ชีวิตคนมีเวลาจำกัด บ่อยครั้งที่ท่านคำนวณไว้อย่างดี แต่ท่านจะรู้หรือว่าเวลาข้างหน้าที่เหลืออยู่จะบำเพ็ญได้ทันหรือไม่ การบำเพ็ญปฏิบัติธรรมไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เป็นเรื่องที่ต้องเอาจริงเอาจัง ยิ่งกว่าเรื่องใดๆของคนธรรมดาสามัญ ไม่ใช่เรื่องแน่นอนอย่างที่คิด ถ้ามันสูญเสียโอกาสไปแล้ว เวียนว่ายตายเกิดหกทาง(วัฏสงสาร)เมื่อใดจึงจะได้เกิดในร่างคน โอกาสมีได้เพียงครั้งเดียว ก็เลสลวงตาที่ปล่อยวางไม่ได้ผ่านพ้นไป จึงจะรู้ว่าสิ่งที่สูญเสียไปนั้นคืออะไร